İSLAM'IN ŞERİATI, LAİKLİĞİN (SİYASAL DİNSİZLİĞİN) 'DÜZEN'İ

İSLAM'IN ŞERİATI, LAİKLİĞİN (SİYASAL DİNSİZLİĞİN) 'DÜZEN'İ

Dr. Seyfi SAY

GÖKPINAR KİTAPLARI

İSTANBUL 2023

Bismillâhi’r-Rahmâni’r-Rahîm.

El-hamdu li’llâhi Rabbi’l-‘âlemîn. Ve’s-salâtü ve’s-selâmu ‘alâ Rasûlinâ Muhammedin ve ‘alâ âlihî ve sahbihî ecma’în.

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ BÖLÜM:

LAİK (SİYASAL DİNSİZ) DÜZENİN KODLARI

BANA ANAYASANI SÖYLE, SANA KİM OLDUĞUNU SÖYLEYEYİM

Prof. Hayrettin Karaman, 15 Ekim 2017 tarihinde ***Yeni Şafak***'ta "Ulustan ümmete" başlığı altında yayınlanan yazısında şöyle diyordu:

> **Medine Vesikası** bir toplumun şahsında Peygamber Efendimiz'in ümmete uygulamak üzere düzenlediği ilk **anayasa**dır. Bugün **etnisite**ler arasında olan çatışmalar, kavgalar o dönemde kavimler, kabileler arasında sürüyordu, Medine Vesikası'nı kabul edenlerin arasında Yahudiler, Hıristiyanlar ve hatta müşrikler de vardı, fakat **üst yetki** sahibi Hz. Muhammed (s.a.) idi. Vesika bu topluluğun tamamı için "**ümmet**" ifadesini kullanıyordu. Burada "ümmet" bir **siyasi birliği** ifade ediyordu, ama bu birliğe katılanların **dinleri ne olursa olsun** onlara ümmet diyor ve aynı zamanda "bütün insanlığa gönderilmiş başka bir peygamber olmadığı ve olmayacağı" için potansiyel olarak [müslüman] ümmete dahil olan diğerlerini de kapsıyordu.

Evet, Medine Vesikası, kendi **zamanının şartları** çerçevesinde oluşturulmuş **ideal bir anayasa** kabul edilebilir.

Bu anayasa, Medine'deki ümmeti (burada ümmet kavramını **İslamî bir terim olarak değil, sözlük manasıyla** toplum ya da halk olarak anlamak gerekiyor) tek-tipleştirici, farklı kimlikleri yok sayan ve belirli bir gruba ait kimliği **üst-kimlik** olarak diğerlerine de **dayatan totaliter bir anayasa** değildi.

Ortak payda, **coğrafya/vatan** ve yapılmış olan **anayasa (toplumsal sözleşme/akit)** idi.

Ve bu anayasa, günümüz sözde anayasalarının birçoğunun aksine, **açık veya örtülü bir dayatma**ya değil, tarafların **hür irade**sine dayanıyordu.

*

Söz konusu anayasa, "Medine'de yaşayan herkes **Arap ulusunun bir ferdi**dir" diye, **gerçekliği yok sayan** bir hüküm getirmiyordu.

"Medine'de yaşayan herkes, en temel vatandaşlık haklarından yararlanmak için bile **Hz. Muhammed'in (s.a.s.) ilke ve inkılaplarına bağlılık yemini** etmek zorundadır" diye bir hükmü de dayatmıyordu.

Birliğin temelini hayalî ya da uydurma bir Araplık değil, doğal bir gerçeklik oluşturuyordu: Coğrafya/vatan birliği..

İkinci ve asıl önemli temel ise, **hukuk**tu. **Sözleşme** niteliği taşıyan bir belge/vesika (anayasa) ile **kişi hak ve hürriyetleri** teminat altına alınıyordu.

*

Devletin üç öğesinin bulunduğu yaygın biçimde söylenir: **Ülke/vatan, halk/ulus/millet, ve rejim**.

Dördüncü bir öğe olarak "dış dünya tarafından devletin varlığının/egemenliğinin tanınması"nı ekleyenler de vardır.

Aslında, devletin öğesi olarak rejimden bahsetmenin bir anlamı bulunmuyor. Çünkü, bir yerde devlet varsa, zorunlu olarak bir rejim de var demektir.

Bu rejim, keyfîlikten ibaret de olabilir. Keyfîlik de, en nihayetinde, lanetlenerek de olsa, diktatörlük adı altında bir rejim diye "yutturuluyor".

Gerçekte, önemli olan rejim değil, **hukuk**tur.

Devleti eşkıya **çete**sinden ayıran hususiyet, hukuktur. Hukuk, hak kelimesinin çoğuludur, sözlük anlamı itibariyle "haklar" demektir.

*

Bir devletin yaşama ve gelişme potansiyeli ile hukuka bağlılığı arasında doğrusal ilişki vardır.

Hukuka bağlılık, **kaynağı, özü ve niteliği itibariyle dayatma ve zorbalık**tan ibaret olan birtakım **kanun**ların **cebren** uygulanması demek değildir.

Hak ve hürriyetlerin tanınması, zulmün engellenmesi, adaletin sağlanması demektir.

Farklılıkları tanımadan birliği sağlayamazsınız. Vahdet, ancak "kesret içinde vahdet" şeklinde ortaya çıkabilir.

Medineli Müslümanlar, Yahudiler, Hristiyanlar ve müşrikler için Medineli olmak, bir ortak paydaydı.

Onların hepsine birden ortak payda olarak "Arap olduğunu söyleme", "Sadece Arapça konuşma ve Arapça'ya saygı duyma" dayatılmıyor, "Hz. Muhammed'in s.a.s. **ilke ve inkılaplarına bağlılık** mükellefiyeti" yüklenmiyordu.

*

Çağdaş bir moda diye, "Elde var da bizde niye yok, bizim neyimiz eksik" heveskârlığıyla kendi kendinize (farklılıkları yok sayan, hakları tanımayan) bir anayasa yapıp insanlara bunu zorla kabul ettirmeniz, belki kendinizi aldatarak mutlu olmanızı sağlayabilir, fakat uzun vadede, bölünme ve parçalanmanın tohumlarını da ekmiş olursunuz.

Bugün Avrupa, bir ölçüde ABD'ye benzer şekilde **Avrupa Birleşik Devletleri** olma yolunda, hatta ortak parasına, bayrağına, parlamentosuna, konseyine vs. bakılırsa, öyle olmuş durumdalar… Bunu, **üst-kimlik** olarak **Almanlığı** veya Fransızlığı dayatarak sağlayamazlardı.

Üst-kimlik olarak **coğrafya** unsuruna, hepsinde ortak olan bir özelliğe, **Avrupalılığa** vurgu yapıyorlar. Bir de ortak geçmişe/tarihe ve kültüre.

Türkiye de, Trakya'sının Avrupalılığına bakarak kendisini Avrupalı ilan ediyor.

Avrupa Birliği'nin bütün teşkilat yapısı, hukuksal düzenlemeleri vs. bugünkünün aynı olsa, **sadece adı** bile mesela "**Almanya Birleşik Devletleri**" olsaydı, bu, uzun vadede, hatta kısa vadede, tek başına, bölünme ve yıkılma nedeni olmaya yeter ve artardı.

*

Avrupalılar, bu basiretsizliği yapmıyorlar.

Böylesi basiret fukaralığı, kendilerinde imparatorluk benzeri oluşumlar üretme yeteneği gören, fakat mantalitesi itibariyle elindekini bile ne kadar muhafaza edebileceği meçhul olan başkalarında var ne yazık ki.

Evet, Avrupa için geçerli olan durum, Amerika Birleşik Devletleri için de söz konusu.. Amerika, bir kıta adına, coğrafyaya karşılık geliyor; belirli bir ırka değil. ABD vatandaşları, her ne kadar İngilizce konuşuyor olsalar da, "Ben İngilizim, biz İngiliziz" demek zorunda değiller.

"Amerikalıyız, **bu toprağa/coğrafyaya** aitiz" diyorlar.

Sovyetler Birliği için de aynı durum geçerliydi. Ruslar hâkim unsur oldukları halde Rusluğu doğrudan öne çıkarmıyor, "sovyet" adı etrafında, **diğer etnik aidiyetleri rahatsız etmeyecek bir kavramı** ortak payda olarak gösteriyorlardı.

Rus milliyetçiliği/ırkçılığı gibi Rus olmayanlara hitap etmeyen, dahası onların tepkisini çekecek bir **ideoloji** (dünya görüşü, beşerî din) ile değil, **enternasyonal**/uluslararası/uluslarüstü bir **dava** ile ortaya çıkmışlardı.

Bugünün **Ukrayna**'ya saldıran Rusya'sı ise, sadece Rusluk için hareket etmesi sebebiyle, Sovyetler'in aksine, yayılma potansiyeline sahip değildir.

*

İnsanların (ve de devletlerin) uydurma hayal dünyası onlar üzerinde uyuşturucu etkisi yapıp geçici bir mutluluk sağlayabilir, fakat hayatın gerçeklerinden bu kopuş, akla getirilmek istenmeyen acı akıbeti yaklaştırmaktan başka sonuç vermez.

Başkalarının değişmesini isteyenler, işe kendilerinden başlamalıdırlar.

"Ben değişmeyeyim, yanlış da olsa bildiğimden şaşmayayım, fakat başkaları, benim arzum doğrultusunda değişsinler.."

Böyle bir dünya yok.. Dünya, ben-merkezcilikle böyle diyerek kendilerini aldatmaya devam edenlere göre değil..

*

"Bana göre değişme, sana göre değişme" olmaz.. Değişeceksek, hepimiz, senin ve benim dışımızda, **objektif/nesnel gerçekliğe, hak ve hakikate göre** değişmeliyiz.

Allahu Teala, hepimizin rabbidir, **kul olarak hepimiz kendi aramızda eşitiz**.. Allahu Teala'yı bırakıp falanca filanca şahsı "lafları, yapıp ettikleri, ilke ve inkılapları" bakımından sorgulanamaz, mutlak biçimde itaat edilmesi gerekn yol gösterici konuma getirdiğimizde, insanlık haysiyet ve şerefimizi yok etmiş, kendi elimizle kendimizi kula kul hale getirmiş oluruz.

Bu, kendi kendimizi alçaltmamız, alçalmayı **ulusal karakter** haline getirmemiz anlamına gelir.

Bu, bir zamanlar **îlâ-yı kelimetillah** davası ile yükselmiş bir millet için ne büyük alçalma, ne büyük tedennî, ne büyük zillettir!

“KÖTÜLÜĞÜ İSTEMEM, YAN CEBİME KOY!”

Prof. Dr. Hayrettin Karaman, ***Yeni Şafak*** gazetesinin 2 Mart 2014 tarihli sayısındaki “**Dinde çoğulculuk değil, hürriyet**” başlıklı yazısını şöyle bitirmiş:

> “**Laik demokratik düzen**de Müslümanların da itikadı, yukarıda anlattığım çerçevede olacaktır; çünkü kimse zihinde ve gönülde olan itikada müdahale edemez. Müdahale, kınama, ıslah vazifelerine gelince bu noktada **sistem ne kadarına imkân veriyorsa** o kadarı yapılır, yapılamayan kısım ise benimsenmez, ama **istemeyerek tahammül** edilir.”

Bunları yazan kişi, bir fıkıh profesörü.

Üstelik, birçok kimse tarafından, günümüz Türkiye’sinin en önemli din bilginlerinden kabul ediliyor.

Bu şahıs, yukarıda ifade ettiği şekilde **dinî bir hükme “sistemin imkân vermesi” şartını eklemesinin** dini tahrif etmesi anlamına geldiğini bilmeyecek kadar cahil ya da anlamayacak kadar ebleh mi?

Burada önemli olan “sistemin imkân vermesi” değil, emr-i bi’l-maruf ve nehy-i ani’l-münker yapacak (iyiliği emredip kötülüğü engelleyecek) olanların **güç ve kapasite**leridir.

Temel ilke, masiyette (günahta, Allah’a isyanda) kula itaat edilmemesidir.

Örgütlenip kurumsallaşmış ve yerleşik hale gelmiş **kötülüğün** adına “sistem” deyip, “Sisteme itaat etmelisiniz, onun imkân vermesini beklemelisiniz” demek, **dini tahrif** etmektir.

*

Neden dini tahrif etmektir?

Bu sorunun cevabı, İmam Nevevî'nın "***Kırk Hadîs***"inden 34'üncüsünde var.

> "Sizden kim bir kötülük görürse onu eliyle değiştirsin. Buna gücü yetmezse diliyle.. Buna da gücü yetmezse kalbiyle, ve o (tezahür bakımından) imanın en zayıfıdır."

Evet, esas olan, kötülüğü (münkeri) engelleme durumunda olan kişinin/kişilerin **güc**üdür, kötülüğün kaynağı olan "sistem"in buna **imkân** tanıyıp tanımaması değil.

Hadîste, "yaşadığın toplumdaki sistemin izin vermesi" diye bir kayıt var mı?

"Sistem izin verirse" mi deniliyor?

"Sistem izin vermezse elinle de dilinle de düzeltmeye kalkışma, istemeyerek tahammül et" mi deniliyor?

Hayır, hadîse göre, **elinden geliyorsa** "münker sistem"i, yani örgütlenip kurumsallaşmış kötülüğü yerle bir etmen, senin müslüman olarak vazifen.

"Sistem"in imkân vermesini beklersen çok beklersin.. O sistem seni suya götürüp susuz getirir.

Bununla birlikte, bu el ile değiştirme, senin gücünü aşan birşey olabilir, o yüzden hadîste **"fe in lem yestetığ"** kaydı var: **"Gücü yetmezse…"**

Gücün yettiği halde müdahale etmezsen, o kötülüğün (sistemin) bir parçası haline gelmiş, onun emrine girmişsin demektir.

Değiştirilmesi gereken kötülüğün ta kendisi olmuşsundur.

*

Elinle düzeltmeye gücün yetmiyor olabilir, o zaman yapacağın şey, dilinle, yapılanın yanlış olduğunu, bundan vazgeçilmesi gerektiğini, senin bunu kesinlikle onaylamadığını bıkmadan usanmadan, "**Durmak yok, yola devam!**" diyerek anlatmandır.

Elinle değiştiremiyorsun diye kötülüğü dilinle de değiştirmezsen, yani durumun değişmesi gerektiğini söylemezsen, o kötülüğü kabul etmiş, onaylamış olursun.

"Fiilen değiştiremedikten sonra değişmesi gerektiğini söyleyip durmanın ne faydası var?" diyor olabilirsin; faydası, senin kendi imanını kurtarman, **kötülüğün (sistemin) bir parçası haline gelmekten kurtulman**dır.

Fakat, elinle değil de dilinle "değiştirmeye" çalışman, gücünün yetmemesinden kaynaklanıyor olmalıdır, "sistem"in rızasının bulunmamasından değil.

"Sistem"in rızası yok diye bunu yapmıyorsan sen düpedüz fasıksındır, Allahu Teala'ya itaati bırakıp "sistem haline gelmiş kötülüğe" hizmet etmeye başlamışsındır.

*

Dil ile değiştirmeye de gücün yetmeyebilir, mesela münkerin terk edilmesi gerektiğini "dil" ile anlatman durumunda **seni öldüreceklerini ya da hapsedeceklerini, tutuklulukta işkenceye maruz kalacağını** biliyor olabilirsin.

O zaman, kalbinle buğzedersin.

Yani, sisteme kalbinle muhalefet eder, mutlaka değişmesi gerektiğini düşünürsün.

Susarsın, tutup elinle ya da dilinle **münker avukatlığı**na, sistem bekçiliğine soyunmazsın.

“Sistemin imkân vermesi” edebiyatı yapmaz, “uykudan önce” ninnileri anlatmazsın..

"Kalple buğzun faydası ne?" diyor olabilirsin.. Faydası, imanını koruman, imansız hale gelmemendir.

Evet, hadîste "**tağyîr**" (değiştirme, gayrileştirme) masdarına ait "ğayyera" fiili kullanılarak, "**fe'lyüğayyirhü**" (fe li yüğayyir-hü) buyuruluyor: "Onu değiştirsin!"

Eliyle, diliyle, olmadı kalbiyle.. Onu asla öyle bırakmasın, **değiştirsin**..

Bunun tahammülle ne ilgisi var?

Hamal (hammâl) ve hamil/hamile (taşıyan) kelimeleriyle aynı kökten gelen **tahammül**, yüklenip hamallık yapmak, taşımak demektir..

Kötülüğü (sözde) istemeden de olsa yüklenip taşımak nerdeee, değiştirmek (tağyîr) nerde!

*

Evet, bizler aciz insanlarız, gücümüz bazen ancak kendimize yeter..

Nitekim, İsrailoğulları'na laf anlatamayan Hz. Musa aleyhisselam Allahu Teala'ya şöyle yalvarmıştı:

> "Rabbim! Şüphe yok ki ben, kendimden ve kardeşimden (Harun'dan) başkasına söz geçiremiyorum; o yüzden bizimle bu yoldan çıkmış topluluğun arasını ayır!" (Maide, 5/25)

(Yunus aleyhisselam böyle dua etmek yerine **millet**ine öfkelenip onları ve **vatan**ını terk edip gittiğinde, vazifesinin başından izinsiz ayrılmış olduğu için birtakım sıkıntılara maruz kalmıştı.)

Evet, "istemeyerek tahammül etme" diye birşey yoktur.

Tahammül etmeyeceksin, elinle, olmadı dilinle, o da olmadı kalbinle **karşı koyacak, direnecek, mücadele edeceksin**.

Bunu yapmazsan ne olur?

Bunu yapmazsan imanın en zayıfı bile sende kalmamış olur.

*

Yani elinle değiştirmeye gücün yetmiyor diye kötülüğe elinle destek olmayacaksın.. Bu defa dilinle karşı koyacaksın..

Dilinle değiştirmeye gücün yetmiyor diye dilini kötülüğün emrine vermeyeceksin, dilin sussa da kalbinle karşı koyacaksın.

"İstemeyerek tahammül" diye bir saçmalık icat etmeyeceksin..

Bunun pratikteki karşılığı, "(sözde) istemeyerek kötülüğe el ile ve dil ile destek olmak"tan, onu kabullenmekten başka bir şey değildir.

"İstemeyerek tahammül"ün Türkiye'deki Türkçe karşılığı şu: Tahammül et, elinle düzeltmeye kalkışma, dilinle de itirazda bulunma!

"Hem ağlarım hem giderim" diyen gelin gibi, isteme, fakat gereğini yap..

"Sistem" açısından senin istiyor ya da istemiyor oluşunun bir önemi yok, "tahammül" ediyorsan, sistemin hamallığını yapıyorsan onun için mesele bitmiştir..

Sanki senin isteyip istememen umurunda..

"Sistem kasabı"nın kapısında onun sunacağı "imkân ciğeri" için sonsuz bir tahammülle bekleyen dilenci kedi olman ona yeter de artar.

*

Bir insan, sistem (örgütlenip kurumsallaşmış kötülük) imkân vermediği için değil de **gücü yetmediği** için (**fe in lem yestetığ**), Hayrettin efendinin tavsiye ettiği şekilde hareket ederse, ***Müslim*** ve ***Ebu Davud***'taki (İmam Nevevî'nin ***Kırk***

Hadîs‘ine aldığı) ilgili sahih hadîs mucibince **en zayıf seviyedeki bir iman**a sahip olmuş olur.

Gücünün gereğine göre hareket etmek yerine laik (siyasal dinsiz) sistemlerin önüne sermeyeceği imkânların dilencisi olarak elini açıp boynunu bükerek onların önünde beklemesi durumunda ise, **“sahih İslam”dan sapmış** demektir.

Daha doğrusu onda “sahih” iman bulunmuyordur.

Çünkü din, **kendisi dışındaki bir “sistem”in “imkân vermesi”ni** hiçbir zaman dikkate almaz.

Mükelleflerin sahip oldukları güce bakar.

Bunlar bir taraftan da ikide bir "**Mehdî** beklemeyelim, müslüman olarak elimizden geleni yapalım" edebiyatıyla kahramanca artistlik sergilerler.

Mehdî'yi beklemezler, fakat "sistemin imkânları"nın azat kabul etmez bekleyicisidirler.

Nasıl olsa sistemin elinde "imkân" bol.. Havucu da, sopası da eksik değil.

*

Hey gidi Hz. Muaviye eleştirmeni Hayrettin bey hey!

Demek ki sana göre, Hz. İbrahim aleyhisselam, “sistemin imkân vermesi” olmadığı için putları kırmamalıydı, öyle mi?

Hz. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem, Mekke'deki sistem imkân vermediği için İslam'ı tebliğ etmemeliydi, bundan vazgeçmeli, **istemeyerek tahammül** etmeliydi, öyle mi?

Şu yazdıklarınla kalkıp bir de sahih İslam edebiyatı yapıyorsun ya, sana ne diyeyim bilmiyorum.

DEMOKRATİK “HERKES BANA ‘İTAAT’ ETSİN, ASAR KESERİM!” REJİMİ

Hayrettin Karaman, 14 Ağustos 2014 tarihinde “**Hayırlı olsun**” başlıklı bir yazı kaleme alıp, Erdoğan’ın cumhurbaşkanlığını kutlamıştı.

Diyordu ki:

> “... son başkanı doğrudan halk seçti; demokrasi halkın iradesinin egemenliği ise bu konuda o egemenlik ilk defa ete kemiğe büründü. Şimdi başkan kanuni dönemi içinde vazife yapacak, bir manada imtihan verecek, halk beğenirse yine seçecek, beğenmezse değiştirecek. ‘**Herkes bana bey’at etsin, etmeyen kafirdir, keserim**’ diyenlerin de yaşadığı bu dünyada bütün eksiklik ve kusurlarına rağmen **demokrasinin iyi tarafları** bunlar olsa gerektir.”

Karaman, “’Herkes bana bey’at etsin, etmeyen kafirdir, keserim” diyenlerin **isimlerini** de vermeliydi..

“**Diyen**” bile değil, “diyen**ler**” diyor..

Kim bu diyenler?..

Bey'at ve **kâfir** kelimeleri İslamî terminolojiye ait olduğuna göre, kastedilenler herhalde Müslümanlar.

Böylece Hayrettin efendi, zımnen şunu söylemiş oluyor:

“Şeriat düzeninde yöneticiler ‘Herkes bana bey’at etsin, etmeyen kâfirdir, keserim’ diyebilmektedir, halbuki laik demokraside bu yok. Laik demokrasi daha iyi.”

Bunu demek istemiyorsan, neyi diyorsun?

*

Şeriat düzeninde meşru yöneticiye, “kamu düzenini bozacak şekilde” itaat sunmayan kişiler kâfir değil, **bağî** olur.

Bunun demokratik sistemlerdeki karşılığı “**vatana ihanet**” suçlamasından “**devlet düşmanlığı**” ithamına kadar uzanabilmektedir.

Hayrettin efendi, demokratik düşünce tarzı ile fıkıh dilini mezc etmeye, elmalarla armutları toplamaya da çalışıyor:

> “Demokrasi ile yönetilen ülkelerde **farklı ideolojilerin, dünya görüşlerinin** ve bunlardan biri içinde de farklı projelerin ve tercihlerin bulunması, yarışması, kendini ifade etmesi tabiidir. Ancak **yürürlükteki hukuka ve mevzuata göre** herhangi bir konuda **bağlayıcı** bir karar alınınca buna **bütün vatandaşlar (gruplar) saygı duymak, itaat etmek ve uymak** durumundadırlar.”

Yürürlükteki hukuk ve mevzuata göre herhangi bir konuda bağlayıcı bir karar alınınca buna bütün vatandaşlar (gruplar) **neden “saygı duymak” zorunda olsunlar** ki?!

Yürürlükteki hukuk ve mevzuat, Şeriat’e aykırıysa (Ki bu, zulüm demektir), buna müslüman/mümin bir vatandaş, **istemeden itaat** etmek ve uymak durumunda kalabilir, fakat **“saygı duyarak itaat ederse”, durumu İslâm açısından ne olur?**

Küfre düşer mi, düşmez mi?

Ne dersin, Hayrettin efendi!

*

Küfre düşer.

Mesela, yürürlükteki hukuk ve mevzuat **zina**yı serbestleştirdi diye, bir kadın bu karara "saygı" duyarsa, sadece zihniyet olarak "or…" haline gelmiş olmaz, aynı zamanda kâfir de olur.

Başkan'ın adamı Hayrettin efendiye göre ise, insanlar zina serbestisine *"saygı duymak ... durumundadırlar"*.

Halbuki, demokratik rejimlerde, "yürürlükteki hukuka ve mevzuata göre herhangi bir konuda bağlayıcı bir karar alınınca", insanların buna **saygı duymayıp protestolarda bulunmaları, kınamaları, değiştirmek için siyasal partiler veya "baskı grupları" olarak çalışmalar yapmaları**, medya kampanyaları yürütmeleri, hatta gerektiğinde itaat etmeyip **"sivil itaatsizlik"** eyleminde bulunmaları, doğal haklarıdır.

Bedelini ödemeye hazırsanız, yanlış bulduğunuz kararlara itaat de etmezsiniz.

Bu saygı duyma ve itaat çağrısı, İslâm dışı olması bir yana, **demokratik zihniyette yeri olmayan baskıcı ve totaliter bir anlayışı** yansıtmaktadır.

*

Ancak, Hayrettin efendinin yukarıya aldığımız ifadelerindeki mantıksızlık ve çarpıklıklar çok daha derin..

Bir defa, *"Demokrasi ile yönetilen ülkelerde **farklı ideolojilerin, dünya görüşlerinin** ve bunlardan biri içinde de farklı projelerin ve tercihlerin bulunması, yarışması, kendini ifade etmesi tabiidir"* derken, Türkiye gibi ülkelerde oluşturulan **demokrasi illüzyonu**nun sorgulayıcısız, sadık ve fanatik bir mümini gibi konuşuyor.

Kullandığı "farklı ideolojiler ve dünya görüşleri" ifadesini somutlaştıralım..

Osmanlı'nın son döneminde **İslamcılık, Batıcılık,** **Türkçülük** ve **Osmanlıcılık** akımları mevcuttu.

Mesela bugün **Kadir Mısıroğlu** gibi bazı isimler Türk demokrasi tiyatrosunda **Osmanlıcı** olarak rol alabilirler mi?

"Biz Osmanlı düzenini savunuyoruz, Osmanlı hanedanından birini tekrar padişah yapalım, Osmanlı Devlet-i Aliyesi'ni ihya edelim" diye parti kurabilir, oy toplamaya çalışabilirler mi?

Hayır, böyle bir parti kursunlar demiyorum, kurabilirler mi diye soruyorum.

Hani Hayrettin efendi *"Demokrasi ile yönetilen ülkelerde farklı ideolojilerin, dünya görüşlerinin ... yarışması, kendini ifade etmesi tabiidir"* diye masal anlatıyor ya, o yüzden soruyorum.

*

Geçelim..

İslamcılığa gelelim..

Şimdi Türkiye'de birileri çıkıp, "Arkadaş, haşa Allahu Teala senin benim gibi yarım akıllı ya da akılsız kulları kadar bu işleri bilmiyor mu, senin benim uydurduğumuz kurallar değil, Allahu Teala'nın **Şeriat**'i hakim olsun" diye parti kurabilir mi?

Aloo Hayrettin bey, sesim geliyor mu, sorum sana?

Hani *"Demokrasi ile yönetilen ülkelerde farklı ideolojilerin, dünya görüşlerinin ... yarışması, kendini ifade etmesi tabiidir"* diyorsun ya, rahatsızlık vermemin nedeni o..

Var olmayan, yaşanmayan, mevcut bulunmayan bir faraziye üzerine tutup hüküm inşa ediyorsun.

Önce "düzen"cilerin bu illüzyonunu, palavrasını bir gerçekmiş gibi hokus pokus, abrakababra kabilinden okurlara yediriyor, ardından bu illüzyondan hareketle *"Ancak **yürürlükteki hukuka ve mevzuata göre** herhangi bir konuda **bağlayıcı** bir karar alınınca buna **bütün vatandaşlar (gruplar) saygı duymak, itaat etmek ve uymak** durumundadırlar"* fetvasını veriyorsun..

Neyi savunduğundan mı haberin yok, bizimle dalga mı geçiyorsun, bilmiyorum ki..

*

Demokratik dediğin bu düzen tutmuş ideoloji ve dünya görüşlerinden **Batıcılık** ile **Türkçülüğü** almış, bu ikisini harmanlayıp bir **Atatürkçülük** icat etmiş, sonra bunun göğsüne **Atatürk ilke ve inkılapları** madalyasını takmış, ve buna karşı bir alternatif ortaya çıkarılamasın diye bunu "**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**" ideoloji yapmış, Anayasa'nın başına yerleştirmiş, sonra da başlamış **demokrasi illüzyonu** ile senin gibi safların ya da saf ayağına yatan kurnazların kafasını ütülemeye..

Ve sen de bunca senedir İslam fıkhı (hukuku) ile meşgul olduğun, bu alanda profesör payesini elde ettiğin halde bu illüzyonun alıcısı ve satıcısı olabiliyor, bayiliğini yapabiliyorsun.

Olmayan birşeyi varmış gibi gösterebiliyor, farklı ideoloji ve dünya görüşlerinin yarışmasından söz edebiliyorsun..

Sonra da sanki böyle gerçek bir yarış varmış da gönüllüsü gönülsüzü, tamı yarımı ile TSE damgalı, müseccel Atatürkçü (Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı kalmak zorunda olan) partiler arasında bir yarış yaşanmıyor da gerçekten farklı dünya görüşleri açıkça ortaya çıkıp yarışıyormuş ve bu arada Atatürkçü (laik, ulus-devletçi) bir parti mesela Şeriatçı-ümmetçi bir partiden daha fazla oy alıp

seçiliyormuş gibi, **farklı ideoloji ve dünya görüşü sahiplerine** akıl veriyor, "Saygı duy, itaat et!" diyorsun.

*

Niye bu ülkenin Meclis'inde, TBMM'de bir kişi bile çıkıp "**Arkadaşlar, ben falanca yasayı Şeriat'e aykırı bulduğum için kabul etmiyorum, değiştirilmesini teklif ediyorum**" diye konuşamıyor?

Niye TBMM'de bir tane bile Şeriatçı dünya görüşüne sahip, Şeriatçı olduğunu söyleyen, milletin huzurunda ilan eden milletvekili yok?

Niye milletvekillerinin hepsi önce milletvekili yemini ederek **Atatürkçü olduklarını beyan** ediyor, **Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlı kalacaklarına dair namusları üzerine yemin** ediyorlar?

Niye orada bir kişi bile çıkıp "Ne ilkesiymiş, ne inkılabıymış, ben bir şahsın ilke ve inkılaplarına bağlılık yemini edemem, ben ancak yerlerin ve göklerin yaratıcısı Allahu Teala'nın ilke ve inkılaplarına bağlı kalırım" diyemiyor?

Böyle bir ülkede sen de bir fıkıhçı olarak kalkıp *"Ancak* ***yürürlükteki hukuka ve mevzuata göre*** *herhangi bir konuda* ***bağlayıcı*** *bir karar alınınca buna* ***bütün vatandaşlar (gruplar) saygı duymak, itaat etmek ve uymak*** *durumundadırlar"* diye fetva veriyorsun.

Bu fetvanı sana yarın Mahkeme-i Kübra'da sorarlar Hayrettin efendi?

Sorarlar..

Ve ben de Allah'ın izniyle orada şahitlik yaparım..

"Evet, böyle bir fetva vermişti" derim.

*

Bu demokrasi illüzyonistlerinin bir masalı da şu: Efendim Şeriatçılara, Siyasal İslamcılara demokrasi arenasında izin verilemezmiş, çünkü gelirlerse demokratik yolla gitmezlermiş..

İyi de kardeşim, sen laiklik (siyasal dinsizlik) yanlısı olarak gelmişsin, **demokratik yolla gitmek istemediğin için gitmemeni sağlayacak şekilde** başkalarını demokratik haklarından mahrum ediyorsun.

Gelip de gitmeyen sensin..

Gitmemek için de "**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**" maddeler icat etmiş, bu maddeler arasına **laikliği (siyasal dinsizliği)** de yerleştirmişsin.

Tek istediğin, bu ülkede "siyasal dinsizliğin" (laikliğin) ebediyen payidar olması.

Bu yüzden, "Sahici ve sahte Atatürkçüler arasında oynanan bir **sahte demokrasi**" icat etmişsin, Atatürkçü olmadığını, Atatürk ilke ve inkılaplarını kabul etmediğini söyleyenleri daha baştan oyun dışı bırakıyorsun.

Yani, "Burada yönetici olabilmen için ilk şart, Atatürkçü ve laik (siyasal dinsiz) olman, Atatürkçü değilsen ancak yönetilen olursun, beşinci sınıf vatandaş olarak sürünürsün" diyorsun.

Evet, gelip de gitmeyen, gitmemek için demokrasinin çanına ot tıkayan sensin, başkası değil.

Haksızlık yapıp döven sensin, fakat "İmdaaat, kurtarın beni, beni dövecekler" diye feryat koparan, şirretlik yapan da yine sensin.

Dayak yiyenler için de fetvanız hazır:

> "Ancak **yürürlükteki hukuka ve mevzuata göre** herhangi bir konuda **bağlayıcı** bir karar alınınca buna **bütün vatandaşlar (gruplar) saygı duymak, itaat etmek ve uymak** durumundadırlar."

*

Hayrettin efendinin, herkese itaat ödevi yüklediği "başkan"ı, göreve başlamak için şu yemini yapmak zorundaydı:

> "Cumhurbaşkanı sıfatıyla, Devletin varlığı ve bağımsızlığını, vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü, milletin kayıtsız ve şartsız egemenliğini koruyacağıma, Anayasaya, hukukun üstünlüğüne, demokrasiye, **Atatürk ilke ve inkılâplarına ve lâik Cumhuriyet ilkesine bağlı kalacağıma**, milletin huzur ve refahı, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde herkesin insan haklarından ve temel hürriyetlerinden yararlanması ülküsünden ayrılmayacağıma, Türkiye Cumhuriyetinin şan ve şerefini korumak, yüceltmek ve üzerime aldığım görevi tarafsızlıkla yerine getirmek için bütün gücümle çalışacağıma Büyük Türk Milleti ve tarih huzurunda, namusum ve şerefim üzerine ant içerim."

Elmalarla armutları toplamak gibi, dünya tarihinde rastlanmamış bir buluşa imza atarak, **fıkıh dili ile demokrasi söylemini berbat bir biçimde mezc eden** Hayrettin efendiye, hocalık tasladığı için, şunu sormak hakkımız:

Arkadaş, Atatürk ilke ve inkılâplarına ve lâik Cumhuriyet ilkesine bağlı kalacağına **gönüllü olarak ve samimiyetle, isteyip benimseyerek** yemin eden bir adamın itikadî durumu ne olur?

İkinci ihtimal: Bir kimse **istemeden** bu yemini yapıyorsa, yapmak zorunda kalıyorsa, o takdirde ona "**hür**" denilebilir mi?

Böyle kendi hukukunu bile koruyamayan aciz bir adam, "Müslümanların" yöneticisi olma **liyakat ve ehliyetine** sahip midir?

ŞERİATÇILARI LAİKLİK (SİYASAL DİNSİZLİK) HESABINA TUFAYA GETİRMEK

Prof. Hayrettin Karaman'ın bazı yazılarına baktığımızda, onun, Hz. Ali'nin ifadesiyle "**hak söz ile batılı kastetme**" konusunda uzmanlaşmış olduğunu düşünmeden edemiyoruz.

Yeni Şafak'ta "**Anayasa ve laiklik tartışmaları (2)**" başlığı altında 8 Mayıs 2016 tarihinde yayınlanan yazısında, lafı Türkiye'deki insanların Şeriat taleplerine getirmişti:

> "**Şeriat düzeni isteyenlerin** bu düzeni uygulamaya kendilerinden başlamaları gerekiyor. Önce Müslümanım diyenler **gerçek manada ve bütünüyle** Müslüman olacaklar, olmak için ellerinden geleni yapacaklar. İşleri, davranışları, işlemleri, hayatları –şartların elverdiği kadar**- tamamen İslâmî** olacak. "İslâmî olanı" olmayandan ayırmak için herkes müctehid kesilip hüküm vermeyecek, **âlim ve âmil insanlardan oluşan heyetler** bulunacak ve bu heyetlerden çıkan bilgiler, **fetvalar, rehberlikler** Müslümanların yoluna ışık tutacak. Bir ülkede bu nitelikleri taşıyan Müslümanların **sayısı yeterli noktaya gelince** sıra şeriat istemeyenleri, İslam'ı doğru anlatarak **ikna etmeye** gelecek. Diyelim ki, yeterli sayıda insanı ikna etmek mümkün olmadı "şiddete, baskıya, silaha sarılarak", bunun kaçınılmaz sonucu olacak iç savaş ve çatışma çıkararak amacı gerçekleştirme yolunu seçmek de **yol değildir**. Bırakın bugünün Türkiye'sini ve dünyasını, asırlarca öncesinde bile İslam alimleri (fukaha), İslam'dan sapan yönetimi yola getirmek isyansız ve silahsız olmuyorsa "iç savaş, kargaşa, düzenin bozulması, daha büyük zararlara uğranılması" manasındaki "fitne"ye sebep olmamak için **sabredip beklemek** gerektiğini söylemişlerdir."

*

Karaman’ın bu ifadeleri, içinde, pekçok hatayı, bilinçli "saptırma"yı barındırıyor.

Sıralamaya çalışalım.

Bir: Şeriat isteyen insanların işe kendilerinden başlaması öğüdü yerinde, fakat bunu yaparken bir yandan da bütün bir Türkiye için Şeriat düzeni istemeye devam etmelerine bir engel yok.

Bunu bir hata imiş, bir günahmış gibi dile dolamak, değil bir fıkıhçıya, sıradan samimi bir müslümana bile yakışmaz.

Eylem düzeyinde bu yönde herhangi birşey yapmaları mümkün olmayabilir, fakat **zihniyet** ve **söz** düzeyinde bunu her zaman savunmak zorundadırlar. Bu, müslümanlıklarının bir gereğidir.

Aksi takdirde, **işe kendilerinden başlama** ameliyesini de yapmamış olurlar.

"Ülke için Şeriat isteme" ameline de kendinden başlayacaksın.. Önce sen kendin, "Bu ülkeye Şeriat lazım" diyeceksin..

*

İki: İnsanların Şeriat düzeni talepleri için böylesi bir **ön şart getirmek, batıldır**.

İnsanın öncelikle kendisiyle meşgul olmak zorunda bulunması sosyal alandaki sorumluluklarını ortadan kaldırmaz.

Diyelim ki sen İslam'ı iyi yaşayamıyorsun, günahkâr bir müslümansın, bu, senin başkalarının küfrüne razı olmanı mı gerektirir? Razı olduğun zaman sen de kâfir olursun.

Aynı zamanda sen günahkârsın diye başkalarının günahına da razı olamazsın.. O zaman onların günahına ortak olmuş olursun, kendi günahlarına bir de başkalarının günahlarını eklersin.

Sen günahkârsan "Madem ben günahkârım, o halde varsın devlet de, toplum da günahkâr olsun, Allah'ın hükümlerini (Şeriat'i) uygulamayarak Allahu Teala'ya isyan etsinler, tağutların emrine göre hareket etsinler" diye düşünmen mi gerekiyor?!

Üstelik bu ukala adamlar ikide bir "Ehl-i kıble günahından dolayı **tekfir** edilmez bilmem ne" diyerek ortalığı velveleye vermekten de geri kalmıyorlar.

Ehl-i kıbleye müslümanlığındaki kusurlarından dolayı "ülke için Şeriat isteme" hakkı bile tanımıyorsun, daha ne olsun!

Laikler dinsizlik namına "Sakın Şeriat isteme!" diyorlar, bu uyanıklar da sözde İslam namına aynı lafı tekrarlıyorlar: "Sakın Şeriat isteme!"

"Cümlesinin maksudu bir amma rivayet muhtelif."

Biri sol gösterip yine sol vuruyor, diğeri ise sağ gösterip yine sol vuruyor, **hedef**te birleşiyorlar.

Laik (siyasal dinsiz) tüzük kardeşliği..

*

Üç: Karaman'ın bu ifadeleriyle zekâsını kötüye kullandığını, ("işe kendinden başlama" kaydı getirerek ve **fiilen mümkün olmayacak** bir şartı kurnazca ileri sürerek) gerçekte mevcut düzen yanlılarına, statükoya, konformistlere ve eyyamcılara, istediklerini altın tepsi içinde sunduğunu görüyoruz.

Çünkü, Türkiye gibi ülkelerdeki laiklik uygulaması çerçevesinde insanların Şeriat talebinde **bulunmadan önce** "*İşlerinin, davranışlarının, işlemlerinin, hayatlarının*

*–şartların elverdiği kadar- tamamen İslâmî olması”*nı istemek, birincisi **kafadan hüküm uydurmaktır**.

Bunun dinde yeri yoktur.

İkincisi, bu, gerçekte “**kısır döngü**” (eskilerin deyişiyle **devr-i batıl**) anlamına gelir.

Çünkü, şartların neye ne kadar elverdiği hususu, bizzat Şeriat tarafından belirlenmemiş olduğu için (Çünkü şartlar, şu anda ortaya çıkmış şeylerdir, Şeriat çerçevesinde oluşturulmuş şeyler değildir), insanlar arasında tartışma konusu olacaktır.

Birisi, şartlar çerçevesinde elinden geleni yapmış olduğu kanaatine varacak, bir başkası ise, “Hayır, öyle değil” diyebilecektir.

Ancak kurnaz Hayrettin efendinin, böylesi bir itiraza karşı hazırlıklı olduğunu görüyoruz.

Çünkü sözlerini şöyle sürdürüyor:

> “‘İslâmî olanı’ olmayandan ayırmak için herkes müctehid kesilip hüküm vermeyecek, âlim ve âmil insanlardan oluşan heyetler bulunacak ve bu heyetlerden çıkan bilgiler, fetvalar, rehberlikler Müslümanların yoluna ışık tutacak.”

Böylece, kurnaz Hayrettin efendi, meseleyi getirip “olmayacak bir başka şart”a bağlamış oluyor.

Bu heyet nasıl teşekkül edecektir?

Mesela, Cübbeli Rezalet'e göre, kurnaz Hayrettin efendi, İslam’ı tahrif ve tağyir etmek için mesai sarfeden bir sapık durumundadır. Bir başkasına göre de, kurnaz Hayrettin efendi âlim ve âmildir.

*

Dört: Kurnaz Hayrettin efendiye göre, “*Bir ülkede bu nitelikleri taşıyan Müslümanların sayısı yeterli noktaya gelince sıra şeriat istemeyenleri, İslam’ı doğru anlatarak ikna etmeye gelecek”*miş..

Bu da, aslında, kurnaz Hayrettin efendinin **Müslümanlara eşek muamelesi yapması, “Yaz gelince…” masalları anlatması** anlamına geliyor.

“Yeterli nokta” acaba neresidir? Bu da, üzerinde anlaşmanın mümkün olmadığı bir başka tartışma konusu..

İkincisi, İslam’ı doğru anlatmak için, “bu nitelikleri taşıyan Müslümanların sayısının yeterli noktaya gelmesi” şartını getirmek, bir başka **devr-i batıl** üretmek, meseleyi getirip kısır döngüye bağlamaktır.

İslam’ı doğru anlatmazsanız, söz konusu nitelikleri taşıyan müslümanların sayısının yeterli noktaya gelmesi mümkün değildir.

Öte yandan, Hayrettin efendinin getirdiği şarta göre, İslam’ı doğru anlatmak için de, söz konusu nitelikleri taşıyan müslümanların **sayısının yeterli noktaya gelmesini beklemek zorundayız.**

İşte burası, kurnaz Hayrettin efendinin **kafasının kısa devre yaptığı yer.**. Ya da kafasını şaşırtıcı bir ustalıkla kötülük için kullandığı nokta.

Zekâsını iyi niyetle kullanmadığı için, yaptığı kurnazlık sonuçta kendisini aptal insan konumuna düşürüyor.

*

İslam’ı doğru anlatmak için böylesi bir “yeterli noktadaki sayı” şartını getirmek, **kafadan (halk deyişiyle işkembeden) fetva** vermektir.

Sadece bu ifadeleriyle bile kurnaz Hayrettin efendinin “âlim ve âmil” insan sınıfına girme hakkını kaybettiğini söylemek mümkün olabilir.

Burada kurnaz Hayrettin efendi karşımıza **cehaletin temsilcisi** olarak çıkmaktadır, ilmin değil..

Şayet onu âlim kabul edersek, bu takdirde de, ilmini kötüye kullandığını, fasık ve facir olduğunu, **bile bile İslam’ı tahrif ve tağyir ettiğini** kabul etmek zorunda kalırız.

*

Beş: Bir ülkeye Şeriat’in hâkim kılınması konusunda sadece “sabır” ekolünün görüşüne yer vermek de gerçekte hakikati gizlemektir.

Mesela İmam-ı Azam, İmam Zeyd’i, görüşünün farklılığından dolayı “İslam dışı” olmakla suçlamamıştır.

Burası, içtihat konusu olan, farklı görüşlerin ileri sürülebileceği bir noktadır. **İçtihat, içtihadı nakzetmez.**

Kurnaz Hayrettin efendi bu noktayı da gözlerden saklıyor.

İkincisi, "öldürmeden daha beter olan" **fitne,** tefsir kitaplarında açıklandığı gibi, insanların küfre ve dalalete düşmeye zorlanmaları, **İslam’ı ve Şeriat’i tam ve eksiksiz olarak (en azından fikir beyanı düzeyinde) “savunma” imkânının bulunmamasıdır.**

Hayrettin efendinin istediği de tam bu..

Fakat bunu laik (siyasal dinsiz) yasakçılık adına yapmıyor.

Sözde İslam adına yapıyor. "Sen kendini düzelt, laik (siyasal dinsiz) düzenle uğraşma hadsizliği yapma" diyor.

Bu işi iyi beceriyor, Yaşar Nuri Öztürk türünden adamlar gibi yüzüne gözüne bulaştırmıyor.

*

Altı: Şimdi, asıl meseleye, konunun özüne geliyoruz.

Mesele, aslında Türkiye'ye Şeriat'in gelmesinin mümkün olup olmaması değil.

Karaman'ın bu yazısından birkaç hafta önce, bir araştırmanın sonucuna göre, Türkiye insanının sadece yüzde 13'ünün Şeriat yönetimi istediğinin anlaşılmış olduğu medyada haberleştirilmişti.

Gerçekte, bu yüzde 13'ün de, spesifik meseleler söz konusu olduğunda, tam Şeriatçi olmadıkları anlaşılmaktadır.

Daha önce yapılmış benzer bir araştırma, Türkiye'deki "halis" Şeriat yanlılarının oranının yüzde 3 civarında olduğunu gösteriyordu.

Böyle bir ülkeye Şeriat gelmez ve böyle bir toplum, Allahu Teala'nın nimeti ve rahmeti olan **Şeriat'le yönetilme saadetine nail olamaz.**

*

Evet, burada mesele, Türkiye'ye Şeriat'in gelmesi meselesi değildir.

Mesele, Türkiye'de yaşayan bir müslümanın **serbestçe ve özgürce Şeriat talebinde bulunabilme *hakkına* sahip bulunmasıdır.**

Bugün, **doğrudan olmasa bile, dolaylı yollarla müslümanlar bu haktan mahrum bırakılmaktadır**.

Aslında, Hayrettin Karaman'ın bu yazısı da, son tahlilde, böylesi **hak ihlallerine** dolaylı olarak meşruiyet üretme, haklılaştırma ameliyesinin bir parçası durumundadır.

Fakat bunu, Hayrettin Karaman'ın malum **derin odaklar**la açık, söze ya da yazıya dökülmüş bir anlaşma ile yapmakta olduğunu sanmıyorum.

Ortada **zımnî, sözlere dökülmemiş, hal lisaniyle** dile getirilen bir uzlaşmanın, bir işbirliğinin mevcut bulunduğu görülüyor.

Hayrettin Karaman, düzen yanlılarının hoşuna gidecek şeyler söylüyor, derin düzenciler de, Hayrettin Karaman'a bu laik düzende "mutlu ve müreffeh, tehlikelerden ve korkulardan azâde" bir hayat sürmesi imkânını bahşediyorlar.

Birbirlerini iyi tanıyorlar. Ciğerlerine kadar biliyorlar.

MİT tarafından bilgilendirilen Kenan Evren, Hayrettin Karaman'a durduk yere Diyanet İşleri Başkanlığı teklif etmiş olamaz.

*

Yedi: Bir başka husus.. Şayet Hayrettin Karaman, **Erdoğan'ın Mısır ve Tunus'ta yaptığı "Şeriat'e karşı laiklik" propagandasında** Erdoğan'a destek vermemiş olsaydı, Türkiye hakkında yazdığı bu ifadelerin **bir parçacık da olsa samimiyet** taşıdığına inanabilirdik.

Fakat ne yazık ki Hayrettin Karaman, "sıfır samimiyet" noktasında duruyor.

Karaman, Erdoğan'ın söz konusu açıklamalarının ardından ***Yeni Şafak*** gazetesinde **"Ne dedi, niçin dedi?"** başlıklı bir yazı kaleme almış, onu aklamaya çalışmıştı.

Mısır için **"şartlar" bahanesinin bulunmadığını** bile bile..

Mısır'daki darbeci Sisi bile, Şeriat karşıtı olduğunu söylemiyor. **O bile, Erdoğan'ın yaptığını yapmıyor, Şeriat'e karşı laikliği savunmuyor.**

Mısır'ın İhvan öncesindeki **anayasa**sı laiklik içermediği gibi, İhvan'a karşı Sisi'nin yapmış olduğu darbe de laiklik adına yapılmış bir darbe değil.

Mısır, laik bir ülke değil, "**resmî din**"i İslam olan bir devlet.

Zaten Suudi Arabistan ile Selefîlerin Mısır darbesi konusunda bize tuhaf gelen bir tavır içinde olmalarının nedenlerinden biri de, bu noktaydı.. (Burada İhvan'ın zulme uğramış olması ayrı konu.)

Ve, Erdoğan cenapları, böyle bir ülkeye gidip, İhvan'a, şartları umursamadan, **Şeriat'i bırakıp laikliği savunmaları** tavsiyesinde bulunabilmiş durumda..

Şartlar..

Demek ki, kurnaz Hayrettin efendi, şartlar lafıyla bizi aldatmaya çalışıyor.

GAYRİMEŞRU MEŞRUİYET ANLAYIŞI

Yeni Şafak gazetesi yazarı Prof. Hayrettin Karaman'ın 25 Ağustos 2016 tarihli (yani 15 Temmuz darbe teşebbüsünden 40 gün sonra yayınlanan) yazısı **"Derin devlet de yapı da meşru değildir"** başlığını taşıyordu.

Yazı aslında eskiydi..

22 Aralık 2013 tarihli yazı aynen yeniden yayınlanmış bulunuyordu. Yani yazı meşhur 17 Aralık olayından beş gün sonra yayınlanmıştı.

Karaman yazısını tekrar yayınlamış ve sonuna şu notu düşmüştü:

> "Bu yazı üzerine örgütün kitabevi kitaplarımı raftan kaldırıp iade etti ve medyası da aleyhimdeki yazılara hız verdi."

*

Gelelim yazıya..

Karaman şöyle diyor:

> "Devlet, kendisini temsil eden hakiki ve hükmi şahıslarda, sembollerde ete kemiğe bürünür 'devlet' olarak görünür. Yürütmenin başında olan hükümet (iktidar) yetkisini halktan alır."

Her zaman değil..

Mesela Mustafa Kemal Atatürk'ün meşhur "**İhtimal bazı kafalar kesilecektir**"li nutkuna göre yetkinin kaynağı halk değil "**kuvvet ve zor**"dur:

> ""Egemenlik ve saltanat hiç kimse tarafından hiç kimseye, ilim icabıdır diye; görüşme ile, münakaşa ile verilmez. Egemenlik, saltanat kuvvetle, kudretle ve zorla alınır."
>
> (Kaynak: https://www.ktb.gov.tr/TR-96471/turkiye-buyuk-millet-meclisi.html)

Ancak, Türkiye gibi ülkelerde hükümetin, yetkisini, **resmi ideolojinin "izin verdiği sınırlar içinde"** halktan aldığını kabul etmek mümkün olabilir..

Mesela Türkiye'de halkın verdiği yetki ancak, başta **laiklik (siyasal dinsizlik)** olmak üzere, **Atatürk ilke ve inkılapları denilen "kayıt ve şartlar"** dahilinde geçerlidir.

*

Gayri İslamî (Şeriat karşıtı) rejimler hem 'süper' yalancıdır, hem de mantıksız.

Bir yandan "Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir" diyeceksin..

Milletin egemenliği için **kayıt ve şart** söz konusu olamayacağını savunacaksın..

Hem de, **Atatürk ilke ve inkılapları** denilen kayıt ve şartlar söz konusu olunca milletin egemenliğinden bahsedilemeyeceğini ileri süreceksin..

Millet egemenliğinin bu ilke ve inkılapları silip atmasının mümkün olmadığını söyleyeceksin.

Bu kadar açık, bu kadar ayan beyan, bu kadar mantıksız bir çelişkiyi bu millete anlatanların üçkâğıtçılık ve sahtekârlığı mı daha büyük, yoksa bu üçkâğıtçılık karşısında bir inilti, bir vızıltı, bir mırıltı ve bir sızıltı bile çıkarmayan millet fertlerinin **aklını** yele vermişliği mi?

Bu sadece aklını yitirme değil, aynı zamanda **insanlık şeref ve haysiyetini** de kaybetme demektir.

İnsanın aklıyla beraber **iradesini, vicdanını ve hürriyetini** de **Atatürkçü "vesayet"e** teslim etmesi demektir.

Demek ki insan Şeriatçılığı, "gerçek" müslümanlığı bırakınca, "samimi müslümanlığın" sadece edebiyatını yapınca aklını da yitiriyor.

Allahu Teala kitabında (yasa koyuculukta kendisine ortak koşan) müşriklerin **"akıllarını kullanmadıklarını"** boşuna bildirmiyor.

Kullarını en iyi kim bilir?.. Allahu Teala!..

*

Her neyse.. Karaman'ın yazısına dönelim:

> "Bu yetkiye dayanarak devleti yönetir. Yönetimde eli ayağı olan bürokratlar da hükümete bağlıdır; yetkiyi kanunlar, yönetmelikler ve belli alanlarda hükümetin iradesi verir."

Yetkiyi kanunlar, yönetmelikler verirmiş.

Yönetmelikler kanunlara, kanunlar da Anayasa'ya uygun olmak zorunda.

Anayasa'nın ise, "**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**" Atatürkçü/Kemalist hükümleri var.

Yani bu hükümler karşısında **halkın eli kolu bağlı**..

Sanki bunlar, gökten inmiş vahiy.. Herşeyi yaratan, her işi hikmetli olan, asla yanılmayan Yüce Tanrı tarafından konulmuş sanki..

*

Gerçekte, İslam açısından böylesi bir yönetim **şirk yönetimi**dir ve devlet **küfür devleti**dir..

Tabii ki, İslam açısından böyle, ve kimse müslüman olmak, müslümanca düşünmek zorunda değil.. "Dinde zorlama yoktur."

Benim gibiler de laikliğe göre düşünmek zorunda değildir elbette..

Madem fikir hürriyeti var, din ve vicdan hürriyeti var, "fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür" olmak önemli, benim gibi müslümanlara göre mesele bundan ibarettir.

Ha, Hayrettin efendi bir de, kanun ve yönetmeliklere ilaveten hükümetin iradesinden söz ediyor.

Hükümetin iradesi de tabii "değiştirilemez" hükümlerin yanında solda sıfır..

İşte, derin devlet, evet, asıl derin devlet, bu "değiştirilemezlik"te gizli..

Hayrettin bey, bunu neden tartışmıyorsun? Neden bunun meşruiyetini sorgulamıyorsun?

*****

Karaman sözlerini şöyle sürdürüyor:

> "Yönetme yetkisini halktan alan hükümetlerin ve bürokrasinin **-devlet sırrı** olan konular dışında- her işi açıktır, şeffaftır, denetime tabidir. Devlet sırrını da yine yetkili hükümetin ilgili birimleri bilir."

Tabii neyin **devlet sırrı** olabileceği konusunda objektif, **denetlenebilir** ve hesap sorulabilir bir kıstas yok..

Tek kıstas, birilerinin "**kişisel** kararı"..

Mesela, düşmana karşı bir silah geliştirir ve bunu sır olarak saklayabilirsiniz.. Ama Türkiye gibi ülkelerdeki devlet sırrı böyle olmuyor..

Tam aksine, mesela **İsrail ile bir anlaşm**a yapıyor, birtakım maddelerini halktan gizliyorlar, ve bu, devlet sırrı olarak kalıyor..

İsrail devleti için, İsrail'in ağa babaları için **sır** değil, fakat "Türk milleti / Türkiye halkı" için sır.

Misal: Zamanında Muharrem İnce, Akparti iktidarının İsrail ile olan gizli anlaşmalarını TBMM kürsüsünde gündeme getirip devrin dışişleri bakanı Ahmet Davutoğlu'na soğuk terler döktürmüştü.

*

Karaman'ın yazısına dönelim:

> "Devlet içinde; yetkisini, yönettiği halktan almayan, demokrasilerde sandıktan çıkmayan, yapıp ettikleri **gizli** ve yetki dışı olan yapılar **meşru** değildir."

Bilindiği gibi meşru kelimesi, Şeriat kelimesiyle aynı kökten geliyor; **meşru,** kelime anlamı itibariyle, **"Şeriat'e uygun olan"** demektir.

Eski kelimeler bu ülkede revaçta olmadığı için meşruiyet ile "**meşrutiyet**"i karıştıranlar da çıkabiliyor. Meşrutiyet, şart kelimesiyle aynı kökten gelir; "**meşrut**", şartlı olan, şarta bağlanmış olan demektir, meşrutiyet de "şartlılık" demek oluyor. Yani meşrutiyet idaresinde padişahın otoritesi "kayıt ve şarttan azade olmaktan" çıkmış, şartlı hale gelmiş olmaktadır.

Şeriat kelimesindeki **şer** ile kötülük anlamındaki **şer** de farklı kelimelerdir; harf devrimbazlığıyla Latin harfleri gelişigüzel alınmış olduğu için yeni imlada

kelimeler birbirine karışıyor. Kötülük anlamındaki şer'den farklı olarak Şeriat'teki şer kelimesinin sonunda bir **"ayn"** harfi vardır ve aynı şekilde telaffuz edilmezler.

İlmî makalelerde bu farkı göstermek isteyenler Şeriat'teki şer kelimesinin sonuna bir apostrof (kesme işareti) ekliyor, şer' şeklinde yazıyorlar. Yani şer'îlik başka, şerlilik başkadır.

*

Karaman'ın yazısına dönersek, "Devlet içinde; yetkisini, yönettiği halktan almayan, demokrasilerde sandıktan çıkmayan, yapıp ettikleri **gizli** ve yetki dışı olan yapılar **meşru** değildir" dediği görülüyor.

Burada meşruluktan kastı, doğal olarak, Şeriat'e uygunluk değil.. Demokratik olduğu söylenen mevcut sistemin meşruluk tanımına göre konuşuyor.

MİT'in de yapıp ettikleri gizli.. Ama yetkisini kanundan, yönetmelikten alıyor.

Çalışma esaslarını da, son tahlilde, "**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**" hükümler belirliyor.

Ve, bu hükümleri sorgulayanların, bunlara inanmayanların canına okuyorlar.

Karaman sözlerini şöyle sürdürüyor:

> Bu derin yapıları ikiye ayırmak uygun olur:
>
> Birincisi kendilerine göre iyi niyetli, devlet ve millet hayrına faaliyeti amaçlayan yapılardır. Bunların ülkeye ve millete iyilik etme iddiasında bulunmaları kendilerini meşru ve haklı kılmaz. Ülkeye ve millete "iktidar gibi, devletin organları gibi" hizmet etmek istiyorlarsa yapacakları şey, devletin kanunlarına göre yetki almak ve açık/şeffaf olmaktır. Aksi halde çatışmalar, tasfiyeler, ülkede huzursuzluk ve güvensizlik kaçınılmaz olacaktır.

Devletin **kanunlarına göre** yetki alınca mesele bitiyor mu?

Her kanun adil midir? Kanunlar vahiyle gökten mi indiriliyor?

Yazıya dönelim:

> "İkincisi ülkenin ve milletin hayrına, menfaatine değil de kendi çıkarlarına ve/veya ideolojilerine hizmet için oluşan devlet içindeki gizli yapılardır. Bunların ortaya çıkmaları, hedeflerine ulaşabilmek için halktan usulüne göre yetki almaya teşebbüs etmeleri beklenemez. Ülke içinde ve dışında bazı güçler ve çevrelerle işbirliği yaparlar; bu başkalarını kullanırlar, kendilerini de onlara -bilerek bilmeyerek- kullandırırlar."

Peki, bırak **derin** yapıyı, **yüzey**deki devletin bizzat kendisi bile Atatürkçü "ideoloji"ye hizmet etmek üzere kurgulanmışsa ne olacak?..

Ki Türkiye'de durum bu..

Hayrettin efendinin önündeki kuyudan haberi yok, yıldızlardan haber veriyor.

*

Görüldüğü gibi, Hayrettin efendi "derin yapı"ları (sözde) meşruiyet açısından sorguluyor.

Peki ya derin olmayan "yüzey"sel yapılar?

Onlar **"otomatikman" meşru** mu oluyor?

Hangi meşruiyet, kime ve neye göre meşruiyet?

Hayrettin efendinin meşruiyet konusunda yazdıkları İslamî açıdan bir cinayete, seküler sosyal bilimler açısından ise derin bir cehalete karşılık geliyor.

Adam ilahiyatçı, fakat meşruiyet anlayışı ***Kur'an*** ve Sünnet'e değil, Fransız Devrimi mamulü bir ideolojinin çarpık karikatürüne dayanıyor.

Daha kötüsü, bunun farkında bile değil. (Yoksa farkında da bizi "kafaya" mı alıyor?)

Batıl bir beşerî ideolojiyi faşizm sularına yelken açmış bir devletçilikle savunmakta olduğundan bile habersiz, tutup, **ideolojik hareket etmemekten** de söz ediyor.

İdeolojinin ne demek olduğundan bile haberi yok.

*

Eğer ilim adamı ya da akademisyen olarak konuşuyorsan, "Meşruiyet meselesi İslam'a göre şöyle, seküler sosyal bilimlere göre de şöyledir" demen gerekir.

Ve bir müslüman olman hasebiyle de, o seküler sosyal bilimlerin ideolojik boyutunu da göz önünde bulundurarak "hakk"ı söylemen icab eder.

Adam bunu yapmıyor, fanatik bir iktidar yandaşı ve propagandisti gibi gündelik siyasetin diliyle konuşuyor.

Ki o siyaset dili de, İslam açısından batıl olan, **şirk niteliği taşıyan bir "ideoloji"ye** dayanıyor.

*

Bu ülkede 15 Temmuz olayından sonra bir cuma hutbesinde "**haham ve rahiplerin rabler edinilmesi**" (Tevbe, 9/31) meselesi Fethullah Gülen yüzünden konu edinildi, fakat, merhum Elmalılı Hoca'nın, Atatürk döneminde Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından yayınlanan tefsirinde, günümüzde artık o haham ve rahiplerin yerini **halkın seçtiği parlamenterlerin** aldığını yazmış bulunduğunu yazan ve söyleyen yok.

Ve siz bu **“rableştirme” olgusunu meşruiyetin temeli** kabul ediyorsunuz.

Şeriat’le kayıtlı olmayan bir demokratik parlamenter sistemin tam da **kurumsallaşmış-devletleşmiş şirk** demek olduğunu saklıyorsunuz.

Müslüman halk da, siz ilahiyatçısınız ya da cenazelerde ve mezarlıklarda güzel ***Kur’an*** okuyorsunuz diye sözlerinize itibar ediyor, itikaden bozuluyor.

Peki, halk sizin gerçekte neyi savunduğunuzu anlamıyor diye, Allahu Teala’nın da bilmediğini, anlamadığını mı sanıyorsunuz?

Nereye gidiyorsunuz?.. "Fe eyne tezhebûn?"

İKİNCİ BÖLÜM:

LAİKLİĞİN (SİYASAL DİNSİZLİĞİN) SAĞI SOLU, MUHAFAZAKÂRI DEVRİMCİSİ

AYNI MADALYONUN İKİ YÜZÜ

“İktidarı kim tenkit edemez, hep över, toz kondurmaz, daha doğrusu bu pozisyonu devamlı göz önüne koyar ve korumaya çalışır?

“Sanırım böyle bir tavır ve davranış iktidardan kendisi veya grubu adına ***menfaatlenen*** *ve bu menfaati korumak ve büyütmek isteyen kimselere aittir.”*

Yukarıdaki ifadeler **Hayrettin Karaman**‘ın bir yazısının ilk cümleleri.. (Bkz. “**İktidar tenkit edilir ama…**”, ***Yeni Şafak***, 9 Kasım 2017.)

Karaman ayrıca şunu da söylüyor:

> “Samimi ve yapıcı tenkit iktidarı desteklemek demektir, ülke/kamu menfaatini önde tutmak demektir, iktidara ve kamuya en büyük zararı verenler, şahsi menfaatleri için hatalara göz yuman; işi gücü yalakalık ve yağcılık olanlardır.”

Ancak Karaman, yazısına “**Ama…**” diyerek devam ediyor.

Diyor ki:

> “Eğer iktidarın bir hatası, bir kusuru, bunun kaynaklandığı sorumlu merkez ile görüşerek, onların da açıklamalarını aldıktan sonra **doğrudan kendilerini** uyararak ve doğru olanı söyleyerek düzeltilebiliyorsa önce bunun denenmesi gerekir.”

Bu ifadelerde doğruluk payı var.

Ancak, böylesi düzeltme teşebbüsleri daha çok **icraata ilişkin** hususlarda olabilir.

Kamuoyu önünde dile getirilen **görüş ve fikirlerin** tartışması ise yine kamuoyu önünde yapılmalıdır.

Çünkü bunlar kapalı kapılar ardında **sadece size söylenen** sözler değildir.

*

Hayrettin Karaman'ın bir başka "ama"sı ise şöyle:

> "Tenkit iyi niyetli, yapıcı ve bu niteliklere uygun üslupta olmalıdır. **Muhalefetin kötüye kullanacağı usulsüz tenkitler** kale alınmaz, **her ne pahasına olursa olsun savunmaya** geçilir."

Bu da, tümüyle yanlış değil..

Ancak, "muhalefetin kötüye kullanacağı usulsüz tenkitleri kaale almamak, *her ne pahasına olursa olsun* savunmaya geçmek" de **iyi niyet**ten, **yapıcılık**tan, "**uygun üslup"**ta olmaktan uzaktır.

Ne ki, Hayrettin Karaman burada geleneksel çifte standardını olağanüstü bir gözbağcılık ya da abrakadabra ile okurlarına "yutturuyor".

İktidara düşen sorumluluk, *muhalefetin kötüye kullanıp kullanmamasına ve usulsüz olup olmamasına* bakmadan, **haklı** tenkitleri dikkate almasıdır.

*

Bir Hayrettin Karaman'ın şu yazdıklarına bakın, bir de **Şeyh Edebali'nin Osman Gazi'ye verdiği öğütlere** (Biri imparatorluk kurar, diğeri ise minik bir site devletini bile batırır):

Ey oğul!

Beysin.. Bundan sonra öfke bize, uysallık sana..

Güceniklik bize, gönül almak sana..

Suçlamak bize, katlanmak sana..

Acizlik bize, yanılgı bize; hoş görmek sana..

Geçimsizlikler, çatışmalar, uyumsuzluklar, anlaşmazlıklar bize; adalet sana..

Kötü göz, şom ağız, haksız yorum bize; bağışlama sana..

Bundan sonra bölmek bize, bütünlemek sana..

Üşengeçlik bize; uyarmak, gayretlendirmek, şekillendirmek sana..

Hayrettin Karaman'dan bir Şeyh Edebali irfanına, hikmetine ve bilgeliğine sahip olmasını beklemiyoruz, fakat hiç değilse iktidara tanıdığı **"her ne pahasına olursa olsun savunmaya geçme ya da inatçılık yapma"** hakkını, tenkitçilere de tanıması..

Ya da, tenkitçiler için getirdiği **iyi niyet, yapıcılık ve uygun üslup** şartıyla iktidarı da mükellef tutması, tenkitleri böylesi bir yaklaşımla göğüslemesi gerektiğini kabul etmesi..

*

Gelelim Karaman'ın bir başka "ama"sına:

"Tenkit yalnızca **hatalı ve kusurlu** olanı seçip ilan etmekle olmaz; **iyi, doğru, faydalı** olanı da dile getirmek, takdir ve teşvik etmek gerekir."

Gerekir ama, tenkit eden kişi, çareyi bilmiyor olabilir. Çaresini bilmiyor diye, yanlışı tenkit etmeyecek mi?!

Mesela, İstanbul'daki trafik sorunundan şikâyetçi olmak için vatandaşların önce trafik sorununun nasıl çözüleceğine dair **muazzam projeler** hazırlaması mı gerekiyor?!

Yani insan **haddini bilip**, "Ben bu işlerden anlamam, **size akıl vermek haddim değil**, ama şunun bir yolunu bulun, bizi bu dertten kurtarın. Sabah akşam çektiğimiz çileyi, sizin gibi makam araçlarından inmeyen büyüklerimiz ne bilsin!" diyemez mi?!

*

Devam ediyor Hayrettin Bey:

> "Hata, eksik, kusur" kavramı da önemlidir. Önce bunda anlaşmak gerekir. Mesela muhalefete ve muhalif yazarlara göre iktidarın "doğru, faydalı, eksiksiz" olan hiçbir kararı ve icraatı yoktur.

Bu bakış açısı, bir cedel aracı olarak işlevsel olabilir, fakat yersiz ve lüzumsuzdur, çünkü aynı şey iktidar yanlısı ya da yandaş çevreler için de söylenebilir. Onlara göre de iktidarın hiçbir **hatası, eksiği ve kusuru** bulunmamaktadır.

Aynı şey, Karaman'ın şu tespitleri için de geçerlidir:

> "Ayrıca ictihad, görüş, değerlendirme… farklarına dayalı olarak da hata değerlendirmesi farklı olabilir. Birilerinin görüşlerini iktidarın devamlı kendi görüşü ile değiştirmesini beklemek de doğru değildir. İktidar **ehli ile istişare**den, **gerekli araştırma ve incelemeleri** yaptıktan sonra kararını alır ve uygular; **doğru söze kulak vermemiş ise, hatada ısrar etmiş ise, zarar vermiş ise** seçimde hesabı görülür ve bedelini öder."

Bu, iki taraf için de geçerlidir. Dolayısıyla, dile getirmeye bile değmez.

*

Gelelim tabiri caizse zurnanın zırt dediği noktaya..

Karaman şöyle diyor:

> Ben referandumdan önce bir yazı yazmıştım, tıpkı “örtülü sigara” başlıklı yazım gibi bunu da maksadımın dışına çekerek eleştirenler, hatta hakaret edenler oldu. O yazımda özet olarak şunu demiştim: **Bir inancı, bir davası olan insanların** bir iktidarı desteklemelerinin ölçütü, **o iktidar ile dava arasındaki ilişki**dir. Eğer iktidar -davanın sahibi olmasa da- **başarıya ulaşması bakımından elverişli** ise ve herkesin (başka inanç, dava ve hedef sahiplerinin de) içinde oldukları **gemiyi tehlikeye sokmuyorsa** desteklenir, değilse desteklenmez.
>
> Fıkıhta, **“Vacip olanı tamamlayan, vacibin yerine getirilmesine yardımcı olan şey de vaciptir”** diye bir kural vardır. O yazımda bu kurala da atıfta bulunmuştum.
>
> Yine aynı noktada duruyorum.

*

Karaman burada yanlış noktada duruyor.

Ve, **bir fıkıhçıya yakışmayacak** ciddi bir hata yapıyor.

Herşeyden önce, söz konusu **kuralı** yanlış ifade ediyor: **Tamamlayan** şey ile **yardımcı olan** şey farklıdır, tamamlayan şeye vacip denilebilse bile, salt yardımcı olan husus aynı kapsama girmez.

TDV İslâm Ansiklopedisi'ndeki "Vâcip" maddesinde konuyla ilgili yeterli bilgi mevcut.

Oradan aktaralım:

> Vâciple İlgili Bazı Usul Konuları…. 2. **Vâcibin ancak kendisiyle tamamlandığı şeyin de vâcip sayılıp sayılmayacağı**. Bedreddin ez-Zerkeşî bu konuda şöyle bir tasnif yapar: a) Vâcibin vücûbu [vacip oluşu] onu **tamamlayan şeye** bağlı ise tamamlayan
> ister **sebep** ister **şart** isterse **engelin bulunmaması** şeklinde olsun vâcip değildir. Zira bu durumda emir **mutlak** değil **mukayyed**dir [kayıt ve şarta bağlıdır]. Meselâ nisap miktarı [sorumluluk gerektiren miktar] mala sahip olmak zekâtın vücûb sebebidir; ikamet [yolcu olmamak] ramazan orucunun vaktinde tutulmasının vücûb şartıdır; nisap miktarını eksiltecek ölçüde borçlu olma zekâtın vücûbuna engeldir; ancak **mükellefin [yükümlünün] bu sebebi veya şartı teşkil etmek ya da engeli ortadan kaldırmak için çaba sarfetmesi vâcip değildir**. b) Vâcibin vücûbu gerçekleşmiş olmakla birlikte meydana gelmesi onu tamamlayan şeye bağlı ise iki ihtimal söz konusudur: Tamamlayan şey **vâcibin bir parçası** ise bunun vâcip olduğunda görüş ayrılığı yoktur. İkinci ihtimal tamamlayan şey vâcibin mahiyeti dışında kalıp onun **sebebi veya şartı** olabilir. Meselâ namaz için temizlik (tahâret) şart olduğuna göre namaz emri tahâretin de vücûbunu gösterir mi? Bazı âlimler tarafından **mukaddime** [öncül] diye anılan bu meselede ihtilâf edilmiştir (el-Baĥrü'l-muĥîŧ, I, 223-229). Usulcülerin çoğunluğuna göre -mükellefin gücü dahilinde olmak kaydıyla- **ister sebep ister şart olsun** mukaddime de vâciptir ve bu vücûb anlamı mutlak vâcibin vücûbuyla ilgili sîganın [emir kipinin] delâletinden çıkar…. 6. Vâcibi gerektiren sebeple vâcibin engelinin bir arada bulunması. Şâfiî usulcüleri bu durumda vücûbun **hiç gerçekleşmediği** ve **gerçekleşip sâkıt**
> **olduğu [düştüğü]** yönünde iki görüşün söz konusu edildiğini belirtip bazı

meselelerde bu konudaki tercihe pratik sonuçların bağlanabildiğini belirtirler (Mv.F, XLII, 342).

*

Evet, bir **usul kaidesini** bu şekilde **tahrif** edip "tamamlayan"ı "yardımcı olan" şekline dönüştürmek, bir fıkıhçıya yakışmaz.

Bu, ya koyu bir **cehalet**, ya da **dini bile bile tahrif etmeye** çalışmak demektir.

Vacibin ancak **kendisi ile tamamlandığı şey** ile, **tamamlanmasına yardımcı olan şey** bir olamaz.

Kaldı ki, Karaman'ın sözünü ettiği konuda "tamamlanmasına yardımcı olduğu **düşünülen ya da iddia edilen** şey"den söz etmek gerekir.

Vacibin kendisi ile tamamlandığı şeyler, aslında bilinen şeylerdir. Onlarda, yardımcı olup olmayacağına ilişkin tartışma yaşanmaz.

*

Kısacası, Hayrettin Karaman, fasit görüşüne dayanak üretmek için bir **usul kaidesini çarpıtmaktadır**.

Bunu, bu açıklıkta söylemek zorundayız.

Çünkü, korunması gereken, **ilke**lerdir, **şahıs**lar değil.

Aksi takdirde, bu din, şahısların oyuncağı haline getirilmiş olur.

Ancak, Karaman'ın asıl hatası başka..

O, vacibin tamamlanmasına yardımcı olacağını iddia ettiği bir şeyi vacip kabul ederken, **riayet edilmesi gereken asıl vacibi** devre dışı bırakmaktadır.

Karaman’ın “**kuş dili**“ni “insan dili”ne çevirirsek, şunu demektedir: İslamî bir düzenin kurulması, Şeriat’in uygulanması **vacip**tir. **Akparti iktidarı** da bu vacibin gerçekleşmesine yardımcı olacaktır, dolayısıyla onu desteklemek **vacip**tir.

*

Sorun şurada: Bu Akparti iktidarı, aynı zamanda, müslüman kitleye **itikadî bir dönüşüm** yaşatmakta, onları, **“Şeriat’e gerek yoktur, laiklik daha iyidir”** noktasına getirmektedir.

Erdoğan açıkça bunu savunuyor..

Ve onun peşinden gidenler de bu anlayışı savunmaya başlamış bulunuyorlar.

Pratikte **Akparti iktidarı**, vacibin tamamlanmasına bırakın yardımcı olmayı, **en büyük engel** durumuna gelmiş bulunuyor.

Çünkü, **CHP** gibi partilerin asla yapamayacağı bir şekilde müslüman kitleyi zihniyet bakımından dönüştürüyor, **laik kafalı ve düzenci** hale getiriyor.

Kale, içten çökertiliyor.

İçerden işgal ediliyor.

Bunu, **“derin düzenciler”** biliyor ve görüyorlar.

Bu “dönme dolap”ta Hayrettin Karaman gibilere düşen rol de, **fıkıh usulü kaidelerini tahrif** ederek millete **masal** anlatmaktan ibaret.

*

Bu açıdan bakıldığında, **FETÖ** ile **Akparti**‘nin aynı madalyonun ya da madenî paranın iki yüzü olduğunu kabul etmek gerekir.

Bir tarafta resim var, diğer tarafta rakam yazılı..

Vatandaş resme tükürüyor, sonra da öbür tarafı çevirip rakamı öpüyor.

Madalyon aynı madalyon.. Para aynı para..

FETÖ mantalitesi ile Akparti zihniyeti de aynı..

FETÖ'cülere göre de, **vacip** (yani İslam'ın hakim olması) **siyasetle, Siyasal İslam'la, politika yoluyla** olmuyordu, hiç parti kurmadan, "**iyi saatte olsunlar**"ı ürkütmeden toplumu, toplumsal mekanizmaları ele geçirmek, buradan hareketle yavaş yavaş devlet kurumlarına sızmak ve onları denetler hale gelmek gerekiyordu.

Aynı şekilde, "**uluslararası düzen**"le de iyi geçinmek, onları ürkütmeden faaliyet göstermek gerekiyordu.

Ancak, geldikleri nokta, "**Hristiyan ve Yahudi güdümlülük**"ten ibaret oldu.

Hayrettin Karaman'ın desteklediği Akparti'nin zihniyetine göre de, **Kemalistleri ve laikleri** ürkütmemek gerekiyor.

Ancak, geldikleri nokta "**Kemalizm ve laiklik güdümlülük**"ten ibaret..

*

Aslında Karaman, zeki (ya da kurnaz) bir adam..

Yazısında "**davanın sahibi olmasa**" da kaydını koyarak, muhtemel eleştirilerin önünü kesmeye çalışıyor.

Fakat, aynı zekâvet ve fetanet, **vacib kavramına ilişkin fıkıh usulü kaidesini** aktarırken buhar olup uçuyor.

Akparti, davanın sahibi olmamayı geçtik, davadan vazgeçmeyenlerin **sopa ya da havuç** seçenekleri ile "düzene uydurulduğu" bir **proje**nin taşeronudur.

Akparti, “derin düzenciler” açısından, **Şeriatçı kitlenin (yani vacibe inananların)** havuç (dünyevî imkânlar, ihaleler, paralar, makamlar, şöhret, geziler, ödenekler, tahsisatlar, yönetim kurulu üyelikleri, harcırahlar, ödüller vs.) vasıtasıyla **zihniyet düzeyinde laikleştirilme** operasyonunun ta kendisidir.

Bu dönme dolapta Hayrettin Karaman gibilere düşen rol ise, **Aydın Ünal**‘ın bir yazısında dile getirdiği şekilde “**uyuşturma**“dan ibaret.

Yani bir yandan **Erdoğan** “Laiklik de laiklik” derken, diğer yandan Karaman gibilere **“Ver haşhaşı hacı.. Daya narkozu!”** deniliyor.

“Yok, ben haşhaş almayayım, kalsın, sevmiyorum ama sayenizde yemiş gibi de oldum zaten, başım döndü” diyenler ise, “Acaba **havuc**un yerini **sopa** alır mı, arkalarında tuttukları ellerindeki sopayı konuştururlar mı?” diye endişe ve tedirginlikle bekliyorlar.

Ağızlarının tadı diye birşey kalmıyor.

Yedikleri içtikleri burunlarından geliyor.

İSLAM DEVLETİ VE LAİK (SİYASAL DİNSİZ) DEVLET

Prof. Hayrettin Karaman, ***Yeni Şafak*** gazetesinin 13 Ekim 2017 tarihli sayısında yayınlanan "**İnsan, ümmet birliği ve tefrika**" başlıklı yazısına şöyle başlamış:

> "Şu mübarek Cuma gününde İslam'ın insan anlatışı, birlik ve tefrika konularında temel kaynağımız ***Kur'ân-ı Kerim***'den, kısa açıklamalarla birkaç âyet meâli nakledeceğim."

Böyle diyerek söze başlamış ve hiç de mübarek olmayan yorumlar yapmış.

Mesela, *"İslâm dini inançta ve amelde birliğe büyük önem veriyor. Bunun içindir ki inanç alanında* ***Allah'ın birliği ilkesini getirdiği*** *gibi, ..."* diyor.

Sanki, Allahu Teala'nın birliği "sonradan ihdas edilmiş" bir ilke..

İslâm, Allahu Teala'nın birliği ilkesini getirmiş değildir; tek ve bir olan Allahu Teala, varlığı ve birliği anlaşılsın, kendisine ortak/şirk koşulmasın diye İslâm nimetini din olarak insanlara göndermiştir.

*

Karaman'ın bir başka yorumu:

> "Allah ve Resulü'ne itaat edin, birbirinize düşmeyin, sonra zayıflarsınız ve zaferi elden kaçırırsınız. Sabredin, kuşkusuz Allah sabredenleri sever" (Enfal:46).
>
> Bu âyette ve aynı meâldeki âyetler ve hadislerden çıkan sonuca göre zafer ve başarının altın kurallarını şöyle sıralamak mümkündür: Harekette sebat ve istikrar, Allah'ı devamlı anmak ve asla unutmamak, Allah ve Resulü'ne

> itaat (yöneticilere, **kumandanlara ve kanuna itaat** etmek), birlik ve beraberliği korumak, …

Ayet-i kerimede **sadece** Allah'a ve Resulü'ne itaatten söz ediliyor.

Yöneticilere ve kumandanlara itaat meselesi, "**sizden olan ulu'l-emr** (emir/iş sahipleri)" kaydıyla başka bir ayette (Nisa, 4/59) geçiyor.

Hayrettin Karaman ise, abrakadabra ve el çabukluğu ile **mukayyed** bir hükmü **mutlak** hale çeviriyor.

Üstelik, ulu'l-emrle ilgili ayet, müfessirlerin belirttiği gibi, yöneticiler ve kumandanlar ile onların emri altındakiler arasında **ihtilaf** çıkabileceğini, bu takdirde ihtilafın yönetici ve kumandanların **keyfine** göre değil, onlar aradan çıkarılarak ***Kur'an*** ve Sünnet'e göre çözümleneceğine işaret etmektedir:

> "Ey iman edenler! Allah'a itaat edin. Peygamber'e itaat edin ve **sizden olan ulu'l-emre** (idarecilere) de. Herhangi bir hususta anlaşmazlığa düştüğünüz takdirde, Allah'a ve ahiret gününe gerçekten inanıyorsanız, onu **Allah ve Resûlü'ne arz** edin. Bu, daha iyidir, sonuç bakımından da daha güzeldir." (Nisa, 4/59)

Tabiî Hayrettin efendi bir de, durup dururken, araya "**kanuna itaat**" meselesini de ekliyor.

Hangi kanuna itaat?..

Neden bu Hayrettin efendi **Şeriat'e itaat**ten değil de, (laik bir devletin Şeriat'e aykırı yasalarını da akla getirecek şekilde) **kanuna itaat**ten söz ediyor?

*

Hayrettin efendi devam ediyor:

> “Ey insanlar! Şüphesiz sizi bir erkek ile bir dişiden yarattık, tanışasınız diye sizi kavim ve kabilelere ayırdık, Allah katında en değerli olanınız O’na itaatsizlikten en fazla sakınanınızdır. Allah her şeyi hakkıyla bilmektedir, her şeyden haberdardır” (Hucurat:13).
>
> … Âyet …; insanın şeref ve değerini, kendi iradesi ile elde etmediği etnik aidiyete değil, kendi irade ve çabasıyla elde ettiği **evrensel değerlere** bağlıyor. Âyetteki değer ölçütü **takvâ, evrensel değerleri, erdemleri edinme ve bunların zıtlarından titizlikle kaçınma ve sakınmayı ifade etmektedir**.

Adam, “Evrensel değerler, ancak ***Kur’an*** ve Sünnet’teki takva tanımı içine giren değerler olabilir” diyerek evrensel değerler için takvayı **referans** olarak gösterse, öpüp başımıza koyacağız.

Fakat, öyle yapmıyor, takva kavramını **laikleştiriyor**, takva için, ne idüğü belirsiz evrensel değerleri referans haline getiriyor.

Nedir bu evrensel değerler?

*

Takvayı biliyoruz, Allahu Teala’nın şiarlarını yüceltmektir, emir ve yasaklarına uymak, şeriatini yürürlüğe koymaktır. Malıyla ve canıyla cihad etmektir.

Takva ile ilgili bir ayetin meali şöyle:

> “Allah’a ve ahiret gününe iman edenler, **mallarıyla ve canlarıyla cihad** etmekten (kaçınmak için) senden izin istemezler. Allah takva sahiplerini bilendir.” (Tevbe, 9/44)

Bir başka ayet meali:

> “İşte böyle; kim **Allah’ın şiarlarını yüceltirse**, şüphesiz bu, kalplerin takvasındandır.” (Hac, 22/32)

Takva bu..

Peki evrensel değerler ne?

Allah’ın **şiar**ları nerde, laiklerin evrensel dedikleri değerimsiler nerde!

*

Karaman, 12 Ekim 2017 tarihli (yukarıda sözünü ettiğimiz yazısından bir gün önceki) yazısında da kafa karıştırma alanındaki yeteneklerini büyük bir ustalıkla sergilemiş bulunuyordu.

Mesela şöyle diyordu:

> Adının başında İslam bulunan ülkeler ikiye ayrılıyor:
>
> **1.** Bütünüyle İslâmî düzenin hakim olduğu ülkeler.
>
> **2.** Resmi düzeni bütünüyle İslama dayanmasa da halkının çoğu Müslüman olan ve İslâmî hayatın kısmen de olsa yaşandığı ülkeler.
>
> Bugün dünyamızda birinci sınıfa giren İslam ülkesi yok gibidir. Bazı İslam ülkelerinin anayasalarında “Devletin dini İslam’dır” yazılı olsa da hayatın çeşitli alanlarına ait düzenlemeler ve uygulamalara bakıldığında bu cümlenin bir slogandan ibaret olduğu görülür. Bizde de Cumhuriyetin ilk yıllarında anayasada böyle bir cümle var idi, ama hedef devletin ve halkın hayatından İslam’ı ya söküp atmak veya asgariye indirmek idi.

Karaman'ın, bazı İslam ülkelerinin anayasalarında **“Devletin dini İslam’dır”** yazılmış olmasını küçümsemesi basite alınacak bir hata değildir.

*

Bu vatandaş, işine gelince bir de **tekfircilik belasından, tekfirin kötülüğünden** dem vurmasa bu kadar yadırgamayacağız..

İman edilmesi gereken bütün hususlara iman eden, **küfür söz ve eylemlerden kaçınan**, bununla birlikte İslam'ı tam yaşamayan, birtakım **günahları** işleyen bir adam, bütün kusurlarına rağmen **tekfir** edilemez. O, mümin/müslümandır.

"Onun Kelime-i Şehadet getirmesine bakmayın, bu, **slogan**dan ibaret" denilerek **zımnen tekfir** edilmesi kabul edilemez.

Buna karşılık, İslam'ın emrettiği çoğu iyilikleri yapıyor (insanlara yardım ediyor, sadaka veriyor, çaresizlerin dertlerine derman oluyor) ve kötülüklerden **(içkiden, kumardan, zinadan, faizden)** kaçınıyor olsa bile, İslam'ı hayat nizamı olarak kabul etmeyen, Şeriat'in devrinin geçtiğini söyleyen biri, kâfirdir.

Böyle biri, kullara iyilik yapıyor olsa bile, **bütün iyiliklerin yaratıcısı olan Allahu Teala'ya karşı nankörlük** ettiği için, son tahlilde Şeytan'ın yoldaşı ve yandaşı olma durumundadır.

*

Devletler de böyledir.

İslam'ı tam uygulamıyor olsa bile, **"Devletin dini, İslam dinidir"** diyen bir devlet, İslam devletidir.

Dinler arasında tarafsız olduğunu, her dine eşit mesafede durduğunu, dininin bulunmadığını ilan eden devlet ise, kendi beyanı, ifadesi ve itirafı gereği **dinsiz devlettir, küfür devletidir.**

Dinde zorlama yoktur. "Dinsizim" diyen dinsizdir, onu zorla müslüman yapacak halimiz yok.

*

Anayasasında yer alan bir madde ile müslüman olduğunu ilan eden, ***Kur'an*** ve Sünnet'e bağlılığını vurgulayan devlet ile, dinsiz olduğunu söyleyen devlet arasındaki fark, ölçülemeyecek derecede büyüktür.

İkisi birbirine Cennet ve Cehennem kadar uzaktır.

Bugün **anayasa**sında **Şeriat**'e bağlılık vurgusu yapan İslam ülkeleri ile, **Türkiye Cumhuriyeti**'nin 1924 Anayasası'ndaki hükmü halkı aldatmak için koymuş bulunanların aynı kefeye konulması ise, abrakadabrayı da aşan bir sahtekârlıktır.

1921 Anayasası'nda, kanunların İslam hukukuna uygun olması hususu dile getiriliyordu.

1924 Anayasası'ndaki **"Devletin dini, din-i İslam'dır"** hükmü muvacehesinde, Türkiye Cumhuriyeti, herşeye rağmen bir İslam devletiydi.

O dönemde bazılarının münafıklık yapmış olması, sonucu değiştirmez.

*

Bu hükmün kaldırılması ile birlikte, Türkiye Cumhuriyeti Devleti, **dinsiz bir küfür devleti** haline gelmiştir.

Hayrettin Karaman'ın "Bazı İslam ülkelerinin anayasalarında 'Devletin dini İslam'dır' yazılı" olmasını **değersizleştirmeye** çalışması, **affedilir bir hata değildir.**

Ne yapmaya çalışıyor bu adam?

Onlarınki sloganmış,,

Kolaysa senin devletin de aynısını yapıp "slogan müslümanı" olsun, dinsizlikten kurtulsun da görelim!

Sonra da bu vatandaş yana döne tekfircilikten şikâyetçi oluyor.

Yani ne diyelim, “Hayrettin Karaman’ın İslam hukukçuluğu da **içi boş bir slogan**dan ibarettir, asıl derdi İslam hukukunun küfür düzeninin arzusuna uygun biçimde tahrif edilmesi için çaba göstermekten ibarettir” mi diyelim?

Ne diyelim?

SİYASETTE ÖVME VE ÖVÜNME

Türkiye'de 16 Nisan 2017'de bir Anayasa değişikliği referandumu yapıldı.

Söz konusu değişikliğin, Hayrettin Karaman gibi basiretsiz adanların zannettiğinin (veya iddia ettiğinin) aksine, ülkede İslam'ın hakim olmasını isteyenlerin hedefe yaklaşmasına değil, umutlarının artık boş hayal haline gelmesine hizmet edeceği belliydi.

Çünkü yeni sistemde koalisyonlara ve dolayısıyla (uzun vadede) küçük partilere yer olmayacaktı.

Bunların zamanla eriyip yok olması, geriye sadece iki partinin kalması mukadderdi.

Rejimden beslenen ve bekalarını rejimin devamında gören iki parti arasında rejim yanlısı olma bakımından bir fark bulunmayacağı belliydi.

Bu sistemde, 1990'lı yıllarda Erbakan'ın sağ ve sol merkez partiler arasından sıyrılıp öne çıkması gibi bir olayın yaşanması mümkün olmayacaktı.

Böylece rejim kendisini garantiye alıyordu.

Hayrettin Karaman gibiler ise böylesi değişiklikler üzerinden nurlu ufukları müjdeliyorlardı.

*

Referandum öncesinde Erdoğan'ı yere göğe sığdıramayan, onun desteklenmesini vacip ilan eden Karaman, referandumdan beş gün sonra ise farklı makamdan gazel okumaya başlamış bulunuyordu.

Sıra, "İslamcıları haşlamaya" gelmişti.

Erdoğan'ı unutup da başkalarını konu edinince doğruları gayet güzel söylüyordu.

Fakat konu Erdoğan olunca, onun bizleri kurtaracağına, yani ülkeye İslam'ın hakim olması için gerekenleri yapacağına inanmamız ve ona destek olmamız, Erdoğan tam da bunun aksini savunduğu ve vaad ettiği halde, farz oluyordu.

*

Evet, Karaman, ***Yeni Şafak***'ta "**Övmek ve övünmek"** başlığı altında yayınlanan 21 Nisan 2017 tarihli yazısında şunları söylüyordu:

> Akıbeti vahyile bildirilmemiş kimselerin cennetlik olacaklarını, kurtulup kurtaracaklarını ummak değil de söylemek **ehl-i sünnet inancına uygun değildir**.
>
> Arapçada "tezkiye" kelimesinin asıl ve terim manaları arasında övmek, temizlemek, eğitmek, yüceltmek vardır.
>
> Necm suresinin 32. âyetinde Allah Teâlâ **"Kendinizi tezkiye etmeyin"**buyuruyor. Burada tezkiye övmek manasına geliyor. Şu halde bir kimsenin kendini övmesi, övünmesi hoş görülmüyor.
>
> Kültürümüzde "tahdîs-i ni'met" diye de bir ifade vardır; bundan maksat, bir müminin, Allah tarafından kendisine lütfedilen nimetleri, güzellikleri, iyilikleri O'na izafe ederek (O'na ait olduğunu, O'ndan olduğunu zikrederek) anmasıdır ki, bu dil ile şükrün de bir çeşidi sayılır ve makbuldür.
>
> **"Bakmaz mısın yâ Muhammed şu kendilerini temize çıkarıp duranların haline?! Bildikleri gibi değil, dilediğini Allah temize çıkarır. Ve haklarında zerre kadar zulmedilmez"** (Nisa: 49) mealindeki âyet ve yukarıda meali verilen âyetlerin tefsirinde hem övünmek hem de başkasını övmek ele alınmış, hadislerden de yararlanılarak hükümleri açıklanmıştır.

Peygamberimizin (s.a.) yanında biri methediliyor, Peygamberimiz methedene "Yazıklar olsun sana, kardeşinin boynunu kopardın, eğer biriniz bir başkasını övmek durumunda kalırsa ve bunda samimi ise 'öyle zannediyorum' desin, onun gerçek durumunu bilecek ve hesabını görecek olan yalnızca Allah'tır, Allah üzerine kimseyi övmesin" buyurmuştur.

Bir kimsenin gözüne girmek, gücünden yararlanarak menfaat sağlamak gibi ahlak dışı maksatlarla onda bulunmayan güzel nitelikleri sayarak övmek İslam ahlakına aykırıdır ve menedilmiştir. Bu davranış övülenin kendini ıslah etmek için yapacağı nefis muhasebesine zarar verir. Bir kimseyi güzel niteliklerini sayarak övmenin ise iki sonucu olabilir: **1.**Kesin konuşulduğunda övülen kibre, kendini beğenmeye, manevi yolda (ahlak eğitiminde) ilerleme cihadını gevşetmeye meyledebilir. İşte "kardeşinin boynunu koparmak" bunları ifade etmektedir. **2.** Duruma göre övülenin güzel niteliklerinde sebat etmesine, başkalarının da onu örnek almalarına vesile olabilir; bu takdirde övmek caiz görülmüş ve uygulanmıştır.

Toplumda insanların çoğu, hocalarını, şeyhlerini, ustalarını, arkadaşlarını, yakınlarını… överler ve bunu da hem "güzel zan, öyle sanma" üslubunda değil de kesin olarak yaparlar. Daha ziyade tasavvuf âleminde müridlerin çoğu, şeyhlerinin cennetlik olduklarını söylemenin ötesinde ona mensup olanların, hatta kabrine yakın gömülenlerin de şefaate mazhar ve cennetlik olacaklarını söylerler. Bu kardeşlerimize bir uyarı olması için sahih kaynaklarda geçen bir hadisi aktarmak isterim:

İlk muhacir Müslümanlardan değerli sahâbî Osman b. Maz'un vefat etmişti. Medine yerlilerinden Ummu'l-Alâ isimli hanım onu şöyle tezkiye etti: "Allah'ın rahmetine mazhar olasın, ben senin için tanıklık ederim ki, Allah sana ikramda bulunmuştur." Bunun üzerine Efendimiz ile aralarında şu konuşma geçti:

-Allah’ın ona ikramda bulunduğunu nereden biliyorsun?

-Babam sana feda olsun yâ Resûlallah, Allah (ona değilse) kime ikram eder?

-O şimdi gerçekle karşı karşıya geldi, vallahi ben de onun hakkında hayır umarım, vallahi ben Allah’ın elçisi olduğum halde bana ne yapacağını bilmiyorum.

-Vallahi bundan sonra kimseyi asla tezkiye etmeyeceğim (Buhârî, “Cenâiz”, 3).

İbn Hacer’in de açıkladığı gibi Peygamberimizin bu ifadesi Ahkaf suresinin 9. âyetine uygun idi:

“Ben peygamberler arasında benzeri gelip geçmemiş biri değilim, bana ve size ne yapılacağını da bilemem, ancak bana vahyedilene uyarım. Ben yalnızca açık bir uyarıcıyım”.

Daha sonra gelen Fetih suresinde ise Allah Teâlâ Peygamberimizin güzel akıbetini bildirmiştir.

Akıbeti vahyile bildirilmemiş kimselerin cennetlik olacaklarını, **kurtulup kurtaracaklarını ummak değil de söylemek ehl-i sünnet inancına uygun değildir.**

*

Demek ki, senin şu referandumda evet oyu vermeyi, akıbet sanki belliymiş gibi **farz** kabul etmen, böyle ummakla yetinmeyip söylemen, hem de tutup farz ilan etmen, ehl-i sünnet inancına uygun değildi..

Allah söyletiyor..

Karaman, yukarıya aldığımız yazısından bir önceki yazısında, söz konusu **fetva**sının bir **içtihat** olduğunu, yani başkaları için bir **bağlayıcılığının** bulunmadığını ifade etmişti.

Müçtehit (!) ya.. Naylon müçtehit..

Referandum yapılıp bitmiş, "bağlayıcılığa" da artık ihtiyaç kalmamıştı. "Mütevazi naylon müçtehit" kisvesiyle arz-ı endam etmenin vakti gelmişti.

*

Onunki usulüne uygun bir içtihat değil, heva ve hevese ya da tarafgirlik duygularına dayalı bir sorumsuzluktu.

Çünkü, oyladığımız şeyin uzun vadede de olsa Şeriat'in hükümferma olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Yeni sistemin siyaset üzerindeki vesayeti ortadan kaldırmayacağı da belliydi.

Siz söz konusu vesayet odağı ile anlaşırsanız, yani bizzat kendiniz vesayet odağının bir parçası haline gelirseniz, elbette sizin için ortada bir vesayet sorunu kalmaz.

*

Erdoğan, söz konusu referandumdan 10 yıl önce 4 Mayıs 2007 tarihinde zamanın Genelkurmay Başkanı Orgeneral Büyükanıt ile Dolmabahçe'de anlaşmış ve vesayet meselesi bitmişti.

Bu ittifakın bir uzantısı olarak Mısır'a gidip **Şeriat yerine laiklik tavsiye** etti, millilik ve yerlilik icadı çıkardı, "**Aziz Atatürk**"ünü her fırsatta rahmetle andı.

Mısır ve Tunus'taki Şeriat'e bile razı olmayan adam Türkiye'ye Şeriat gelsin diye uğraşır mı, bay naylon müçtehit?!

Sen kendin laik Kemalist vesayet haline gelmişsen, siyasette vesayeti ortadan kaldırmaktan bahsetmenin bir anlamı da yoktur.

LAİK (SİYASAL DİNSİZ) SEÇİMLER, DİNÎ FARZLAR

Yeni Şafak gazetesi yazarı, ilahiyatçı Prof. Dr. Hayrettin Karaman, 2017 yılı anayasa referandumunda evet demenin **farz** olduğu fetvasını vermişti.

Bu durumda, hayır oyu vermek, hatta hiç oy kullanmamak, **haram** demek oluyor.

Bir referandumda evet oyu kullanmanın ülkenin hayrına olduğunu düşünebilirsiniz. Böylece, gerçekten hayırlı ve isabetli bir tercihte bulunuyor da olabilirsiniz. Fakat bu, evet oyu kullanmanın farz olduğunu söyleyebilmek için her zaman yeterli değildir.

Ayet-i kerimede belirtildiği gibi, **hoşunuza giden birşey hakkınızda şer olabileceği gibi, hoşunuza gitmeyen birşey de, hakkınızda hayır olabilir**.

Neyin nasıl sonuç vereceğini, gelecekte neler olacağını ancak Allahu Teala bilir.

Hesaplarınız ters de tepebilir. Böylece, bilmeden şerre kapı açıyor da olabilirsiniz.

Birşeyin farz olup olmadığına dair hüküm, geleceğe ilişkin zan ve tahminler üzerine kurulamaz.

Böyle bir durumda isabetli olan davranış, insanların aralarında **istişare ve müşaverede** bulunmalarıdır.

Yine, istihare yaparak karar vermek de faydalı olur.

Buna göre tercihiniz evet olabilir. Fakat orada durup, meseleyi “farz” olarak takdim etmek gibi bir tutumdan uzak durmanız gerekir.

*

Daha müşahhas konuşalım.

Mesela şimdi, Erdoğan **halifelik** anlamında **biat** alıyor olsa, herhangi bir kimsenin Erdoğan’a biat etmesinin **farz** olduğunu söyleyebilir misiniz?

Farz olduğunu söylerseniz, biat, **gönüllü bir seçim** işlemi olmaktan çıkar. Bu, Erdoğan’ın **insanlar tarafından değil, Allahu Teala tarafından seçilmiş olması** demek olur.

Aynı şekilde, referandumda evet oyu vermenin farz olduğunu söylemek, bunun Allahu Teala tarafından konulmuş olan bir hüküm olduğunu kabul etmek demektir. (Ki bu hüküm, Allahu Teala’nın vahiyle emrettiği bir hüküm değil, son tahlilde **Tayyip Erdoğan**‘ın kişisel arzusu.)

Hz. Ebubekir r. a.’in seçiminde bile böyle bir yaklaşım söz konusu olmamıştır.

Mesela Hz. Ali k. v., ona uzun süre biat etmeden beklemiştir. Ensar’ın liderlerinden Sa’d bin Ubade r. a. hiç biat etmemiştir.

*

Açıkçası, Hayrettin Karaman'ın birçok lafı zırvadan başka birşey değildir.

Büyük vebaldedir.

Aslında, Karaman’ın böylesi zırvaları üzerine konuşmaya bile değmez.

Fakat, maalesef bu adamlar burada durmuyorlar.

Önce, boş kafa mahsulü bir fetva ortaya atılır, **evet oyu vermek farz ilan edilir. Sonra da size, farzları çiğneyen bir fasık, facir, günahkâr muamelesi** yapılmak istenir.

Onun için, zırvaya zırva demek bir zaruret olarak karşımıza çıkmaktadır.

*

Karaman, sözlerini çarpıttığımızı ya da yanlış anladığımızı iddia edebilir.

O yüzden 13 Nisan 2017 tarihinde “**Neyi oyluyoruz?”** başlığı altında yayınlanan yazısını okuyup öyle devam edelim:

> Sanki ortada iyi bir anayasa var, kırk yamalı mevcut anayasadan kaynaklanan problemler yok, durup dururken iktidar “bu güzelim anayasayı” değiştirmeye kalkışmış da şurası şöyle burası böyle diye tartışmalar yapılıyor?
>
> Yok böyle bir şey.
>
> Mevcut anayasadan herkes şikayetçi idi, bu şikayetlerin arasında yetki çatışmaları, başka şartlarda ülkenin başını belaya sokacak çift başlılık gibi durumlar da vardı. En iyisi olmasa da olabilecek iyiyi gerçekleştirmek üzere bir kısmi değişiklik teşebbüsü yapıldı. Bu teşebbüsün “Evet” ile sonuçlanması durumunda eski halden bazı beklentileri olan ve hedef haline getirdikleri Recep Tayyip Erdoğan’ın daha güçlü ve etkili hale gelebileceğinden endişeye kapılan kesim içeride ve dışarıda bütün imkanlarını kullanarak değişikliği engellemek üzere hareket ediyorlar.
>
> Bu kesimin içinde daha çok kimler var?
>
> Recep Tayyip Erdoğan düşmanları var.
>
> Ona niçin düşman oldular?
>
> Çünkü o, adam saymadıkları halk ile el ve gönül birliği yaptı.
>
> Merkeze yürümeleri engellenen halkın önünü açtı.
>
> Ekonomi, eğitim, sağlık ve imar konularında rüyaları gerçek kıldı.

Dinli dinsiz, dindar gevşek dinli bütün vatandaşların inançlarına uygun yaşamalarını ve insan hak ve özgürlüklerinden eşit olarak yararlanmalarını sağladı.

Medeniyetimizin okulları olmaya namzet İmam Hatip okullarını, mahrum kılınan haklarına kavuşturdu, yeniden itibar ve ilgi odağı olmalarına imkan verdi.

Bütün mefahirini aziz dinine borçlu olan bu milletin hayatından dini eksiltmek için alınmış zalimce tedbirleri yıkıp geçti, hem dindar hem de her meşru alanda etkili olmayı mümkün hale getirdi.

Dünyayı zulüm ve sömürüyü mubah sayarak yöneten devlet ve şirketlere karşı bağımsızlığımızı ilan etti.

Mazlum ve mağdur İslam dünyasına ümit ve cesaret aşıladı…

Bütün bu olup bitenlerin önünde, Allah'ın izni ve asil halkın desteği ile Recep Tayyip Erdoğan var. Onu maddi veya manevi olarak etkisiz hale getirirlerse eski zulüm ve sömürü düzenine yeniden kavuşma ümidi taşıyorlar.

İşte bu iki zıt hedef oylanıyor.

Evet dersek Erdoğan'ın öncülüğünde 2002'den sonraki süreç devam edecek, Hayır denirse adım adım kötü olan eskiye dönülecek.

Birkaç cümle de işin din ve ideoloji boyutu için yazayım:

Nasıl bir ülke, nasıl bir düzen istiyorsunuz?

Bunu kendinize sorun.

İkinci sorunuz şu olsun:

Bu hedefe bir adımda, bir sıçrayışta ulaşmak mümkün müdür?

Mümkün değilse zamansız ve usulsüz sıçrayışlarla durmadan sakatlanmak mı istersiniz, yoksa hedefe götüren adımları, usulüne ve gereğine uygun olarak sırayla atarak her adımda sağlıklı mesafeler kat' etmek mi istersiniz?

İşte bir de bunu oyluyoruz!

Bizi hedefe yaklaştıracak olan bir adımı daha "Evet" diyerek atmak, **"farz olanı tamamlayan ve ona yaklaştıran her fiil farzdır" kuralının çerçevesine dahildir.**

*

Evet, Karaman, *"Mevcut anayasadan herkes şikayetçi idi, bu şikayetlerin arasında yetki çatışmaları, başka şartlarda ülkenin başını belaya sokacak **çift başlılık** gibi durumlar da vardı"* diyordu.

Tek başlılık da bazı durumlarda ülkenin başını belaya sokabilir.

Mesela **Hitler**, sadece kendisinin değil, tüm dünyanın başını belaya sokmuştur.

Daha yakın ve bizden örnekler: **Saddam** ve **Kaddafi**..

Karaman'ın, konuyu **"ilke"** değil "**şahıs**" eksenli ele aldığı görülüyor.

Konuyu **Erdoğan düşmanlığı** ekseninde tartışıyor.

Erdoğan'ın (şu anda) düşmanlarının çok olduğu doğru, fakat onların birçoğu, önceden **Erdoğan'ın dostu** idiler.

Karaman, Erdoğan için, *"Ona niçin düşman oldular?"* sorusunu yöneltiyor.

Cevap şöyle: *"Çünkü o, adam saymadıkları halk ile el ve gönül birliği yaptı."*

Burada duralım..

Erdoğan, **1 Mart tezkeresi** konusunda kimlerle el ve gönül birliği yapmıştı?..

Çok yakın bir zamanda bile, o günkü kararının arkasında durduğunu, dolayısıyla **kimlerle el ve gönül birliği yapmaya devam etmekte olduğunu** açıklamadı mı?

*

Erdoğan'la Batı'nın arasının açılmasında Erdoğan'ın İsrail'in kalleşliklerinden gına getirmesinin, Suriye'de ABD tarafından oyuna getirildiğini anlamasının, Batı'nın hem Gezi kalkışması ve hem de FETÖ vasıtasıyla kendisinin altını oymaya uğraştığını fark etmesinin etkisi var.

Erdoğan eğitim, sağlık, imar, yol, köprü vs. konularında **"rüyaları gerçek" kılmış**mış da, Batı bunun için ona düşman olmuşmuş..

Sen bunu külahıma anlat..

Bu yaptıkların senin Batı'ya sanayi ve teknoloji alanında rakip olmanı sağlamaz. O nedenle onların umurunda bile olmaz. Üstelik bunların birçoğunu yabancılara yaptırıyorsun.

İmam hatiplere vs. gelince… Batı Erdoğan'a bunun için de düşman olmadı, olmaz.. Suudi Arabistan'da bütün okullar bir tür imam hatip sayılır, fakat ABD'nin arası bu ülkeyle yakın zamanlara kadar hep mükemmel oldu.

Karaman'a göre, Batı'nın Erdoğan düşmanı olmasının nedenlerinden biri de şuymuş: *"Dünyayı zulüm ve sömürüyü mubah sayarak yöneten devlet ve şirketlere karşı bağımsızlığımızı ilan etti."*

Bağımsızlığımızı mı ilan etti, yoksa, **yeni bağımlılık arayışları**na mı girdi?..

*

17-25 Aralık meselesinden bir buçuk ay önce (yani Gezi kalkışmasından sonra) Erdoğan Moskova'ya gidip Putin'e **"Bizi Şanghay Beşlisi'ne alın!"** diye dil dökmüştü.

Kırılma noktası aslında burasıdır. Batı işte o zaman Erdoğan'ı defterden tümden sildi.. Ve FETÖ atağa geçti.

Ancak, Erdoğan'ın yaptığı bağımsızlığını ilan etme değil, bir bağımlılıktan diğerine geçiş teşebbüsüydü. O, Erbakan'ın D-8'leri gibi bir teşebbüste bulunmuş değildi. (Bulunmadığı gibi, Temel Karamollaoğlu'nun söylediğine göre, bu oluşumun dönem başkanlığı kendisine geldiği halde üstlenmiyor ve üyelik aidatını da ödemiyordu. Yani ona ölü muamelesi yapıyordu.)

Görüldüğü gibi Karaman, sanki kendisinden başkası bu ülkede yaşamıyormuş gibi masal anlatıyor.

Erdoğan'ın mazlum ve mağdur İslam dünyasına **ümit ve cesaret aşılaması** meselesine gelince..

Aşıladığı şey aslında laiklikti.. Mısır ve Tunus'a gitti, **"Bırakın bu Şeriat'i, laiklik çok iyi..** Bir tadan müptelası oluyor" anlamına gelen sözler söyledi.

Laiklik tavsiye ediyorsunuz ve ümit aşılamış oluyorsunuz..

Nasıl bir ümitse ve neyin ümidiyse?

Ve de bu nasıl bir cesaretse?.. Neyin cesaretiyse?..

Kime karşı cesaret?..

*

Karaman, bütün bu masalların ardından, taşı gediğine koyuyor:

> “Bütün bu olup bitenlerin önünde, Allah’ın izni ve asil halkın desteği ile Recep Tayyip Erdoğan var. Onu maddi veya manevi olarak etkisiz hale getirirlerse eski zulüm ve sömürü düzenine yeniden kavuşma ümidi taşıyorlar.”

Türkiye açısından bakarsak, **eski zulüm ve sömürü düzeni**nin somut/müşahhas tezahürü, **28 Şubat süreci**..

Bunun ardında da Ergenekon zihniyeti, ulusalcılar ve Kemalistler var..

Batı, **İslamcılık (ya da Siyasal İslam)** olarak gördüğü **Millî Görüş** hareketini (Türkiye Cumhuriyeti yasaları, ismi İslam olan bir siyasal harekete izin vermiyor) tasfiye ettikten sonra, yerine **FETÖ**‘nün **“İslamcılık karşıtı ılımlı İslam”**ını ve Akparti’nin “Millî Görüş’e sırt çevirip muhafazakâr demokrasiyi ve Batı tipi laikliği benimseyen tatlısu müslümanlığı”nı ikame etmek istedi.

Bunun için başlangıçta Erdoğan’a ve **Akparti’ye destek** verdiler.

28 Şubat’ta kullandıkları darbeci ve **ulusalcı/Kemalist askerler**, buna bozuldular. Birtakım tertipler içine girdiler.

Ancak ABD ve Avrupa onları hayalkırıklığına uğrattı, onlardan desteğini çekti.

Çünkü, Batı açısından Türkiye’de istenen gerçekleşmişti, İslamcı-Şeriatçı siyasal hareket tasfiye edilmiş, İslamcı kitle **FETÖ ve Akparti** eliyle “uluslararası düzen”e entegre edilip “eski" İslamcılar haline getirilmiş durumdaydı.

Böyle bir ortamda Akparti’nin de önünün kesilmesi, **laikleştirilen eski İslamcıların** yeniden radikalleşmesine yol açabilirdi.

Ulusalcı Kemalist askerler bu yüzden Ergenekon davalarıyla yüzleşmek zorunda kaldılar.

Ancak, bu arada Erdoğan taraf değiştirdi, ya da ikili oynadı.

Nasıl ABD ve Avrupa Birliği'ne karşı dışarıda Şanghay Beşlisi'nin yanında yer almak istediyse, içeride de, 4 Mayıs 2007 tarihinde Genelkurmay Başkanı **Büyükanıt**'la, "mezara kadar gidecek bir sır olduğu söylenen" **Dolmabahçe Mutabakatı**'nın altına imza attı.

*

Orada konuşulanlar sır ise de, ondan sonra yaşanan ve söylenenler sır değil.

Erdoğan, ikide bir "**Aziz Atatürk**"e rahmet dilemeye, bağlılık arzetmeye başladı.

2014 yerel seçim kampanyasını "Gazi Mustafa Kemal Paşa"nın "**Sivas Kongresi**"ne atıfla Sivas'tan başlatmıştı..

Cumhurbaşkanlığı seçimi kampanyasına da "Aziz Atatürk"e bağlılığın sembolik bir göstergesi olarak **Samsun**'dan start verdi.

FETÖ'cü "ılımlı İslam" yerine **"yerlilik, millilik**" lafları öne çıkarılır oldu.

"Mevzubahis olan vatansa gerisi teferruattır" lafı ile adeta **"Mevzubahis olan vatansa, İslam, Kitab, din ve iman bile teferruattır"** mesajı verilmeye başlandı.

"Yerli ve milli ateisti, vatan haini dindara tercih ederim" diyen, böylece **insanların bilinçaltına** "Dindarlık eşittir vatan hainliği, ateistlik eşittir yerlilik" mesajını veren geri zekâlı Akpartililer bile zuhur etti.

Evet, durum bu..

Ve, Hayrettin Karaman, sanki bunlar yaşanmamış, yaşanmıyor gibi, utanmadan şunu yazabiliyor:

> Nasıl bir ülke, nasıl bir düzen istiyorsunuz?
>
> Bunu kendinize sorun.

Hayrettin Karaman, **bunu Erdoğan'a sormalı..**

Fakat sormasına gerek yok. Erdoğan hazretleri **Mısır ve Tunus**'ta, "nasıl bir düzen istediğini" açıklamıştı.

*

Ve bu Hayrettin efendi, Erdoğan'ın (başbakanlık makamına son verip geniş yetkili cumhurbaşkanlığı sistemini getiren) anayasa değişikliği ile "istediğimiz düzen"i (İslamî düzeni) getireceğine inanmamızı istiyordu.

Ona göre, İslamî düzenin getirilmesi **farz**dı. Erdoğan'ın yapmak istediği anayasa değişikliğinin bunu sağlayacağı da kesindi.

Ayrıca Erdoğan'ın niyetinin de bu olduğu (Kendisinin Mısır ve Tunus'taki ve de Türkiye'deki aksi yöndeki beyanlarına rağmen) kuşkusuzdu**.**

Dolayısıyle, Erdoğan'ın istediği evet oyunu vermek de farz oluyor.

Biz İslamî düzen dedik, fakat Karaman yazısında o düzenin adını vermeye bile tenezzül etmemişti aslında.

Evet oyu vermenin **farz** olduğunu söyleme cesaretini gösteriyor, fakat düzenin adını anmıyor.

Böylesi bir durumda evet oyu vermenin farz olması için, **Şeriat'in hükümferma olmasının buna bağlı olması** gerekir.

Fakat, Erdoğan farklı şeyler söylüyor. Ve geri adım atmıyor.

Mısır ve Tunus'ta söylediklerine pişman mı oldu, geri adım mı attı?

Hayır!

Tam aksine, **TBMM Başkanı İsmail Kahraman** “Anayasa’da, Batı’da olduğu gibi, **laiklik** diye bir kavram yer almasa da olur” dediği için, ona ve bütün Türkiye’ye, İslâm âlemine ve cümle cihana Mısır ve Tunus konuşmalarını hatırlattı.

Şöyle dedi:

> “Şahsımla ilgili ise benim başından itibaren bu konudaki düşüncelerim bellidir. Hele hele Mısır'da yaptığım konuşma, bu konuda çok çok önemli.”
>
> (http://www.haberler.com/iste-cumhurbaskani-erdogan-in-arkasinda-durdugu-8388959-haberi/)

Mısır'da yaptığı konuşma evet çok önemli..

Ve bunu ben söylemiyorum, Erdoğan söylüyor.

Fakat Karaman efendi o konuşmanın öneminden habersiz.

O konuşmada ne demişti, bir de ona bakalım:

> “Türkiye’de anayasa **laikliği, devletin her dine eşit mesafede olması** olarak tanımlar**. Laiklik kesinlikle ateizm değildir**. Ben Recep Tayyip Erdoğan olarak Müslümanım ama laik değilim. Fakat laik bir ülkenin başbakanıyım. Laik bir rejimde insanların dindar olma ya da olmama özgürlüğü vardır. Ben Mısır‘ın da laik bir anayasaya sahip olmasını tavsiye ediyorum. Çünkü laiklik din düşmanlığı değildir. Laiklikten korkmayın. **Umarım ki Mısır‘da yeni rejim laik olacaktır.** Umuyorum ki benim bu açıklamalarımdan sonra Mısır halkının laikliğe bakışı değişecektir.”
>
> (http://www.haberler.com/iste-cumhurbaskani-erdogan-in-arkasinda-durdugu-8388959-haberi/)

Sanki mesele sadece ateistlik meselesi..

Ona bakarsan **Vatikan** da ateist değil, **İsrail** de.

Yunanistan da laik, peki onun düzeni İslam'ın istediği düzen mi?!

Adam, bırakın Türkiye'ye Şeriat **getirmeyi, Mısır'daki Şeriat'e bile razı değil..**

Oraya bile laiklik götürmeye çalışıyor..

Ve de Hayrettin Karaman, **onun Türkiye'ye Şeriat getireceğine inanarak oy kullanmamızın "farz"** olduğunu söylüyor.

Açık konuşalım: Karaman ya "kafayı yemiş", ya da milletin kafayı yemiş olduğunu zannediyor.

*

Böylece Karaman, aslında, Erdoğan'ın takiyye yaptığını ve Kemalistleri/Ulusalcıları "aldattığını" söylemiş oluyor.

Erdoğan ise, o sıralarda neredeyse her gün, **siyasette ne aldanan, ne de aldatan olduğunu** söylüyordu.

Şimdi **kime inanalım, Erdoğan'a mı,** Erdoğan hesabına **Hayrettin efendiye mi?**

Erdoğan, başdanışmanlarından Şükrü Karatepe'nin **eyalet sistemi** açıklaması için de "Ben ne diyorum ona bakın. **Rejim meselesi 1923'te bitmiştir. Değiştirmek isteyen karşısında önce beni bulur**" açıklamasını yapmıştı.

Yani Karaman gibi kendisinde keramet vehmeden etkisiz ve yetkisizlerin değil, Erdoğan'ın bizzat kendisinin ne dediğine bakmalıymışız.

Üstelik Karaman danışman bile değil. Sarı çizmeli Mehmet Ağa..

*

Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi'nin ve **Allâme Zahidü'l-Kevserî**'nin fetvasına göre (Onlar Türkiye dışında oldukları için laiklik konusunda "**vicdanı hür, fikri hür**" fetva verme özgürlüğüne sahiptiler), laikliği inanıp benimseyerek savunmak, küfürdür.

İmdi.. Diyelim ki Hayrettin efendi haklı, Erdoğan bu konuda **takiyye** yapıyor..

Böylesi bir konuda bu şartlarda takiyye yapması caiz olur mu?!

*

Aynı Karaman ***Yeni Şafak***'ta yayınlanan bir yazısında şunu diyerek zeytinyağı gibi suyun üstüne çıkmayı başarmıştı:

> AK Parti baştan beri din hürriyeti manasında **laik ve demokratik cumhuriyet ilkelerine göre siyaset** yapacağını, **din siyaseti yapmayacağını** ilan ediyor. Bu sebeple mensuplarına, şahsî hayatlarında Müslümanca yaşamaya çalışsalar bile "Niçin ülkeyi İslâmî düzene göre yönetmiyorsunuz" **sorusu sorulamaz**….
>
> (http://www.yenisafak.com/yazarlar/hayrettinkaraman/hidyet-mi-istismar-mi-2035776)

Biz onlara soru soramayacağız..

Yani "la yüs'el" olacaklar..

Çünkü bize herhangi bir borçları yokmuş..

Adamlar "**din siyaseti**" yapmayacaklarını söylemişlermiş..

Yani İslamî siyasetle, Allahu Teala'nın ve Resulü'nün emirleri doğrultusunda siyaset yapmayla ilgili herhangi bir **taahhütleri yok**..

Böyle bir **dertleri** de yok..

Çünkü, “**din milliyetçiliğinin ayakları altında olduğunu**” bile söyleyebiliyorlar. (Bkz. Erdoğan’ın nutukları.)

Kendilerini laik siyasete o kadar kaptırmışlar ki, Mısır’a ve Tunus’a gidip, “**Şeriat’i kaldırın, laikliği savunun**” diyebiliyorlar.

Ve, adamlardan biz, İslam için birşey isteyemiyoruz.

Fakat onlar, **kendilerini desteklemememiz durumunda dünyamızı ve ahiretimizi tehlikeye atacağımızı** söyleyebiliyorlar. Söyleyebildiler.

Erdoğan bunu, 2017 anayasa referandumu öncesinde Bursa’da söyledi.

Dünyadaki tehlikenin farkındaydık..

Fakat adamlar, galiba ahirette de, **mahşer meydanında laik bir hükümet** kurup bizi idare edeceklerini zannediyorlardı.

Din siyaseti (İslamî siyaset, İslam’a göre siyaset) ile bir alâkaları yoktu, fakat neyin farz, neyin haram olduğuna karar verme yetkisini kendilerinde buluyorlardı.

Kendilerini desteklemenin farz olduğunu ileri sürüyorlardı.

*

Yani bunların siyasetine göre, kendileri farzı vacibi, mekruhu haramı umursamayacaklar, çünkü **din siyaseti** yapma sözü vermemişler.

Fakat biz, onların kendi kafalarına göre çerçevesini çizdikleri bir “din anlayışı”na kendimizi kaptırıp, güya bir farzı yerine getirmek üzere onlara oy vereceğiz.

Bu, ne Aziz Nesin’in mizahî bir romanı, ne de bir Kemal Sunal filmi..

Bu, Erdoğan ile Hayrettin Karaman’ın “yerli ve milli” aklı..

*

Şunu söylemek artık elzemdir:

Akparti'yi **siyasetini benimseyerek,** onların İslam ve laiklik gibi konulardaki **laflarını tasdik edip onaylamak** suretiyle destekleyen, ahiretini tehlikeye atmış olur.

Bu laik düzenin Müslüman'a kendi inancına göre siyaset yapma özgürlüğünü bir gıdım bile tanımadığını, bu ülkede gerçek bir din ve vicdan hürriyetinin bulunmadığını bilerek, Akparti'nin de bu düzenin (laikliğe iman etmiş) partilerinden bir parti olduğunun farkında olarak oy veriyorsa, ve Akparticilik yapmıyorsa, *Erdoğan'ın havariliğini yaptığı Türkiye tipi yerli ve milli laiklik* hesabına Şeriat karşıtı hale gelmiyorsa (Mesela sırf Afganistan'da Şeriat'i uygulamaya başlayarak *Türkiye'deki kendi yarım yamalak müslümanlığıyla sermest* tatlı su dindarlarının keyfini bozduğu için Taliban'a dil uzatmıyorsa, Taliban'ı değil Akparti'yi eleştirebiliyorsa), angaje olmadan kendince bir fayda zarar hesabı yapıp oy kullanmaktaysa, ona bir şey diyemem.

*

Erdoğan'ın savunduğu ve Mısır ile Tunus'ta Şeriat'e karşı teklif ettiği Türkiye laikliği, **takiyye** yapmayan müslümana siyaset yapma hakkını tanımamaktadır.

Çünkü Türkiye'de **laiklik**, din ve vicdan hürriyetini korumaya değil, İslam'ın hakimiyetini önlemeye yönelik bir Çin seddidir.

Pratikte laiklik, sadece İslam'ın önündeki bir engeldir.

Türkiye'de bir **hristiyan din devletinin** kurulması ihtimali var mıdır? Yoktur!

Yahudi din devleti kurulması ihtimali var mıdır? Yoktur!

İneğe tapan Hindu din devleti kurulması ihtimali var mıdır? Yoktur!

Demek ki Türkiye’de laiklik abrakadabrası sadece Türkiye’nin bir **İslam devleti** olmasını önlemeye yöneliktir.

*

Onun için de, Hristiyanların kutsal pazar gününü ve Yahudilerin kutsalı cumartesiyi resmî tatil yaparak Türkiye’de **din kurallarını hakim kılan** ve böylece savunduğu laikliğe aykırı davranan CHP, kapatılmaz.

Ama Müslümanın kutsal günü **cumanın tatil olmasını** Erbakan’ın Refah Partisi teklif etseydi, bu rejimin yüzeyseli ve deriniyle bütün kurumlarındaki ataistler ve ateistler gözü dönmüş yamyam gibi ağızlarının suyu akarak gulu gulu dansına başlarlardı.

Başlamazlar mıydı?!

Hayır, Hristiyan ve Yahudi hesabına çalışan CHP'nin pazarı ve cumartesiyi tatil yapmış olması gibi cumayı tatil yapmalarından söz etmiyorum, sadece teklif etmelerinden söz ediyorum.

Erdoğan’ın beğendiği, İslam Şeriati’ne karşı savunduğu laiklik işte bu..

*

Laik olsaydınız, "Türkiye, Hz. Muhammed'in s.a.s.'in devleti gibi **İslam devleti** olmayacaktır, Fatih Sultan Mehmet'in devleti gibi de İslam devleti olmayacaktır, fakat **Vatikan** gibi hristiyan din devleti de asla olmayacaktır, İsrail gibi yahudi din devleti de katiyyen olmayacaktır, biz laikler buna izin vermeyeceğiz, o yüzden tatil günümüz ne cumartesi ne de pazardır.. Pazartesi ve salı" derdiniz.

Demediniz.. Üstelik elinizde çarşamba ve perşembe de vardı..

İşte size Atatürk tipi laik devlet!

Yahudi hahamının kıyafetini, **fötrünü** getirir devlet yöneticilerine dayatır, yani sanki burası bir **yahudi din devleti**ymiş gibi davranılır, fakat Türkiye'nin bir müslüman devlet görevlisi (mesela bir vali, bir bakan, Taliban gibi) sarık saracak olsa laiklik adına dünyayı başımıza yıkarlar.

Laikçilerin dertleri "örtülü" İslam düşmanlığı değil de laiklik olsa önce şu haham fötrüyle hesaplaşmaları ve Türkiye'yi **adı konulmamış bir yahudi din devleti** haline getirmiş olması suçlamasıyla CHP'yi kapatmaları gerekir.

*

Bu nasıl bir laiklik ki, devletin resmî takviminde **sene Hristiyanın Noel'ine göre başlayınca** sorun olmuyor, fakat Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in **hicret**ine göre başlayacak olsa "Vayy Türkiye din devleti oldu" diye kıyamet koparılır!

Ey "bilge" Bilge Kağan'ın "toksa açlığı tokluğu unutan, bir doyarsa açlığı düşünmeyen" saf, uyur gezer, dünyadan ve kendisinden gafil torunu, zaten **din devletinde yaşıyorsun**, haberin yok..

Bunu yapan da CHP..

Ama CHP'ye herşey mübah.. Çünkü tarihi boyunca hristiyana ve yahudiye hizmet etmiş, Müslüman'la ise mücadele etmiş, İslam'ı aşağılamayı çağdaşlık bellemiş.

Dolayısıyla laiklik adına kapatılmamayı garantilemiş.

Ve şimdi Erdoğan, kraldan fazla kralcı kesilip "Aziz Atatürk"ünün laikliğini bu ülkenin "eski" İslamcılarının yeni ideolojisi haline getiriyor.

Ört ki ölem!

BİR DE LAİKLİĞİ BEYAN İLE LAİKLİĞE DAVET MESELESİNİ AÇIKLASA

Hayrettin Karaman'ın ***Yeni Şafak***'ta yayınlanan 6 Temmuz 2018 tarihli yazısı **"Beyan ile davet farklı olmalıdır"** başlığını taşıyordu.

Orada, *"Beyandan maksadım dini açıklamaktır, davet ise insanları İslam'a çağırmak, Müslüman olmalarına yardımcı olmaktır"* diyor.

Peki, **laikliği beyan ile laikliğe davet** konusunda ne buyurursun, hazret?

Diyor ki:

> "Yazılı veya sözlü olarak İslam açıklandığında, tamamlanmış olan dinin değişmez hükümleri olduğu gibi açıklanmalı, kimsenin hatırı için eksik bir taraf bırakılmamalıdır."

Recep Tayyip Erdoğan, senin bu fetvanla laiklik konusunda amel ediyor olabilir mi?

Malum, adam yazılı ve sözlü olarak laikliği açıkladığında, "devletin **değişmez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**" hükümlerini olduğu gibi açıklıyor.

Kimsenin hatırı için eksik bir taraf bırakmıyor.

Hatta ziyadeleştirme yapıyor, getirip bir de **Nazi mottosundan ilhamla "Tek devlet, tek millet…"** edebiyatı yapıyor.

Evet, laikliği beyan meselesi böyle..

*

Laikliğe davete gelince..

Diyor ki Hazreti Karaman:

> "İmanda ve amelde eksikli Müslümanları kâmil İslam'a davet ve Müslüman olmayanları İslam'a çağırma ve hidayetlerine yardımcı olma faaliyetine geldiğimizde tedriç, ehem-mühim, öncelik kurallarına riayet etmek maksada ulaşmak için gereklidir."

Anlaşılıyor ki Erdoğan, bunu da şöyle hayata geçiriyor: "Laikliğe imanda ve laiklikle amelde eksikli vatandaşlarımızı **kâmil laikliğe davet** ve laik olmayanları laikliğe çağırma ve iyi laik olmalarına yardımcı olma faaliyetine geldiğimizde tedric, ehem-mühim (en önemli – önemli ayrımı), öncelik kurallarına riayet etmek maksada ulaşmak için gereklidir."

Maşallah Erdoğan, milleti laikleştirmek için "tedric" kuralına gayet iyi riayet ediyor.

Mesela şu **Milli Görüşçü** kitleyi aldı götürdü, laik yaptı.

Şimdi aralarından **İslamcıyım** diyeni ara ki bulasın..

Ara ki, "**Şeriatçıyım**, Şeriat'ten vazgeçilemez" diyenine rastlayasın..

Ne diyelim, Allah Azze ve Celle müstehakınızı versin!..

NE YAZDI, NİÇİN YAZDI?

Hayrettin Karaman'ın İslâm, laiklik ve demokrasi konularında nasıl düşündüğünü anlamak için şu cümlesi yeterli:

> "İslam laiklikle bağdaşmaz, laik islamî devlet olmaz, ama islâmî demokratik devlet olabilir."
>
> ("İslam, Demokrasi ve Laiklik", ***Yeni Şafak***, 23 Eylül 2011.)

İslâm'ın laiklikle bağdaşmadığı açık bir husustur. İslâmî "laik devlet" olamayacağını söylemekle, laik "İslâmî devlet" olamayacağını söylemek aynı şeydir.

Laik devlet İslâmî olmaz, İslâmî devlet de laik olmaz.

Şayet İslâm ile laiklik bağdaşsaydı, mesela Türkiye'nin laik bir devlet olduğunu söylemek, aynı zamanda İslâmî bir devlet olduğunu, yani laik olmadığını söylemek anlamına gelecekti. Oysa Türkiye laiktir.

*

Karaman'ın, "Ne dedi, niçin dedi?" başlıklı yazısı (***Yeni Şafak***, 25 Eylül 2011) ise biraz farklı bir mesaj veriyor. Adeta İslâm ile laikliği bağdaştıran bir bakış açısını yansıtıyor.

Yazı şöyle başlıyor:

> "Başbakanımızın Mısır ziyareti öncesinde DREAM TV ile yaptığı bir mülakatta söylediği sözler sağa sola çekilerek büyük gürültü koparıldı. Sanki o, daha önce söylemediği bir şeyi söylüyor veya Müslüman Arab ülkelerinin halkına bir teklif/tavsiye götürüyor, bir hareket başlatıyordu!"

Karaman'a göre, "Başbakan Türkiye tecrübesini anlatıyor ve bu anlatım da yeni değil".

Ve, "sözün asıl hedefi 'Türkiye'nin rehberliğinde İslam dünyasının derlenip toparlanması, kendi değerlerine sahip çıkması' hareketine çelme takmak isteyen yabancılar ve yabancılaşmışlardır".

*

Karaman'ın bu ifadeleri bir ölçüde yanıltıcı. Çünkü Türkiye'nin laiklik tecrübesi, "İslam dünyasının kendi değeri" değildir.

Laiklik bize okullarda, Türkiye'nin Batılılaşması ve çağdaşlaşması, çağdaş uygarlık düzeyini yakalamak için devlet ile din işlerini ayırması olarak öğretildi.

Ayrıca, laiklik gereği Türkiye, "İslam dünyasının rehberi" olamaz; laiklik ilkesi buna aykırıdır.

Türkiye'yi yönetenler nasıl iç politikada bütün dinlere eşit mesafede olmak istediklerini söylüyorlarsa, dış politikada da Türkiye, laik bir devlet olarak, İslam ülkeleri ile diğer ülkelere eşit mesafededir.

Hatta Türkiye'nin, "çağdaş ve laik" oldukları için, Hıristiyan Batı ülkelerine daha yakın olduğu bile söylenebilir.

AB hedefi de bunun böyle olduğunu göstermektedir.

*

Ancak, Karaman böyle düşünmüyor. Ona göre, "Konuşmanın bütününe, sözün altına, üstüne, bağlamına bakıldığında anlaşılan şudur":

"a) İslam ülkeleri Müslümanlığından vazgeçmesin.

“b) İslam ülkelerinde Müslümanlar olduğu gibi gayr-i müslimler ve laikler de yaşıyor. Oluşturulacak yeni rejimler bütün inanç sahiplerinin hak ve özgürlüklerini garanti altına almalıdır.”

“c) Türkiye laik bir ülkedir, biz müslümanız ama bu ülkenin yönetiminde bulunabiliyoruz, diğer inanç sahiplerine de eşit mesafede durmaya çalışıyoruz.”

“d) Halkının çoğu Müslüman olan bu ülkelerde farklı inanç sahiplerinin birbirine düşmesi, mesela Irak’ta olduğu gibi guruplar arası savaşın yaşanması tehlikesi olursa (ki, bundan endişe edenler az değildir) belli bir islamî gurubun anlayışına göre ‘İslami devlet’ hedefinde ısrar etmek yerine ‘herkesin inancını garanti altına alan, farklı inanç sahiplerine eşit davranan’ anlamında bir laiklik sürecinde uzlaşma olabilirse bu süreç denenmeli, iç savaşa ve elde edilen demokrasi imkanının heba edilmesine meydan verilmemelidir.”

Karaman, galiba Ortadoğu’da değil de, Güney Amerika’nın Patagonya’sında yaşıyor.

Sanki bir Amerikan işgali yaşanmamış gibi, bize deyim yerindeyse hikâye anlatıyor.

Ayrıca, Hoca’nın bu tespitleri, zaman Başbakan’ının (Erdoğan’ın) sözleri ile birlikte okunduğunda, zorlama yorumlar olarak görünüyor.

Yazısının sonunda Başbakan’a ait sözler de yer alıyor:

“Benim bu okumayı yaptığım mülakat metninin ilgili bölümü şudur:

“ ‘...Biz bu süreçleri Türkiye'de aynen yaşadık. Tabii bu kavramların tartışılmasından sonra, bu kavramlar kargaşasını, eleye, eleye, eleye, artık bir yere geldik. Her şeyden önce laiklik kavramının bir matematik kavram

olmadığını görürüz. Matematikte iki kere iki dörttür. Ama sosyal kavramlara geldiğimiz zaman, tanımlara geldiğimiz zaman, bunun değişik olduğunu görürüz. Şimdi laikliğin Anglo-sakson toplumlarda farklı tanımlandığını görürüz. Avrupa'ya [Kara Avrupası] geldiğimizde farklı tanımlandığını görürüz. Hatta hatta Türkiye'de de bunu farklı tanımlama gayreti içerisinde olanlar vardır. Ve bunun da bedeli bu ülkede çok ağır ödenmiştir aslında... Kişiler laik olmaz. Devlet laik olur. Kişiler, dindardır, din karşıtıdır, farklı dindendir. Olabilir. Şimdi, Mısır'da Müslüman var ama Müslümanların dışında Kıptiler de var, değil mi? Farklı dinlerden olanlar, hatta az da olsa Museviler de var. Türkiye'de de yüzde 99'a yakın Müslüman var. Ama bunun yanında Hristiyan da var, Musevi de var, çok farklı yine dinlerde az da olsa Türkiye'de de var. Fakat bunlara karşı devlet olarak biz eşit mesafedeyiz. Müslüman, kendi inancını yaşayabilmeli; Hristiyan kendi inancını yaşayabilmeli; Musevi yaşayabilmeli ve onların inançlarını yaşayabilmek bizim güvencemiz altında olmalıdır. Bunu kendi medeniyetimize baktığımızda zaten görürüz. İslam tarihinde de bunun çok açık, net örneklerini görmek mümkündür. Mısır bu geçiş döneminde ve sonrasında inanıyorum ki bu değerlendirmesini en güzel şekilde yapmak suretiyle özellikle demokrasi noktasındaki bu geçişte şunu görecektir. Yani laik bir devlet yapısı, dinsizliği değil, herkesin dinini inandığı gibi yaşamasının teminatıdır. Böyle görecek. Böyle görmesi lazım. Bundan hiç endişe etmesin. Ve anayasayı hazırlayacak olanlar da bunu orada teminat altına alması lazım. Demesi lazım ki devlet tüm inanç gruplarının inancını teminat altına alır. Hepsine eşit mesafededir. Asla sizi dininizi yaşamaktan alıkoymayacaktır. Bunu böyle söylemesi lazım. Ve bu bu şekilde başlar, bu şekilde devam ederse o toplum huzur bulacaktır. Müslümanıyla, Kıptisiyle, hepsi. Hatta hatta daha ileri gidiyorum. Dinsizin bile, ateistin bile, inancına devlet saygı duyacaktır. Onu da güvence altına alacaktır. Laik devlet budur. Ama kişi laik olmaz. Tayyip Erdoğan, laik değildir. Tayyip Erdoğan bir

> Müslümandır. Ama Tayyip Erdoğan laik bir devletin başbakanıdır ve bunun gereğini de dört dörtlük yapmanın gayreti içindedir...”

Bunlar, Erdoğan’ın sözleri.

*

Bu sözlerin söylendiği yıl liselerde ücretsiz olarak dağıtılan “***Lise Millî Güvenlik Bilgisi***” ders kitabı ise, meselenin Erdoğan’ın anlattığından farklı boyutlarının bulunduğunu gençlerimize öğretmektedir:

> “... irticai unsurlar son yıllarda, terörle ya da doğrudan devletin temel niteliklerini değiştirmenin mümkün olmadığı gerçeğini görmüşler toplum ve devletle barışık bir görüntü içerisine girmişlerdir. Nitekim, laiklik, milliyetçilik, din-devlet ilişkisi, din-toplum ilişkisi, din-birey ilişkisi, birey-devlet ilişkisi gibi kavramlar üzerinde yeni tanımlar ve yorumlar getirmek suretiyle, laiklik kavramının içerisini boşaltma gayretine girişmişlerdir.”

> “Bu gelişmeler çerçevesinde irticai unsurların; irticai terör örgütleri, radikal dinî gruplar, dinî motifli siyasal gruplar, dinî gruplar, tarikatlar ve cemaatler adı altında legal ve illegal oluşumlar hâlinde geniş bir yelpazede yapılanarak ve cumhuriyet rejiminin ve demokrasinin hoşgörülerini ustalıkla kullanarak bir aldatma içerisinde oldukları görülmektedir.”

Kitap, 2003 yılından sonra, “irticai nitelikli toplumsal olaylarda geçmiş dönemlere göre gerek eylem gerekse katılım bazında büyük düşüşler yaşandığı”nı müjdeleyerek sözlerine devam ediyor. Ancak, tehlikenin bir başka boyutta devam ettiğini haber vermekten de geri kalmıyor:

> “Ancak irticai hareket, dini bireysellikten çıkararak onu toplumun talepleri olarak siyasete yansıtma gayretlerini yoğunlaştırmıştır. Bu gayretlerde; demokrasinin tüm meşru vasıtaları, bu kapsamda; okul, yurt, şirket, dernek,

vakıf, yazılı ve görsel medya, toplumu örgütleme ve yönlendirmede etkili olarak kullanılmaktadır."

(***Lise Millî Güvenlik Bilgisi***, Ankara: MEB Devlet Kitapları, 2011, s. 104.)

Demek oluyor ki, "irticai unsurlar" için "siyasete yansıtma" tespitleri yapmak, okulda "siyaset" yapmak değil, bir vatandaş olarak "eğitim" almaktır. Devletin memurları olan öğretmenler ve Millî Eğitim Bakanlığı'na bağlı okullardaki öğrenciler, "siyasete yansıtma" konusunu ele alırken siyaset yapmıyor, laikliği öğreniyor ve öğretiyorlar.

Ders kitabımıza göre laiklik, hem din ve devlet işlerinin ayrılması, hem de "irticai unsurlar" ile "irticai hareket"in "aldatma"larına karşı uyanık olmaktır. Karaman'ın, hem kendi yazılarını, hem de Erdoğan'ın açıklamalarını, lise ders kitabındaki laiklik açıklamaları ışığında bir kez daha "okuma"sında yarar var.

HAYRETTİN KARAMAN'IN MASALI

Hayrettin Karaman, ***Yeni Şafak***'ta "**Beklentilerde ölçülü olmak**" başlığı altında 25 Ekim 2019 tarihinde yayınlanan yazısında şunları söylüyor:

> "Biz Hz. Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali (Allah onlardan razı olsun), Selçuklu, Osmanlı… devirlerinde değiliz. Ümmet coğrafyası parçalanmış, ümmeti birbirine düşürerek zayıflatan sömürgeciler maddi ve manevi varlığımızı büyük ölçüde tüketmişler. Ülkemizin üzerinden dev bir silindir geçmiş, her şeyi çağdaşlaştırma adıyla Batılılaştırma manasında dümdüz etmiş. Kendi düzenimize, kültür ve medeniyetimize dönüşü zorlaştırmak üzere uluslararası antlaşmalara imza atılmış, bağlayıcı ve bir kısmı değiştirilemez kanunlar vazedilmiş, insanımız değişmiş, Müslüman aileden gelen birçok kişi din ile alakasını ya tamamen kesmiş veya çok zayıflatmış, yönünü maddeye ve Batı'ya çevirmiş, dinine daha bağlı görünen kesimde de (müstesnalar kaideyi bozmaz) bazı zaaflar oluşmuş ve daha önemlisi teorik olmasa da fiilen ılımlı (şeriatsız) Müslümanlar haline gelmişler…"

Bunları yazdıktan sonra da şu öğüdü veriyor:

> "Bu tespitimiz doğru ise **bizi daha iyiye götürmek için siyasete giren ve iktidara gelen insanımızın** işte bu tasvir etmeye çalıştığım kesimlerin **tamamından oy almaya ihtiyacı** vardır. İlk adımda **Hz. Ömer devrini isteyenler** (diyelim ki, kendileri o devir Müslümanları gibidirler) eğer oy veriyorlarsa onların oyları, Erdoğan ve benzerlerini (benzeri varsa) **iktidara getirmeye** de **iktidarda tutmaya** da yetmiyor."

*

Karaman, "**Bu tespitimiz doğru ise…**" diyor.

Tespiti büyük ölçüde doğru da, bu tespitten hareketle vardığı sonuçlar **yanlış**..

Bir defa, yaptığı tespitlerin, "**bizi daha iyiye götürmek için siyasete giren** ve iktidara gelen insanımız" için de geçerli olduğunu kabul etmesi gerekiyor.

Evet, eğer "tespiti doğruysa", *"Müslüman aileden gelen birçok kişi din ile alakasını ya tamamen kesmiş veya çok zayıflatmış,* ***yönünü maddeye*** *ve Batı'ya* ***çevirmiş, dinine daha bağlı görünen*** *kesimde de (müstesnalar kaideyi bozmaz) bazı zaafalar oluşmuş ve daha önemlisi teorik olmasa da fiilen ılımlı* ***(şeriatsız) Müslümanlar haline gelmişler****"* şeklindeki ifadelerinin, "bizi daha iyiye götürmek için siyasete girdiğini" söylediği insanlar için de **geçerli** olması gerekir.

Hayrettin efendi, sence, "bizi daha iyiye götürmek için siyasete girdiğini" söylediğin insanlar, "**yönünü maddeye**" çevirmemiş mi?

Batı'ya çevirmemiş mi(ydi)?

Avrupa Birliği'ne üyelik hedefi için yapılanlar ortada değil mi?

Şeriatsiz müslümanlar haline gelenler sadece oy verenler mi?.. Oy isteyen ve alanlar ne durumda?

Şeriat'le bir sorunu olmayan **Mısır ve Tunus'a bile "Şeriat'i bırakın, laikliği alın!"** diyen, Erdoğan değil miydi?..

*

Evet, Hayrettin efendi masal anlatıyor.

Ve de kendi lafı kendisini çürütüyor. Çelişkili, tutarsız, mantıksız..

Yazdıkları ortada:

> “Bu tespitimiz doğru ise **bizi daha iyiye götürmek için siyasete giren ve iktidara gelen insanımızın** işte bu tasvir etmeye çalıştığım kesimlerin **tamamından oy almaya ihtiyacı** vardır. İlk adımda **Hz. Ömer devrini isteyenler** (diyelim ki, kendileri o devir Müslümanları gibidirler) eğer oy veriyorlarsa onların oyları, Erdoğan ve benzerlerini (benzeri varsa) **iktidara getirmeye** de **iktidarda tutmaya** da yetmiyor.”

Eğer senin “bu tespitin doğru ise”, birilerinin “bizi daha iyiye götürmek için siyasete girdiğini” söylerken, **yalan** konuşuyorsun demektir.

Çünkü bu sözler, o kişilerin tek gayesinin “**iktidar olmak**” olduğunu gösterir.

Çünkü bu sözler, onların iktidar olmak ve iktidarda kalmak için her telden çalmaya, herkese mavi boncuk dağıtmaya, her rengi ve şekli almaya hazır olduklarını gösterir.

Çünkü bu sözler, onların iktidar gemisinin belirli bir hedef ve rotasının bulunmadığını, rüzgâr nereye götürürse oraya gitmeye razı olduklarını, hedeflerini kendilerinin değil rüzgârın belirlediğini gösterir.

Sözünü ettiğin “bizi daha iyiye götürmek için siyasete girdiğini” söylediğin zevatın, gerçek hedefinin “**şahıslarını, ailelerini, eş ve dostlarını daha iyiye götürmek”** olmadığı ne malum?

Asıl niyetleri “*biz*i daha iyiye götürmek” miydi, yoksa “şahıslarını, ailelerini, eş ve dostlarını daha iyiye götürmek” için **“biz”im desteğimize/oyumuza** ihtiyaçları mı vardı, bu da tartışılır.

*

Karaman, “**her kesimin oy’unu**” almaktan bahsediyor.

Her kesim derken kimleri kastettiğini, alıntıladığımız ilk ifadeleri ortaya koyuyor.

Ancak, Karaman, sözünü ettiği siyasetçi taifesinin, gerçekte, **“her kesimin oyunu alamadığını”** yazmıyor. Bunu görmezden geliyor, mevzu bu noktaya gelince gözüne siyah “görme engelli” gözlüğünü takıyor, eline de “görme engelli” sopasını alıyor.

Evet, Karaman, kurnaz bazı dilenciler gibi “görme engelli” numarası yapabilir, fakat herkes biliyor ki, sözünü ettiği siyasetçi taifesi, **her kesimin oyu**nu alamıyorlar, fakat “her kesimin arzusuna göre” iş yapıyor ve konuşuyorlar..

Şeriatçıları memnun etmek için **Şeriat** lehine herhangi bir beyanları olmuyor, fakat **laikleri** memnun etmek için taa Mısır’a ve Tunus’a bile laiklik ihraç etmek için ter döküyorlar.

“Bu kesim”in oyunu alıyor, “öbür kesim”in **“zihniyet” değirmeni**ne su taşıyorlar.

Hayrettin efendi bir de, bu kesime yapılmış “iyilikler”i başa kakıyor.

Tamam da, bunları yapma vaadinde bulunmasa, en azından o izlenimi uyandırmasaydı, oy alabilir ve **iktidar** olabilir miydi?!

*

Karaman’ın **“Hz. Ömer devrini isteyenler”** şeklindeki ifadesi ise, “bu kesim”i inceden inceye sarakaya alması, onlarla alay etmesi anlamına geliyor.

Bu yönüyle de, Hayrettin efendinin **karakterindeki “sinsi bir arızanın”** işaretini veriyor.

Kimse bu iktidardan **Hz. Ömer devrini** hayata geçirmesini beklemiyor, fakat sanki Hz. Ömer devrini geri getireceklermiş gibi **numara yapmak**tan vazgeçmelerini şahsen biz bekliyoruz.

Bu adamlar, şimdilerde pek fazla dile getirmiyorlarsa da, iktidara, **“Hz. Ömer, Dicle’nin kıyıları, ve de kuzuları kurtları, tüyü bitmedik yetimlerin hakları”** edebiyatı ile gelmediler mi?.

Haziran 2014’te şunları söyleyen Erdoğan değil miydi:

> “Teşkilatımız içinde, Allah’a çok şükür, sağlam yol arkadaşları sayesinde **Ömerlik makamı**na ulaşabilecek nice **kahraman** var. Bundan da kimsenin endişesi olmasın.”

Daha şu yakınlarda **“Bize yeni Ömer’ler lazım“** ve **“Bana ilinizin Ömer’in getirin“** vs. diyen de yine Erdoğan..

Kimse Erdoğan’a, **“Reis, bize Hz. Ömer devrini geri getir, her ilin Ömer’ini bul!”** şeklinde uçuk kaçık, aptalca tekliflerde bulunmuyor.

Dolayısıyla, Hayrettin efendinin **sinsi istihza**sı, dönüyor savunduğu şahsı, Erdoğan’ı vuruyor.

Tabiî Erdoğan’ınki aslında uçuk kaçık, aptalca bir beyan değil, **siyasetçi kurnazlığı**na tavan yaptıran bir **algı** operasyonu..

Böylece millete, dolaylı olarak, “Bakın biz Hz. Ömer gibi davranacağız, böyle bir siyaset izleyeceğiz” mesajını veriyor.

İnsanların böylesi bir **beklenti** içinde **kendilerine umut bağlaması** için politik kurnazlık yapıyor.

Yoksa o da, ne menem insanlarla çalıştığını gayet iyi bilir.

*

Hayrettin efendinin yazısının son paragrafı ise, “bu devrin **Ömerlik makamı**ndaki siyasetçilerini” eleştirme **haddini bilmezliği** sergileyenlere ağzının payını veriyor:

> Eğer İslâmî kesim, mevcut şartlar içindeki iktidara, “şu veya bu derecede ve manada ötekini” tut beni bırak, ötekinden al bana ver, ona yasak getir bana hürriyet… diyorsa ve bunu bekliyorsa ölçüyü kaçırmış demektir. İktidar, yukarıda tasvir ettiğim şartlar ne kadarına imkân veriyorsa ancak o kadarını yapabilir; daha fazlasının şimdilik aşılamaz engelleri vardır. Bu engelleri her bir Müslüman kendine düşeni eksiksiz yaptığı zaman ve eşyanın tabiatının gerektirdiği kadar da süreler tamamlandıkça yapabilecektir.

Hayrettin efendinin bu sözlerinde doğruluk payı olabilir.

Gerçekten de, bu iktidarın, milletin gönlünden geçen bazı değişiklikleri yapmasının önünde **“aşılmaz engeller”** bulunduğu, **belki,** söylenebilir.

Belki…

Onun için, şahsen biz, Erdoğan’ı eleştirirken, “Şunu niçin yapmıyorsunuz, şöyle de yapabilirsiniz” demekten kaçınıyoruz.

Bu yüzden bazılarının, “Tamam da teklifiniz ne, yazılarınızda **bir öneri ve tavsiye** yok” şeklindeki eleştirileriyle de karşılaşıyoruz.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bir öneri ve tavsiyeye gerek de yok, neyin nasıl olması gerektiğini herkes az buçuk biliyor.

Bizim söylediğimiz şu: **Haddinizi bilin, Hz. Ömer edebiyatı vs. yaparak milletten oy alıp sonra Mısır ve Tunus’a gitip laiklik misyonerliği yapmayın!**

Allah’tan korkun, kuldan utanın!

Sizden fazla birşey beklemiyoruz, sadece lafınıza sözünüze dikkat edin..

Ve milleti aldatmayın! Dürüst olun!

Yanlış laflar söyleyerek, size güvenen, sizin samimi müslümanlar olduğunuzu düşünen bilgisiz ve saf kitlelerin **itikadını ve zihniyetini bozmayın!**

*

Hayrettin efendiye de söyleyeceğimiz şu:

Mevcut iktidarı eleştirenlere bu şekilde akıl vereceğine, Erdoğan'ın ve şürekâsının **dinen mahzurlu** laflarını da düzeltsin.

Onlara da, "**Yapmayacağınız ve yapamayacağınız şeyleri yapacakmış gibi bir izlenim vererek müslümanları aldatmayın**" desin..

Ancak, demez..

Ne yazık ki, müslümanların aldatılması proje ya da operasyonunun bir ayağı da kendisi..

"Teorik" olarak değilse de, "fiilen" durumu bu.

“OLMAYACAK DAVA”

Yeni Şafak gazetesi yazarı Prof. Dr. Hayrettin Karaman yazılarında dengeli ve ölçülü ifadeler kullanmasıyla tanınır, fakat 19 Mart 2023 tarihli yazısında ölçüyü biraz kaçırmış.

Şöyle diyor:

> “Biz altmış yıldır bu davanın peşindeyiz, çok şükür sapmadık, taviz vermedik. Zekâ özürlü, bizi okumayan, okuduğunu anlamayan veya kasten saptıran, işine geldiği gibi anlayan, anlatan ve yayan kimseleri Allah’a havale ediyoruz ve asırlar boyunca böyle sineklerin (yine de dört ayaklılardan örnek vermedim) var olageldiğini biliyoruz, yılmıyoruz.”

Hayrettin Karaman’ı eleştirenlerin sayıca çok olduğunu biliyoruz. Özellikle Akparti muhalifi kesimin ve bu arada eski Akpartili ***Karar*** gazetesi cemaatinin ona yüklendiği malum.

Bir de öteden beri (onunla hocalıkta rekabet etmeye kalkışıp) laf sokuşturan Cübbeli gibi tipler var.

Ancak, Karaman’ın yukarıya aldığımız ifadelerinden, muhatabının bunlar olmadığı anlaşılıyor. Öyle görünüyor ki, öfkesi kendisini “dava” açısından sorgulayanlara..

Onları sinekler olarak nitelendiriyor, kendisi kartal ya..

Lutfedip dört ayaklı olduklarını söylemiyor. Kibar adam.

*

Karaman, yazısında “dava”sını da anlatmış:

> Dava nedir ve davaya nasıl yardımcı olunur?

Benim, rahmet-i Rahman'a kavuşmuş veya halen hayatta bulunan dava arkadaşlarımla en azından altmışlı yıllardan beri kendimizi adadığımız davamız şudur:

1. İslâm doğru anlaşılsın; usulüne uygun içtihada, yoruma açık konularda bir şahıs veya grup, kendine ait olanı tek doğru kabul edip başkalarına dayatmasın, başkalarını dışlamasın,

2. İslâm, bir bütün halinde milletin ve ümmetin özel ve genel hayatında uygulama (amel) olarak yaşasın,

3. Bunu sağlamak üzere donanımlı ve vazifelere göre uygun yetiştirilmiş bir öğretim ve eğitim camiası hazırlansın,

4. Bu camia sivil organizasyon (mesela bir STK şeklinde) açık olarak faaliyet göstersin (din ve düşünce hürriyetinin kısıtlandığı zamanlarda faaliyet örtülü de olabilir),

5. Bu camianın günlük siyasetle ilişkisi kenarından olsun; yani vazifesini engellemeyen, aksine imkân bulduğu kadar destekleyen siyasi kadroların iktidara gelmeleri ve orada kalmaları için kendine düşeni-toplum nezdindeki konum, saygınlık ve asıl vazifesine zarar vermeyecek dozda-yerine getirsin,

6. Elbette bütün bunları, gemiyi batırmadan (ülkeyi ve halkı bölmeden, Allah korusun düşman işgaline meydan vermeden) yapsın,

7. Çoğu hâlâ örtük sömürge, manda, işgal durumunda bulunan İslâm ülkelerinin uyanması, maddi ve manevi olarak ayağa kalkması, tam bağımsızlığa kavuşması ve bir şekilde birleşmesi için olanca gayretini sarf etsin.

*

Karaman’ın “dava”sı fena değil, güzel..

Altıncı madde “**gemiyi batırma (ülkeyi ve halkı bölme)**” gibi muğlak ve istismar edilmeye açık bir ifade taşıması itibariyle sıkıntılı, bunu da söylemek gerekiyor.

Mesela Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem’e Mekke müşrikleri böylesi bir suçlamada bulunuyorlardı. Kuvvetlinin zayıfı ezdiği, zenginin fakiri sömürdüğü, kız çocuklarının diri diri toprağa gömülüp öldürüldüğü, efendinin köleye her tür işkenceyi yapabildiği bir toplum oldukları halde Mekke'nin kodamanları Rasulullah s.a.s.'e “Sen ortaya çıkmadan önce ne güzel **birlik ve beraberlik** içindeydik, Mekke'de huzur vardı, sen geldin karı ile kocanın, baba ile oğulun, kardeş ile kardeşin, ana ile kızın arasını ayırdın. İkiye bölündük. Birlik ve beraberliğe her zamankinden daha fazla muhtaç olduğumuz bir zamanda bizi **bölüp parçaladın**, fesat çıkardın” anlamına gelen sözler söylüyorlardı.

Rasulullah s.a.s. ise onlara Allahu Teala’nın mesajını iletiyordu. “Sizi yaratan, bünyenize uygun yiyecekleri yaratarak sizi rızıklandıran, sizi yaşatan o.. Fakat siz O’na ortak koşuyorsunuz. Ahiretinizi mahvedip Cehennem’e girmek için uğraşıyor, başkalarının da sizinle birlikte ateşe girmesini istiyorsunuz” mesajını veriyordu.

*

Karaman’ın dördüncü maddesi de sorunlu.. Daha doğrusu naif ve tabiri caizse çocuksu..

Sen bugünün dünyasında **“örtülü” faaliyeti** nasıl yapabilirsin ki?!

Örtülü faaliyetin ustası **gizli servis**lerdir, **istihbarat teşkilatları**dır.

Onlar bu işin ilmini yapmış, kitabını yazmışlardır.

Saman altından su yürütmek onların hayat tarzı, doğal refleksi ve karakteri haline gelmiştir.

Sen örtülü çalıştığını zannettiğin zaman bile hiç aklına gelmeyecek şekilde seni örtülü biçimde yönlendirir, sana örtülü akıllar verirler.

Hatta bazen seni yasa dışı gizli örgüt olmakla suçlayıp tepelemek için sana örtülü çalışma telkininde bile bulunurlar.

Bunun zeminini ve vasatını hazırlar, önüne imkânları bile sererler.

Hatta yanına "Muhterem hocam, sen Allah'ın bu millete büyük bir lütfusun"diyerek elini öpen "örtülü" bir yığın adamlar, fedakâr ve cömert "dava aşıkları" gönderirler.

(Tam bu noktada aklıma, **Prof. Dr. Mahmud Esad Coşan** hocaya son yıllarında Avrupa ve Avustralya'da eşlik eden, yanından ayrılmayan, Almanya-Essen'de tripleks ev tutup ona tahsis eden, Avustralya'ya yerleşince kalkıp kendisi de Brisbane'a yerleşen, fakat trafik kazası geçirip vefat ettiği seyahatinde şans eseri onu yolcu edip evinde oturan S. G. geldi.)

*

Her neyse..

Karaman'ın davası şunu da içeriyor:

> "İslâm, bir bütün halinde milletin ve ümmetin özel ve genel hayatında uygulama (amel) olarak yaşasın."

Bunun daha anlaşılır Türkçesi şu oluyor: İslam Şeriati hayata hakim olsun.

(Ben böyle anladım. Umarım yanlış anlamamışımdır, Karaman "laikliğe [siyasal dinsizliğe] uydurulup güncellenmiş bir yeni İslam"dan söz etmiyordur.)

*

Karaman'ın bu sözleri beni 20 yıl öncesine götürdü.

Yeni Şafak’ta yine bir pazar günü yayınlanan 19 Ekim 2003 tarihli “**İmam Hatipler tartışılıyor**” başlıklı yazısında şöyle diyordu:

> “Bu okulların bazı öğrencileri ... ‘ülkeye şeriat getirmek’ gibi **olmayacak dava**ların peşine düşmüş olabilirler, ... ama bunlar İmam Hatiplerin **ortak aklı ve ortak iradesi** değildir; ...”

Allah da diyor ki (Karaman’ın mealine göre):

> “Sonra da seni din konusunda bir şeriat [alâ şerîatin] sahibi kıldık. Sen ona uy; bilmeyenlerin isteklerine [*ehva*, hevalar] uyma.” (Casiye, 45/18)

Bu ayetin ortaya koyduğu ve İmam Şatıbî’nin de buna bağlı olarak döne döne anlattığı gibi, insanın önünde iki seçenek vardır: 1. Şeriat, 2. Heva.

Demek ki, İmam Hatiplerin **ortak aklı ve ortak iradesi** Karaman’a göre aslında heva ve hevesten ibaretmiş.

Yani ortada bir **ortak akılsızlık ve ortak iradesizlik** varmış.

“Ülkeye şeriat getirmenin” olmayacak dava olduğunu öğrenerek yetiştikten sonra, bütün Türkiye İmam Hatiplerle dolsa ne olur?

Araç amaca hizmet etmedikten, amaçtan uzaklaştırdıktan sonra, bu, aracı putlaştırmaktan başka neye yarar?

Kendilerini ve kiliselerini ***İncil***’in önüne alan papazlar gibi, kendi yetiştikleri kurumları Şeriat’in önüne alan “din adamları”nın yetiştiği bir yerde **protestanlaşma** mı yaşanıyordur, **katolikleşme** mi, bilemiyorum.

*

Demek ki Karaman, 20 yıl önce, şimdi (hiç vazgeçmemiş, hiç taviz vermemiş olduğunu söyleyerek) ilan etmekte olduğu davasını (“İslâm, bir bütün halinde

milletin ve ümmetin özel ve genel hayatında uygulama [amel] olarak yaşasın”) olmayacak bir dava olarak görüyor, öyle konuşuyormuş.

Bununla birlikte, 20 yıl önce, diğer “**yandaş**”ların durumu Karaman’ınkinden de kötüydü. Tek hedefleri **AB üyeliği** haline gelmişti.

Karaman, herşeye rağmen en iyileriydi.

İyi olan taraf şu: Karaman, bu 20 yılda düzelme yolunda bir mesafe katetmiş.

(Bunu ironi olsun diye söylemiyorum.

Ne yazık ki, onunla aynı gazetede yazanlar bu 20 yılda, bir iki istisna dışarıda bırakılırsa, çok daha kötü noktalara savruldular.

Bu sözüm, sadece ayrılıp ***Karar*** gazetesine gidenler değil, kalanlar için de geçerli.

Akparti’nin de maalesef, “gemiye binince dini Allah’a has kılıp yalvaran, karaya çıkınca unutan” insanları hatırlatır şekilde, genelde, her seçim öncesinde dindarlaştığını, seçimi selametle atlatınca da “Tekkeye mürit aramıyoruz” türü söylemlere sarıldığını görüyoruz.

Başörtüsü, sakal, Ayasofya ve daha birçok konudaki hizmetlerini takdir ve şükranla anıyoruz, fakat mesele bunlardan ibaret değil.)

*

Karaman’ın 20 yıl önceki yazısındaki ifadeleri, Şeriat konusundaki boş vermişliği bir tarafa bıraksak bile, yine de yanlış bir yaklaşıma yaslanmaktaydı.

1. Herşeyden önce, “Türkiye’ye Şeriat getirmek gibi **olmayacak bir dava**”dan söz ettiğinizde ve İmam Hatipliler’in **ortak akıl ve irade**sinin farklılığını vurguladığınızda, muhataplarınıza sizden daima şunu **talep etme hakkını** tanımış oluyorsunuz: Türkiye’ye Şeriat getirme çabasından uzak durmak.

Birincisi, böyle bir teminatta bulunmaya mecbur değilsiniz. Mecbur olmadığınız gibi hakkınız da yok.

İkincisi, "Şeriat getirmenin" ne anlama geldiği konusunda hiçbir zaman ortak bir kanaate varılamayacaktır.

Dolayısıyla, başkalarına kendi özgürlüklerinizin sınırı konusunda, böylesine sübjektif bir kıstas sunmak akıl kârı değildir.

Unutulmamalıdır ki, "Eğer Allah insanların bir kısmını bir kısmı ile defetmeseydi manastırlar, kiliseler, havralar ve içinde Allah'ın adı çok anılan mescidler elbette yıkılırdı". (Hac, 22/40)

*

2. Şeriat konusunu başka bir düzlemde tartışmak gerekir. Mesela, cuma gününün tatil olması istense, birileri bunu bugün bile "Şeriat'in gelmesi" olarak nitelendirir.

Oysa, cumartesi gününün tatil olması, **Türkiye'de Yahudi Şeriati'nin kısmen uygulandığını** göstermektedir.

Yine pazar gününün tatil olması da**, Hristiyan Şeriati'nin de ihmal edilmediğinin** delilidir.

Öte yandan Türkiye'de boşanmanın zor oluşu (böylece tarafların genelde aile sırlarını ortaya dökerek birbirlerini rezil etmeleri ve cinayete kadar giden ihtilaflara ve kan davalarına yol açmaları) gibi Medeni Kanun'da yer alan bazı hükümler de, köken olarak **Hristiyanlığa** dayanır.

Yine yasaklar değilse de **serbestlikler Hristiyanlar'a göredir**. Mesela içki, domuz eti vs. serbesttir; nitekim Hristiyanlar bunları kendilerine helal bilirler.

Ateistlerin hatırı da unutulmamıştır, mesela zina serbesttir. Bir erkek anlaşmalı olma kaydıyla istediği sayıda kadınla (evli bile olsalar) serbestçe zina edebilir, fakat bir müslüman erkek ikinci evlilik yapsa tefe konulur. Suçu, zina etmemesidir.

Batı'dan aldığımız kıyafetler de, Yahudi ve Hristiyan Şeriati'ne uygundur.
Bizim **fraklı ve fötrlü** devlet adamlarımızın kıyafetleriyle, İsrail'deki **Yahudi şeriatçilerin**ki arasındaki fark sadece genişlik, darlık gibi hususlardadır.

*

3. Yahudiler'in ne çok "olmayacak davalar"ı vardı, ama oldu.

Çünkü, aradan 2 bin yıl geçtiği halde davalarına "**olmayacak dava**" demediler.

Bizimkiler ise 80 senede teslim bayrağını çekebiliyorlar.

Çevrelerine umutsuzluk (moda tabirle negatif enerji) yayabiliyorlar.

İmam Hatiplileri bu sözde suçtan arınmış göstererek inanç hürriyetini çiğneyenlerle aynı dili konuşabiliyorlar.

*

4. Bütün İslam alimleri, Şeriat'in temel gayelerini beş madde halinde sıralarlar:
Dinin korunması, nefsin (canın) korunması, neslin (meşru ve sahih nesebin, soy-sopun) korunması, malın korunması (insanların mallarının haksız olarak gasp edilmemesi), aklın korunması (içki ve uyuşturucu gibi şeylerle çalışmaz hale getirilmemesi).

Bu noktada, Şeriat'teki "**dinin korunması**" gayesinin, Şeriat'le yönetilmeyen ülkelerde "**rejimin korunması**"na dönüştüğünün altını çizmek gerekir.

Nasıl ki Şeriat, dinin korunması amacı çerçevesinde müslüman olmayanların yöneticilik konumuna gelmelerine izin vermezse, Şeriat dışı rejimler de genellikle **“rejim karşıtı” olanları kamu görevlerinden uzak** tutarlar.

Böylesi rejimlerde insanların öncelikle **rejime “iman ettiklerini” ispatlamaları** istenir.

Aksi takdirde bazı vatandaşlık haklarından yararlanamazlar.

İslam’da, müslüman olduğunu ispatlamanın yolu “**Kelime-i Şehadet**” getirmek, “Allah’tan başka tanrı olmadığına ve Muhammed’in s.a.s. onun kulu ve elçisi olduğuna şehadet ediyorum” demekten ibarettir. Şeriat dışı rejimlerde de, etkili mevkilere gelen insanların (hatta sıradan bir memuriyete atananların) önce **rejimin “kelime-i şehadet”ini söylemeleri** gerekir.

Bu genellikle, “anayasadaki falan ilkelere” veya **“falanca şahsın ilkelerine bağlı olduğuna” dair namus sözü** vermek şeklinde gerçekleşir.

Kılıçdaroğlu'nun okullara yeniden getirmek istediği "**Andımız**" da, insanlara ideoloji ve inanç dayatan, "fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür" olmayı çok gören böylesi bir "**kölelik metni**"ydi.

*

Din nasıl değişme kabul etmezse, dinde “**reform**” olmazsa, bu rejimlerde de **“değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez”** ilkeler mevcuttur. Rejim, reform kabul etmez.

Bu noktada **“akl”ı** ve “en hakiki mürşit” olduğu söylenen **ilmi** bir tarafa atarak Ata’sının ilke ve devrimlerine gökten inmiş vahiy gibi iman etmiştir.

Nasıl İslam’da insanın müslüman olduğunu göstermek için “Kelime-i Şehadet”i söylemesi yeterli değilse, namaz ve oruç gibi bazı emirlere uyması, Cuma namazı

gibi “toplu ibadet”lere katılması gerekiyorsa, aksi takdirde müslümanlığına kuşkuyla bakılacaksa, sözünü ettiğimiz türden rejimlerde de, **insanların “namus sözüne” çok fazla itibar edilmez**.

Rejimin bazen açıkça ilan edilen, bazen de zımnen belirtilen birtakım **ritüellerinin** ifası istenir. Mesela **rejimin “toplu törenleri”ne** katılmak, rejime olan iman ve sadakatini fiilen (amel ile) göstermek, bu törenlerin icra edildiği açık ve kapalı mekânlarda boy göstermek gerekir.

Bunları yapmayan bir resmî görevlinin rejime bağlılığı tartışma konusu olur.

Yani sizin Şeriat’ten vazgeçmeniz, başkalarının “rejim”den vazgeçeceğini göstermez.

Sadece Şeriat’ten vazgeçtiğinizle kalırsınız.

*

5. Şeriat’in gelmesi olmayacak bir dava değilse de, Türkiye’de **“olmayan”** bir davadır.

Fakat bu ülkede demokrasinin tam işletilmemesi, hak ve özgürlüklerin tam olarak verilmemesi, insan haklarının ihlal edilmesi, hukukun çiğnenmesi vs. **“olan”** bir durumdur.

Başkaları “**olan” için hesap verme** gereği duymazken, Karaman gibiler niçin **“olmayan”dan dolayı suçluluk psikolojisine** kapılıyorlar?

*

6. “Susma, sustukça sıra sana gelecek” derler.

“Türkiye’ye Şeriat getirmek gibi **olmayacak dava**ların peşinde koşanlar” susturulduğu zaman **sıra size gelmeyecek mi**?

Gelmez mi?

“**İlke**” olarak bütün müslümanların fikir hürriyetinden yararlanmasını savunmasanız bile, “**taktik**” düzeyde buna ihtiyacınız vardır. Çünkü **pazarlık marjı**nız kalmaz.

*

7. Türkiye eğer demokratik bir ülke ise ve fikir hürriyeti varsa, “Türkiye’ye Şeriat getirme çabası içinde olan” insanları, PKK gibi silahlanmadıkça kimin suçlamaya hakkı olabilir?

John Stuart Mill şöyle der:

> “Biri hariç, bütün insanlık aynı kanaatte olsalar ve yalnızca bir kişi zıt kanaate sahip olsa, insanlık bu insanı **susturmakta haklı olamaz**, tıpkı onun iktidarı ele geçirdiğinde insanlığı susturmasının haklılaştırılamayacağı gibi**. Ortodoks [resmî] olmayan kanaati susturmak**, sadece yanlış değil, aynı zamanda zararlıdır; çünkü insanlığın elinden **bir fırsatı gasp** eder; bu fırsat **hakikat** olması, **doğru** olması veya **kısmen doğru** olması mümkün olan düşüncelerle insanlığın tanışabilmesidir. **Tartışmanın her susturuluşu bir yanılmazlık varsayımıdır**.”

*

8. Bir İslam devleti, Şeriat’in onlara verdiği hakları **istismar** edecekleri suçlamasında bulunarak **zimmîlerin hak ve özgürlüklerini** kısıtlayamaz.

Böyle yaparsa, o zimmîlerden önce **kendisi Şeriat’i yıkmış** olur.

Yani, **bir müslüman olarak ben, müslümanlığın gereklerini yerine getirmeyi muhataplarımdan bekleyemem**.

Bunu yapmak zorunda olan benim.

Aynı şekilde, demokrat ve çağdaş (!) olmak zorunda olanlar da, bunları savunanlardır.

Fakat, demokrat ve çağdaş olduklarını söyleyenlerin kendileri (fırsat bulduklarında, güçleri yettiğinde) ne demokrasiyi işletiyorlar ne de benimsediklerini söyledikleri çağdaş hukuk normlarına uyma zorunluluğu hissediyorlar.

Bunu, Şeriatçi olduklarını iddia ettikleri kişilerden bekliyorlar. Kendileri bundan muaf.

*

9. Allah c.c. imhal eder, ihmal etmez. Mehil verir, süre tanır, fakat sonunda hesabı görür. Allah için "olmayacak dava" yoktur. Her zalimin yakalandığı bir zaman vardır. **"... Zulmedenler nasıl bir inkılap ile döndürüleceklerini bileceklerdir.**" (26/227)

Hiçbir put, ebediyen ayakta kalamaz.

Hiçbir anıt mezarda sonsuza dek saygı duruşu yapılamaz.

Aciz olan insanlardır, Allah Azze ve Celle değil.

Tedbir almak acizler içindir, güçlü olan takdir eder.

Bizim birşeyi yapamayacak olmamız, o şeyin yapılamayacağını göstermez.

Kimlerin eliyle yapılacağını ise ancak Allah bilir.

> "... Bu Allah'ın fazlıdır ki, dilediğine verir. Allah, lüftu geniş olandır, herşeyi bilendir." (Maide, 5/54)
>
> "O dilerse sizi giderir, yepyeni bir halk getirir. Bu, Allah'a güç değildir." (İbrahim, 14/20)

O yüzden, bize düşen Allah adına konuşmamak, “olmayacak dava”lardan söz etmemektir.

Neyin olup neyin olmayacağını ancak Allah bilir..

*

Bu tür meseleler “**olmayacak dava**” diye boş verilip geçilemez.

Sen olup olamayacağına bakmadan vazifeni yapmak zorundasındır.

Münkerden nehiyle ilgili hadis hakkında İmam Nevevî (rh. a.) şunları yazmış bulunuyor:

> “Efendimiz’in (s.a.s.), *‘İşte bu imanın en düşük derecesidir’* sözü: Bundan maksat, aciz olan birisi **kalbi ile buğzedince başkasına göre imanı en zayıftır demek değildir**. Bundan maksat, imanın en alt mertebesinde demektir. [Çünkü gücü yok, aciz] İşte amel imanın bir neticesidir. İmanın kötülükten alıkoyma hususunda en üst seviyedeki meyvesi (neticesi), **eli ile düzeltmektir. Bu durumda öldürülürse şehit olmuştur**. Allah (c.c.) [Lokman a.s.'ın sözlerini aktararak] şöyle buyurur: *‘Ey oğulcuğum, namazı dosdoğru kıl, iyiliği emret, kötülükten alıkoy. Başına gelenlere karşı da sabret.’* (31/17) **Dili ile nehyetmeye gücü yetenin kendisini dinlemeseler bile vazifesini yapması vaciptir.** Nitekim selam verdiğinde selamını almayacaklarını bildiği halde kişinin selam vermesi gerektiği gibi.
>
> “Eğer Peygamber’in (s.a.s.), *‘Eğer gücü yetmezse dili ile, buna da gücü yetmezse kalbi ile...’* sözü; kalbi ile de gücü yetmezse başka birşeyle yapmamasını, emrin vücup ifade ettiğini ifade eder denilebilir [denilirse], bu iddiaya iki şekilde cevap verilir:

“1. Bu hadisten anlaşılan mana, ‘**Başına geleceklere karşı sabırlı ol**’ ayeti ile tahsis edilmiştir. [Yani münkerden nehiy yüzünden birtakım zorluklar, sıkıntılar yaşayabilirsin.]

“2. Hadiste kastedilen emir, **yasak** olan şeylerin nehyedilmesi içindir. **Müstehab** olanların kaldırılması için değildir.

“Kalb ile buğzetmede, yasaklanan şeyi değiştirme gayreti yoktur, denilebilir. Böyle olunca Efendimiz’in ‘kalbi ile’ sözünün ne manası kalır? denilebilir. Buna şu şekilde cevap verilir: Bundan maksat buna razı olmayıp karşı koymaktır. Allah’ın zikri ile meşgul olabilir. Allah (c.c.) bu şekilde davrananları ***Kur’an-ı Kerim***’de şu ayet-i kerime ile övmüştür: ‘Boş bir şeye rastladıklarında vakar ile oradan geçip giderler.’ (25/72)”

(İmam Nevevî, ***Kırk Hadis Tercüme ve Şerhi***, çev. İbrahim Hatiboğlu, İstanbul: Kahraman Yayınları, 2001, s. 143-144)

SORUN İSLAMÎ NİZAMA GÖRE YÖNETİLMEME DEĞİL, İSLAMÎ NİZAM ALEYHTARLIĞI

Mesele sadece ülkenin İslamî düzene göre yönetilmemesi değil arkadaş, **sen hâlâ anlamadın mı?**

Asıl mesele İslamî düzenin artık "dindar" bilinenlerce de öcü olarak gösteriliyor olması arkadaş..

Buradaki "arkadaş"ı ismen de zikredelim: ***Yeni Şafak*** gazetesi yazarı Prof. **Hayrettin Karaman**.

Ama "arkadaş"tan kastımız aslında sadece o da değil, onun şahsında belirli bir kitle..

O, "Bir mektup yazdım Hasan'a, ha Hasan'a, ha sana" kabilinden bir Hasan.. Öne çıkıp sivrilmiş, sembol haline gelmiş bir Hasan..

*

Evet, Karaman, "**Hidayet mi istismar mı?**" başlığını taşıyan 26 Ocak 2017 tarihli yazısında şöyle diyordu:

> **AK Parti baştan beri din hürriyeti manasında laik ve demokratik cumhuriyet ilkelerine göre siyaset yapacağını, din siyaseti yapmayacağını ilan ediyor.** Bu sebeple mensuplarına, şahsî hayatlarında Müslümanca yaşamaya çalışsalar bile "**Niçin ülkeyi İslâmî düzene göre yönetmiyorsunuz**" sorusu sorulamaz….
>
> Halkının büyük çoğunluğu Müslüman olan ve eksikli de olsa inancına uygun bir hayat yaşamak isteyenlerin sayısının da az olmadığı bir ülkede yönetimin düzeni demokratik ise, yönetimin, din hürriyetinin önündeki

engelleri kaldırması, herkesin inancına göre yaşamasını kolaylaştırması ve bunun için her türlü tedbiri alması, düzenlemeyi yapması tabiidir.

*

Biz de, yıllardır bunu anlatmaya çalışıyoruz.

Diyoruz ki, Akparti, “laik ve demokratik cumhuriyet ilkelerine göre” siyaset yapan, “din siyaseti” (yani **İslamî siyaset**) yapmayacağını açıklamış bir partidir.

Laik ve demokratik cumhuriyet **ilkelerine göre siyaset** yapması ise, peşine taktığı **kitleyi “laikleştirmesi”** anlamına geliyor ne yazık ki.

Dine hizmet gibi görünen icraatı varsa da, bunlar, görünüşe göre, “din siyaseti” izlemesinden kaynaklan**mı**yor. Bunlar, Karaman gibilere inanacak olursak, onun ya "dinsiz siyaset"inin ya da "siyasetsiz din"inin ürünü.

Bunları yapmak zorunda olduğunu, yapmaması durumunda, **“muhafazakâr” tabanı kaybedeceğini,** iktidarda kalamayacağını ileri sürenler de çıkabilir.

Kısacası, söz konusu olanın din siyaseti değil, dindarların desteğini almayı sağlayan **pragmatik ve çıkarcı bir “laik demokratik siyaset”** olduğunu savunanlar, tezlerini desteklemek için Karaman'ın yukarıya aldığımız ifadelerini delil olarak ileri sürebilirler.

*

CHP'nin yeni söylemlerine gelince..

Akparti'yi taklit etmeye başladığını düşünenler olabilir, fakat belki de "kökleri"ne dönüyor.. 1923 öncesi köklere.. "Derin strateji"ye..

Kemalizm'in bu derin şişeye hapsedilmiş kadîm "**ruh**"u, gevşeyen kapaktan dışarıya sızmaya başlamış olabilir..

Mustafa Kemal Atatürk'ün 1922'ye kadarki nutuklarına bakarsanız Şeriatçılık, hilafetçilik ve İslamcılık konularında Taliban'a nal toplatmakta olduğunu görürsünüz.

1922 yılında ölseydi, şimdilerde "Hilafet ve Şeriat yolunda mücadele ederken" hayatını kaybetmiş bir "İslam mücahidi" olarak anılıyor olacaktı. Rıza Nur gibilerin hatıratları da yazılmayacağı için belki "evliya" bile yapılacaktı. Bir Selanikli Şeyh Şamil ya da Osman Batur olabilecekti.

Bu ülkede şehit olmak, şehit sayılmak da, mücahit olmak da kolay.. Çünkü burası Afganistan değil.

Görüyorsunuz, Saadetçiler laik Kılıçdaroğlu'nu mücahit ilan etmekten kaçınmadılar, CHP cenahı da buna itiraz etmedi..

Adamın mücahit olup olmadığına karar vermek için seçilmesini bile bekleyemeyen sabırsızlığa Türkiye'de "siyaset" adı veriliyor.

*

Hayrettin bey, Akparti mensuplarına "**Niçin ülkeyi İslâmî düzene göre yönetmiyorsunuz?**" sorusunun sorulamayacağını söylüyor.

Biz de zaten sormuyoruz.

Böyle bir dertlerinin olmadığını yandaş yazarlar (Karaman'lar, Özdenören'ler ve bir sürü lüzumsuz boş beleş ıvır zıvır kalemşor) kafasına vura vura öğrettiler bu millete.

Evet, kendi haddimizi de, Akparti'nin haddini de biliyor ve onlara "**Niçin ülkeyi İslâmî düzene göre yönetmiyorsunuz?**" gibi lüzumsuz ve yersiz bir soruyu yöneltmiyoruz.

Fakat, “**Niçin İslamî düzen aleyhinde konuşuyorsunuz**?” diye sormaya da mı hakkımız yok?!

Evet, bizim açımızdan mesele, Akparti’nin ülkeyi İslamî düzene göre yönetmiyor oluşu değil.. Bunu ondan beklemiyoruz.. Meşe ağacından ceviz devşirilemez.

Sorun, İslamî düzen aleyhinde konuşuyor olmaları.

Onlardan, İslamî düzeni **savunmalarını** bile beklemiyoruz.

Aleyhinde konuşmasınlar yeter.

*

Fakat, konuşuyorlar.

Mesela Erdoğan, Mısır ve Tunus’a gidip, **Şeriat’e karşı laikliği tavsiye** etti.

Din milliyetçiliğinden de söz ederek, her türlü milliyetçiliğin **ayaklarının altında** olduğunu söyleyen de oydu.

Din devletinin, dinî siyasetin miadını doldurmuş olduğunu ileri sürmüş olan, o.

Erdoğan’a, “Niçin ülkeyi İslâmî düzene göre yönetmiyorsun?” diye sormuyoruz.

“Niçin İslamî düzen aleyhinde konuşuyorsun?” diyoruz.

"Niçin laikliği Atatürk'ten bile daha hararetli biçimde savunuyorsunuz?" diye soruyoruz.

Atatürk hiç değilse İslam ile laikliğin uyuşmayacağını kabul ediyordu, siz ise İslam'ı laikleştiriyorsunuz.

Bunu da söyle**ye**meyeceksek, Akparti'nin "laik ve demokratik cumhuriyet ilkelerine göre" izlediği siyasetin, Hayrettin Karaman'ın iddiasının aksine, **"din hürriyeti"** manası taşımadığı anlaşılır.

*

Evet, Tayyip Erdoğan ve Akparti, laik demokratik cumhuriyet **ilke**lerine göre siyaset yapıyor.

Ve evet, onlara, "Niçin ülkeyi İslamî düzene göre yönetmiyorsunuz?" diye sorma hakkımız da, bu şartlarda yok.

Fakat, onların da, bizim gibilere, "Niçin Erdoğan'ın 'laik demokratik' söylemlerini onaylamıyorsunuz, niçin eleştiriyorsunuz? **Niçin din anlayışınızı Erdoğan'ın söylem ve icraatına endekslemiyorsunuz?**" diye sorma hakkı olamaz.

Eğer **din hürriyeti**ne sahipsek, bu böyledir.

Aksi şunu demek olur: **Size din hürriyeti getirdik, o yüzden bu hizmetimizin karşılığı olarak din hürriyetinizden vazgeçeceksiniz.**

Evet, Erdoğan'ı onaylamadığımız için **doğrudan ve dolaylı baskı** görüyoruz. Gördük.

Hatta, Hayrettin Karaman'ı eleştirenleri bile "**polis**" ziyaret edip "**mesaj**" veriyor. (Bunu ben, üç beş günlüğüne gittiğim Sivas'ta yaşamıştım. Konunun teferruatına girmek istemiyorum. Aynı şekilde, **Rasim Özdenören**'i eleştiren yazılarımdan dolayı çalıştığım kurumda baskı gördüm. "Din hürriyeti"ni kullandığım için hakkımda soruşturma da açıldı.)

*

Erdoğan’ın **“laik demokratik cumhuriyet ilkelerine göre” yürüttüğü siyaset, din dışı siyaset,** ne yazık ki, **“din hürriyeti”**nin bedeli olarak, bizden **imanımızı, düşünce hürriyetimizi, bağımsızlığımızı, şahsiyetimizi istiyor.**

Yani söylenen şu: **Size din hürriyeti getirdik, o yüzden bu hizmetimizin karşılığı olarak din hürriyetinizden vazgeçeceksiniz.**

Evet, ortadaki komedya bundan ibaret.

Yani bizden, **“laikleştirilmiş” biat** isteniyor. Akparti üzerinden laik düzene biat..

Ve bunu yapmamanın bedeli olarak, **nerede ne yiyip içtiğimize** bile dikkat etmemiz gerekiyor. Gerekti.

İSLAMCILIKTAN LAİKÇİLİĞE, İSLAM'DAN SİYASAL DİNSİZLİĞE

Prof. Dr. Hayrettin Karaman, ***Yeni Şafak*** gazetesinde "**Öfke nefret cehalet el ele verince**" başlığı altında dün yayınlanan (9 Nisan 2023 tarihli) yazısında şöyle diyor:

> Adam medyada, ağzından köpükler saçarak mealen şöyle diyor: Bu seçimi Erdoğan kazanırsa Arap usulü bir İslam devleti kuracaklar…
>
> Bir sınırsız bayan vardı (yine var) o da, bundan önce Erdoğan Başkan olunca "Türkiye'ye şeriat geldi, siz uyuyun bakalım" mealinde bir şeyler söylemiş ve yazmıştı.
>
> Bu yazıdan maksadım "Arap usulü bir İslam devleti" cehalet ve ajitasyonunu irdelemektir, ama bu "şeriat geldi, geliyor" efsanesine de bir dokunup geçmekte fayda var sanırım.
>
> Adamlar 28 Şubat bilmem ne darbesini yaptıklarında gerekçe olarak 18 madde ilan etmişlerdi; hemen tamamı "irtica" yaygarasından ibretti. O dönemde de irticadan maksatları, bütünüyle İslâmî hayat nizamına dönmekti.
>
> TC'nin bir anayasası var, bu anayasanın "değiştirme teklifini bile yasakladığı" maddeleri var, bu maddelerden biri de "laik demokratik cumhuriyet" maddesidir.
>
> Bu madde ne diyor?
>
> MADDE 2- Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı,

başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk devletidir.

Bu maddeye ve Türkiye'nin mevcut halk tabanına (ideolojik orana) göre Türkiye'ye şeriat (cahil tahrikçinin ifadesiyle Arap usulü İslam devleti) getirmek mümkün değildir; bunu da bilmeyecek ölçüde cahil olmadığına göre bu adamın ve benzerlerinin maksadı ajitasyondur vesselam.

*

Karaman doğru söylüyor, Türkiye'ye Şeriat getirmek, birincisi mevcut **Anayasa,** ikincisi de mevcut **halk tabanı** muvacehesinde mümkün değildir.

Amerikalılar'ın İslam dünyasının nabzını ölçtükleri, Şeriat isteyenlerin oranını öğrenmek için anketler yaptıkları biliniyor.

Bunlardan **Pew Research Center**'ın (Pew Araştırma Merkezi) ulaştığı rakamlar geçmiş yıllarda medyamıza yansımıştı.

Afganistan'da Şeriat'le yönetilmek isteyenlerin oranı yüzde 99.. **Mısır**'da yüzde 74.. **Türkiye**'de ise yüzde 12.. (Bu yüzde 12 de aldatıcı.. Çünkü hırsızlık ve zina gibi ceza hukukunu ilgilendiren sorular yöneltildiğinde oran yüzde 3'e düşüyor.)

Şeriat, Allahu Teala'nın rahmetidir.. Nasıl **doğa**yı bizim faydamıza olacak şekilde tanzim etmişse, Dünya'yı yaşanabilir hale getirmişse, ve vücudumuzu en elverişli şekilde yaratmışsa, insanların uyması için koyduğu hükümler de aynı şekildee en uygun ve hayırlı olandır. Daha iyisi düşünülemez ve bulunamaz.

Ancak insanoğlu **ilerleme ve gelişme** adına sınırsız açgözlülüğü, doymaz oburluğu ve devasa hırsı ile nasıl **doğayı ve çevreyi tahrip** edip bozuyorsa, toplumsal alanda da aynı şekilde **fesat** çıkarmaktan geri kalmamaktadır.

Dolayısıyla, Şeriat'i ancak **heva ve hevesini, nefsanî arzularını** dizginleyip **aklını kullananlar** savunabilmektedir.

Böylelerinin (aklını kullananların) sayısı ne yazık ki ülkemizde çok az.

*

Evet, Karaman doğru söylüyor, Türkiye'ye Şeriat getirmek, birincisi mevcut **Anayasa**, ikincisi de mevcut **halk tabanı** muvacehesinde mümkün değildir.

Ancak, bir üçüncü neden daha var ki, Karaman onu ustaca gözlerden saklıyor.

O da, Türkiye'deki **elit tavan** da Şeriat'i istememektedir.

Ve asıl sorun da halk tabanı değil, bu **elit tavan**dır.

İmdi, **Erdoğan**'ı Şeriatçılıkla suçlayan şahıslara Karaman'ın aslında şunu demesi gerekirdi: Mısır ve Tunus gibi (kâğıt üstünde de olsa) Şeriat'e bağlılık vurgusu yapan ülkelere "**Şeriat'i bırakın laik olun"** diyen bir adam Türkiye'ye Şeriat getirmeyi düşünür mü?! Getirir mi?!

Mısır'da Şeriat için engel ne anayasaları ne de halk tabanı.. Orada sapmalar "**elit tavan**" yüzünden yaşanıyor. Fakat, müslüman olmanın Şeriat'i savunmayı zorunlu kıldığını bilen **halk tabanı** yüzünden Şeriat'e açıkça cephe de alamıyorlar.

Türkiye'de ise halkın bir kesimi daha Şeriat'in ne olduğunu bile bilmiyor. Halkta da iş yok, elitlerde de..

Ve bu ülkede elit tavan, halkın Şeriat karşıtı olmanın imansızlık olduğunu bilmemesi için akla gelen her "önlem"i alıyor, her hilekârlığı yapıyor.

Mesela **Diyanet**'in cuma **hutbe**lerinde Şeriat konusuna girmesi "fiilen" yasaktır.

Türkiye'de gerçekte **din ve vicdan hürriyeti** camide bile bulunmamaktadır.

*

Karaman bunu çok sık yapıyor. Doğruları ya eksik yazıyor ya da yanlış örnekler veriyor.

Mesela, "**İslamcı 'muhalif entelektüel' midir?**" başlığı altında 16 Mayıs 2013 tarihinde yayınlanan yazısında bazı temel gerçeklerin altını çiziyor, fakat örneklendirmede yaptığı hata ile, dile getirdiği gerçekleri berhava ediyordu.

Yazısının sonunda diyor ki:

> Merhum Erbakan'ın **kısmen ve zaman zaman açıklanan** hedefi İslam idi, islamcılar bu hedefte ona muhalif olamazlardı, ama yöntem konusunda bazıları muhalif olabilirler, başka yöntem gruplarının yanında olabilirlerdi.
>
> O ocaktan yetişen başkaları için de aynı tutum **meşru**dur; bu mana ve mahiyette yanlarında olmak da olmamak da islamcılığa aykırı değildir.

Böylece Karaman, bir "**fetva**" vermiş oluyor.

Ancak, yazısının başında dile getirdiği "**genel doğrular**" gerçekte bu sonuca varmasını haklılaştırmaya yetmez.

O genel doğrular, bu "özel" olaya uymuyor.

*

İlk sorun, Erbakan'ın hedefi ve yöntemi ile ilgili..

Erbakan'ın "**kısmen ve zaman zaman açıklanan hedefi**" ne anlama gelmektedir?

İslam, sadece "kısmen ve zaman zaman açıklanan" bir hedef olabilir mi?!

Parçalı ve **bütün zamanları kapsamayan** bir İslam hedefinden söz etmek ne kadar mantıklıdır?!

Bu ne anlama gelmektedir? Hedefinizin kısmen İslam, kısmen de **başka birşey** olması mı?..

Zaman zaman İslam'ı, zaman zaman da başka birşeyi savunmak anlamına mı geliyor bu?

Böyle birşey, İslam açısından **caiz** olabilir mi?!

*

Karaman, lütfedip, bu **saf ve yalın** olmaktan uzak **hedefte** değilse bile, **yöntem**de Erbakan'a muhalif olunabileceğini kabul ediyor.

Peki **Erbakan'ın kendisi** bunu kabul ediyor muydu?

Hayır!..

Tam aksine, **yöntem**de kendisine muhalif olanları "**patates dini**"nden olmakla suçluyordu. (Ondan bizzat duymuş bulunuyorum.)

Karaman, yazısında şunu da söylüyor:

> **"Usulüne göre** yapılmış ictihadlar, yorumlar ve yetkilisi tarafından alınmış kararlara fikir ve ilim yönünden muhalif olmak caizdir, ama bu muhalefet kardeşlik, yardımlaşma, destek, sevgi hal ve davranışlarına zarar verecek şekilde olamaz."

Evet, "usulüne göre yapılmış ictihadlar"da durum budur.. Ancak, Erbakan'ın yaptığı ictihadlar, "**usulüne göre yapılmış ictihadlar**" mıydı?

*

Sen kendin, "bütüncül" ve "tam zamanlı" hedef olarak İslam'ı ilan edemeyeceksin, bunu yapmamayı **kendin için caiz** göreceksin, sonra da, senin kısmen şöyle kısmen böyle olduğu ilan edilen ve zaman zaman farklı telden çalındığı için tam olarak ne

olduğu bir türlü anlaşılmayan hedefin konusunda tereddütleri bulunan insanları **patates dininden** olmakla suçlayacaksın..

Seni desteklememelerini caiz görmeyeceksin..

Böyle birşey, bu **kurt taksimi**, "**usulüne göre yapılmış ictihad**" mıdır?

*

Evet, birçokları Erbakan'a sırf müslüman olduğu için zarar vermeye çalıştı; ancak, onların bu sınırsız ve ölçüsüz İslam düşmanlığı, Erbakan'ın İslamî açıdan hatalı görüşlerini "usulüne göre yapılmış" ictihad kabul etmeyi gerektirmez.

Ne yazık ki, Karaman'ın yazısı **zımnen** bu **varsayım ya da ön kabul** üzerine kurulu.

Doğal olarak, bu söylediklerimiz, Erbakan'a muhalif İslamî grupların, onun aksine, savundukları görüşler ve yöntemleri konusunda **tümüyle haklı** olduklarını düşündüğümüzü göstermez.

Mesela, **Demirel**'e destek verebilmiş, şimdi de Kılıçdaroğlu'na destek verebilecek birilerinin, Erbakan'a destek vermeme konusunda demagoji hokkabazlığı dışında mazeret bulmaları mümkün değildir.

Erbakan'a destek vermemek için öne süreceğiniz bütün gerekçelerin, Demirel ve Kılıçdaroğlu gibiler için fazlasıyla mevcut bulunduğu kesindir.

*

Görüldüğü gibi Karaman, Erbakan örneğini verdikten sonra, "**O ocaktan yetişen** başkaları için de aynı tutum **meşru**dur" diyerek, sözü isim vermeden **Erdoğan'a ve Akparti'ye** getirmektedir.

Bu da, gerçekte **fasit** bir kıyastır.

Ne Er**doğ**an, Er**bak**an’dır, ne de Akparti **MSP ya da Refah Partisi**’dir.

Karaman’ın, (“usul” bilen) hiç kimsenin itiraz edemeyeceği, etmeyeceği “genel” doğrulardan hareketle kaşla göz arasında vardığı sonuçlar, hiç de tutarlı değil.

Önce, Erbakan’ın yöntemini, desteklenmesi de muhalefet edilmesi de caiz “usulüne göre yapılmış bir ictihad” seviyesine yükseltiyor, sonra da, “aynı ocak”tan yetişmiş olanlara da benzer şekilde yaklaşılmasını “**meşru**” ilan ediyor.

Ne yazık ki Erbakan’ın usulsüz ictihatları, **meşru olmayan** söylemleri vardı.

*

Patates dini söyleminin gizli olmasının pek fazla önemi yoktur, çünkü hedefinin İslam olduğunu da **gizlice** dile getiriyor, zahirde “**millî görüş**”, “ahlâk ve maneviyat”, “**adil düzen**” vs. gibi kavramları kullanıyordu.

“Aynı ocak”tan yetişenlere gelince, bunların Erbakan tarafından yapıldığı şekilde **gizlice** de olsa ilan edilen bir İslam **hedef**lerinden söz edilemez.

Bu, onların İslamî değerleri hiç önemsememeleri ya da İslam düşmanı olmaları anlamına gelmemekle birlikte, ortadaki gerçek budur.

Mesela, Akparti’de genel başkan yardımcılığı yaptığı gibi başbakan yardımcılığı ve TBMM başkanlığı gibi görevlerde de bulunan Mehmet Ali Şahin’in ***Vatan*** gazetesinden Ruşen Çakır’a “**Dindarları laikleştirdik**” şeklinde açıklamada bulunduğu ileri sürülmüş, sonra Şahin bu ifadesiyle ilgili olarak şu açıklamayı yapmıştı:

> Devlet Bakanı ve Başbakan yardımcısı Mehmet Ali Şahin dün **Vatan**´ın manşetinde yer alan ´**dindarları biz laikleştirdik**´ sözünü kendisinin söylemediğini belirterek, gazeteyi yalanladı ve haberde imzası bulunan **Ruşen Çakır**´a kendisinin öyle bir söz söylemediğini açıkladı.

´Dindarları biz laikleştirdik´ ifadesinin kendisine ait olmadığını belirten Bakan Şahin, ´Ruşen Çakır´a böyle bir söz söylemedim Sözlerimle uzaktan yakından alakalı olmayan böyle bir ifadeyi neden kullandı, o ifade bana ait olmadığı halde niçin bana mal etti bilemiyorum´ dedi.

Vakit gazetesi yazarı Serdar Arseven´in sorularını yanıtlayan Şahin, ´Ben asla öyle bir ifade kullanmadım. Aksine, kişilerin laik olamayacağını, devletin laik olacağını söyledim. kişi laik olmaz, devlet laik olur. **Devletin dini olmaz** çünkü dinin muhatabı şahıstır. **Her şahıs da olmaz,** akıl baliğ olacaktır. Ruşen (Çakır) bana sorduğunda, Cumhuriyet´in tüm niteliklerinin şu anda her zamankinden fazla güvence altında olduğunu söyledim. Anayasamızdaki laiklik anlayışına vurgu yaptım. ´Hiç bir zaman dinsizlik anlamına gelmeyen laikliğin, herkesin inancında mezhebinde, özgür olması, **dini inancından dolayı farklı bir muameleye** tabi tutulmayacağı´ anlamına geldiğini söyledim. Ben Ruşen´e ´dindarları biz laikleştirdik´ demedim. Benim söylediklerimin bazıları yer almamış´ dedi. (http://www.haber7.com/medya/haber/175985-bakan-sahin-vatana-dindarlari-laiklestirdik-demedim)

*

Doğal olarak, "Devletin dini olmaz" diyenler, "**Devletin dili olmaz**, insanların dili olur, o halde **resmî dil**den söz etmeyelim" demiyorlar.

Şahin, "Dinin muhatabı **şahıs**tır" diye fetva veriyor, "Dinin muhatabı aynı zamanda toplumdur, devlettir" diyemiyor, demiyor. Tam aksini söylüyor, "**Devletin dini olmaz**" diyor.

İslamcılık buysa (ki bu görüş sahiplerini Karaman, "**ocak**" gerekçesiyle **İslamcı** kabul ediyor), İslamcı olmamak nasıl birşeydir?

Avrupa usulü, yani **hristiyanca bir laikliği** savunmak (ki John Keane gibi Avrupalı yazarların dile getirdiği üzere, laiklik bir “hristiyan projesi”dir), İslamcılık mıdır?!

İslamcı sayılmak için, “din düşmanı” olmayan, her dine karşı hoşgörülü bir laikliğin (siyasal dinsizliğin) savunucusu olmak yeterli midir?!

Ölümü gösterip sıtmaya razı etmek, insanların sağlığını korumak anlamına mı gelir?!

Din düşmanlığından ibaret bir laiklik yorumunun karşısına **hristiyanca/Avrupalı bir laikliği** tek alternatif olarak koymak, “Devletin dini olmaz” demek, İslamcı olmak mıdır?!

*

Şahin’in bu “**laik ictihadı**”nın “usulüne uygun” bir ictihad olduğu, dolayısıyla Erbakan’la “aynı ocak”tan yetişmiş bu kişilere destek verme ya da vermemenin aynı ölçüde “**meşru**” (Şeriat’e uygun) olduğu öne sürülebilir mi?

İslam, böylesi bir konuda bu şekilde Cumhuriyet’in temel “nitelik”lerinden ve Anayasa’daki “ilke”lerden hareketle yapılan bir “**ictihad**“a izin vermiş midir?

Erdoğan’ın, Arınç’ın vs. beyanlarından hareketle de konuya ilişkin çok şey söylenebilir (Mesela Erdoğan’ın **millet** tanımı ve **milliyetçilik** anlayışı tamamen **laik** karakterde). Fakat, meselenin anlaşılması için bu kadarı yeterlidir.

*

İslam davası "**siyasal**" düzeyde ancak (bedeli göze alınarak, **Taliban** gibi) bir **bütün** halinde savunulduğunda başarıya ulaşabilir. Bu, Rasulullah sallallahu aleyhi ve sellem'in yöntemidir.

Aksi durumda **gelecekteki** *düzelme* uğruna **şimdiki** *bozulma*yı satın almış, malumu meçhul için harcamış olursunuz.

Bununla birlikte şartlar ve toplumsal durum elvermediğinde salt **tebliğ**le yetiniyor olabilirsiniz. Aciz olmak, suçlu olmak anlamına gelmez.

Ancak bu durumda da konjonktürel hesaplar ve geçici çıkarlar için İslam'ı yamuk yumuk anlatmamalı, hakkı olduğu gibi söylemelisiniz.

Ya da bu konulara hiç girmemelisiniz.

*

Meselenin özü şu:

Birileri akıllarınca kurnazlık yaparak laikliği laikçilerin (İslam düşmanlarının) elinden alıp "İslamî hedefler için kullanılabilir" hale getirmek, içini kendi kafalarına göre doldurmak istediler.

Halbuki her paradigma ancak kendi kavramlarıyla bütünlüğünü koruyabilir ve ayakta kalabilir.

Ödünç bir kavram, öldürücü bir virüs gibi, girdiği yapıyı içerden çürütür, bozar ve çökertir.

Bu olayda da öyle oldu..

Laiklik kavramını sözde istismar edip yeniden şekillendirmek için yola çıkanlar, savunmaya başladıkları laiklik için dini yeniden şekillendirmeye, dini (adını koymadan) **güncelleyip** reforme etmeye başladılar.

Savunmaya başladıkları laiklik onları bu noktaya getirdi.

Laiklik için İslam'dan da, İslamcılıktan da, Şeriat'ten de
(sadece **amel** değil, **zihniyet** düzeyinde) vazgeçebilir hale geldiler.

Geriye elde, canla başla savunulan sadece laiklik kaldı.

Bu, **siyasî** bir yenilgi değildi, **itikadî** bir savruluştu.

Cumhuriyet'in başlangıcında yenilgi "siyasî" mahiyetteydi, bugünse "itikadî"..

Bu ülkedeki **bütün depremlerin anası "yüzyılın felâketi"** budur.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM:

TSE DAMGALI DİNDARLIK (YA DA KAMULAŞTIRILIP DEVLETLEŞTİRİLMİŞ DİN İSTİSMARI)

LAİK (SİYASAL DİNSİZ) DEVLET TARAFINDAN "GÜÇ VE ÖRGÜTLEŞME" İÇİN KULLANILAN İSLAM

Yeni Şafak yazarı Prof. Hayrettin Karaman, 30 Kasım 2018 tarihini taşıyan "**Şimdilik son yazı**" başlıklı yazısına şöyle başlamıştı:

> "Kendi İslâm anlayışlarını Ehl-i Sünnet olarak takdim edip yine **Ehl-i Sünnet** içinde farklı anlayış, usul ve yorum sahiplerini bu camianın hatta İslâm'ın dışına atan **dar görüşlü, bağnaz, bölücü** "**ehl-i kıbleyi tekfir** ettikleri için" **Ehl-i Sünnet dışı** adamların yalanlarının ve iftiralarının biteceği yok."

Görüldüğü gibi "**fısk, fücur, dalalet, bid'at, küfür**" gibi İslamî terminolojiye ait kavramları (din dilini) değil, laik-nasyonalist (siyasal dinsiz ve [en azından söylem düzeyinde] ırkçı) rejim dilini konuşuyor.

"Dar görüşlü, bağnaz, bölücü" diyor.

Bana kimin dilini kullandığını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim.

Söze*"Kendi İslâm anlayışlarını Ehl-i Sünnet olarak takdim edip"* diyerek başlamış durumda.

Açalım: Mesela Ehl-i Sünnet'in bizzat kendisinin, **kendi İslâm anlayışını** Ehl-i Sünnet diye takdim et**me**mesi düşünülebilir mi?

Bir grubun İslâm anlayışının “**kendi** İslâm anlayışı” olması, onu otomatik olarak Ehl-i Sünnet’in dışına mı iter?

Hayrettin Bey’in cümlesinin sonu, böylelerini Ehl-i Sünnet’ten **ihraç (veya “aforoz”)** ettiğini ortaya koyuyor.

Çünkü cümleyi “**Ehl-i Sünnet dışı** adamların yalanlarının…” diye bağlıyor.

Cümlesinin baş tarafında başkalarına yönelttiği suçlamayı kendisi yapıyor. Birilerini Ehl-i Sünnet’in dışına atıyor.

Ne demeliyiz buna, "dar görüşlülük, bağnazlık, bölücülük" mü demeliyiz?

*

Demeyelim.

Kendimize, "Onlar için Ehl-i Sünnet dışı nitelemesini yaparken haklı olabilir mi?" sorusunu yöneltelim.

Haklı da olabilir, **deliller**ine bakmadan haklı ya da haksız demek doğru olmaz.

Fakat, yukarıdaki cümlesinde bu “**aforoz**“u için şu gerekçeyi gösteriyor:

> “…yine Ehl-i Sünnet içinde farklı anlayış, usul ve yorum sahiplerini bu camianın hatta İslâm’ın dışına atan dar görüşlü, bağnaz, bölücü ‘ehl-i kıbleyi tekfir ettikleri için’ Ehl-i Sünnet dışı…”

İşte buna Mantık ilminde totoloji (eski tabirle *devir*) deniliyor.

Baştan birtakım anlayışları “**yine Ehl-i Sünnet içinde**” ilan ediyorsun, sonra bunun üstüne hüküm cümlesini oturtuyorsun.

İddiasını bu şekilde delillendiren bir adam hem **ilim**, hem de **mantık** bakımından sorunlu demektir.

Burada, Mantık ilmini okumuş olmayı kast etmiyoruz, “normal” bir insanın insan olması hasebiyle sahip bulunduğu “asgarî” mantığı kast ediyoruz.

(Yine de Hayrettin Karaman’ın, bu vadide ***Millî Gazete***‘nin “boş beleş” yazarı Mehmet Şevket Eygi‘ye yetişmesi mümkün görünmüyor. Çünkü o, “totoloji”de, bir daha kırılması mümkün olmayan “çılgın” rekorlara imza atmış durumdaydı. Mesela, “Ehl-i Sünnet ile Ehl-i Bid’at’ın ihtilaf ettikleri konuların tümünde Ehl-i Sünnet haklıdır, doğru yoldadır” şeklinde cümleler kurmuştu. Yani “Sağlıklı insan ile hasta insandan sağlıklı olanı ilkidir” zekâ düzeyinde cümleler.. İşte Türkiye’de bugün bu tür **“deha sahibi”** adamlar İslam’a “hizmet” ediyorlar. Ettiler. Böyle bir gecenin sabahından ne umulursa?)

*

Ehl-i kıbleyi tekfir (kâfir ilan etme) meselesine gelelim..

Bu tür ifadelerin ardına saklanmak, neyin **kastedildiği** açık bir biçimde ortaya konulmadıkça, yanlışa alan açma hokkabazlığından başka bir anlama gelmez.

Ehl-i kıble (kıblesi Kâbe olanlar), **günahından dolayı** tekfir edilmez. Yoksa, adam Ehl-i Kıble’den de olsa, **itikaden** küfür olan bir söz veya eylemi **bile bile benimseyip savunursa** kâfir olur.

Nitekim Allâme Âliyyü’l-Kârî şöyle demektedir:

> Şu hususun bilinmesi lâzımdır ki, “**Ehl-i kıblenin günah işlemesi sebebiyle tekfir edilmesi caiz değildir**” diye bilginlerimizin ifade etmesinden maksatları, **mücerret** [salt] **kıbleye yönelmek** değildir. Rafızîlerden bazı sapıkların “Cebrail aleyhisselam vahiy getirirken aldanmıştır. Çünkü Allah Teala Cebrail’i Ali’ye göndermiştir, fakat o yanlış olarak Muhammed’e geldi” diye iddia eden ve Hazreti Ali’ye (haşa) ilah diyen rafızîlerin azgınları her ne kadar **kıbleye yönelerek namaz kılsalar da** onlar mümin değillerdir.

(***Fıkh-ı Ekber Şerhi***, çev. Hüseyin S. Erdoğan, s. 431.)

İmam Gazzalî daha açık konuşmaktadır:

> Bid'atçi (mübtedi') [durumundaki ***Kur'an*** ve Sünnet'e vakıf bir âlim] eğer bu bid'ati sebebiyle kâfir olmamışsa, [tek başına da kalsa diğer müçtehid âlimlerin ortak içtihadına, ortak aklına] muhalefet ettiği takdirde **icmâ** kurulmaz [Dinde kesin delil olan icma oluşmaz]. Tam tersine bu kişi "fasık müctehid" hükmündedir [Başka bir konuda bid'at derecesinde hata yapmış olması bu konuda "mutlak biçimde" yanılıyor olmasını gerektirmez].
>
> … Ancak bid'ati sebebiyle kâfir olmuşsa, **kıbleye yönelerek namaz kılsa ve kendisinin müslüman olduğunu zannetse bile** artık bu durumda onun muhalefetine itibar edilmez. Çünkü **ümmet, kıbleye yönelerek namaz** kılanlardan değil **müminlerden ibarettir**. Bu ise, kendisinin k**âfir olduğunu bilmese bile** [niyeti inkârcılık ve küfür olmasa bile] kâfirdir.
>
> (***el-Mustasfâ***, C. 1, çev. Yunus Apaydın, s. 301-302.)

*

İmdi, Türkiye'de bakıyoruz, **Ehl-i Kıble**'yi asıl tekfir edenler, Hayrettin Karaman'ın hizmette ve hürmette kusur etmediği **Erdoğan ile yandaşları.**

"Ilımlı müslüman" FETÖ bu laik (siyasal dinsiz) rejimin aforozuna uğrayınca onların söylemlerini birilerinin devam ettirmesi gerekiyordu. Bayrak yarışı devam etmeli, sancak yere düşürülmemeliydi.

Mesela, Batı'nın, özellikle de ABD'nin **terörist** ilan ettiği müslümanlar için Erdoğan fırsat düştüğünde hemen "**Bunların İslam'la bir ilgisi yoktur**" diyebiliyor.

“**Bayrağına ‘La ilahe illallah’ yazmakla, alnında Tekbir bandı taşımakla müslüman olunmaz**” falan diye kafadan fetvalar verebiliyor.

Ya neyle müslüman olunurdu, **yahudi fötrü** gibi küfür simgelerini giymekle mi?

TBMM’de (laiklik gereği **İslam’la, dinle imanla ilişkisiz ve/veya ona aykırı**) Atatürk ilke ve inkılaplarına bağlılık yemini etmekle mi?!

*

Evet, Erdoğan, yukarıya aldığımız türden ifadeleriyle Ehl-i Kıble’yi resmen **tekfir** ediyordu.. Etti.

Yandaşlar da aynı dili kullandılar.. Şu anda ona muhalif olan (Davutoğlu gibi) eski yandaşlar da..

Evet, Erdoğan ve kafadarları birileri için gözlerini karartıp “Müslüman değiller” diyorlardı.. Daha ne desinler!

Ve buna karşı Hayrettin Karaman ile onun gibi ince kalpli merhamet abidelerinden itiraz kabilinden ne bir fısıltı, ne bir ürkek inilti, ne de bir utangaç vızıltı çıktı.

Tıs yok.

"Tamam bunlar cahiller, katiller, azgınlar, hayvan oğlu hayvanlar, fakat ehl-i kıbleyi tekfir etmeyelim, bize yakışmaz" demediler.

*

O adamları İslam’ın dışına itiyorsan, **itikaden** bunu gerektiren bir delil getirmen gerekir.

“Efendim bunlar terörist…”

Batı’nın terörist ilan ettiği insanlar arasında gerçek **mücahid**ler de var.

Kimin **terörist olmak suretiyle kâfir** olduğuna artık Hristiyan Batı, NATO, ABD, Vatikan vs. mi karar veriyor?

Yani dünyada hiç mi mücahid yok?.. Bir tek senin mi askerin (Şeriat düşmanı Mustafa Kemal'in askerleri mi) **ölünce şehid** olacak şekilde savaşıyor, yani **İslamî cihad** ibadeti yapıyor?

Hadi diyelim ki, suçladığınız kesimlerin Batı tarafından terör olarak nitelendirilen eylemleri İslam açısından kesin olarak günah, bu durumda da, onları **salt bu günahlarından** hareketle nasıl tekfir edebiliyor, kraldan fazla kralcı, gâvurdan fazla gâvurcu olabiliyorsunuz?.

Hani günah başka, küfür başkaydı?

*

Karaman'ın yazısının devamı, onun, "**hür iradeli, bağımsız birey**" olmayı başaramadığını ortaya koyuyor.

Mesela şöyle diyor:

Cumhubaşkanımızın "Ne istediler de vermedik" dediği dönemde bazı kusurlarına, ifratların ve derhal tevil ederek örttükleri sonradan anlaşılan sapmalarına rağmen malum cemaatin de İslâm'a hizmet ettiği ve faydalı olduğu kanaati toplumda hâkim idi. Biz de faydasının zararından çok olduğuna kani idik.

Sorun şurada, faydası yanında **zararı** da olduğunu o günlerde söylemiyordun.

"İslam'a hizmet ettiği ve faydalı olduğu kanaati **toplumda hakim**" imiş..

Yani senin ölçütün bu: Toplumda hakim olan kanaat..

"Uydum kalabalığa"..

Toplumda hakim olan o kanaati benimsemeyenleri ise o günlerde **dışlıyor, aşağılıyor, marjinal ilan** edip küçümsüyordunuz.

Onlara yine "**bağnaz, dar kafalı, bölücü**" diyordunuz.

Hışımla ve yarışırcasına..

Samanyolu TV'de vs. kendinden memnun, mutlu bir yüz ifadesi ile hikmetler döktürüyor, **Türkçe Olimpiyatları**'nda şarkı söyleyip oynayan kızları izliyor, İslam'a "hizmet" ediyordunuz.

Karaman bir de merhum **Sabahaddin Zaim** hocanın isminin ardına saklanmış..

Ne yani, Sabahaddin Zaim muhterem bir insandı ama, her sözü ve eylemi **hüccet** olan **masum** bir peygamber miydi?!

*

Karaman'ın yazısının sonu, Erdoğan'ı körü körüne izlemekte olduğunu ortaya koyuyor.

Tabiî burada da ölçütünün, "Erdoğan'ın, peşinden gidilmesi gereken bir lider olduğu" yönünde **toplumda hakim** olan kanaatten başkası değil..

Şöyle diyor:

> Diyanet İşleri Başkanlığı 25 Ocak 2014 tarihinde "Yüzyılın İslâm Kültür Hizmeti Onur ve Hizmet Ödülleri" töreni düzenlemişti. Cumhurbaşkanımız orada önemli bir konuşma yaptı ve ilk defa bu grubun liderine karşı artık değişmiş olan kanaatini açık seçik ortaya koydu, şöyle diyordu:
>
> *"Bu medeniyet yalancı peygamberleri, sahte velileri, içi boş âlim müsveddelerini bünyenin virüsü yok ettiği gibi reddetmiş ve tarihin çöplüğüne mahkûm etmiştir. İlmi güç için, şantaj için, şebekeleşme,*

örgütleşme için bir araç olarak kullananları bu medeniyet hiç kabul etmemiştir ve etmeyecektir. İlmi iktidar için vesile görenleri bu medeniyet yine mahkûm edecektir.”

*

Türkiye’de ilmi, ***güç** için,* ***örgütleşme** için bir araç* olarak asıl kullanan, derini ve yüzeyseliyle devlettir.

FETÖ’yü üreten kim?.. Devlet.. **MİT**..

Şimdi FETÖ’yü yok etmek için ellerinden gelen herşeyi yapmaları, eski huylarını bıraktıkları anlamına mı geliyor?

Ayrıca, FETÖ'ye karşı sergiledikleri tutumun benzerlerini, adını koymuyor ve yüksek sesle ilan etmiyorlarsa da, tehdit olarak gördükleri başka kişi ya da gruplara karşı da uygulamadıklarını nasıl söyleyebiliriz?

Senin haberin olmayabilir, fakat yaşayan bilir.

Prof. Dr. Mahmud Esad Coşan hoca 22 yıl önce Avustralya'da ölmeseydi, sana bilmediğin ya da bilmiyor göründüğün bazı şeyleri anlatabilirdi.

Şimdi bildiklerini gece karanlığında Eyüp sırtlarındaki mezar taşlarına ve servi ağaçlarına anlatıyor.

*

Şu taksimin güzelliğine bakın..

Mesela bir yerlerde **mücahid** olarak, **Allah’ın sözü (Şeriat’i) yüce olsun** diye çarpışanı, vatanını savunanı bile, Batılılar öyle tanımladığında hiç düşünmeden **terörist** kabul edebiliyorsun, fakat senin laik (siyasal dinsiz, yerlerin

ve göklerin yaratıcısı Allahu Teala’ya iman ile **öküze tapmaya eşit mesafede** duran) devletin için çarpışıp ölen şehid oluyor..

Bu, (tıpkı FETÖ'de bulduğun özellikteki gibi) İslam’ı **güç için istismar** etme değil midir?

Anayasa’ya ve yasalara göre Diyanet’in görevi, **laik (siyasal dinsiz) devlete “milli birlik ve beraberlik” gayesi çerçevesinde hizmet**ten ibaret..

Bu, İslam’ı, laiklik (yani siyasal dinsizlik) ve **örgütleşme** (*milli birlik ve beraberlik* adı verilen “ulusal çıkar”cı menfaat **örgütleşmesi**) için araç yapma değil midir?

DÂRU'L-HARB KONUSU

Dinî konularda yazıp konuşmak, görüş beyan etmek, başka konularda yazıp konuşmaya benzemez.

Tek bir derdiniz olmalıdır, hakikati söylemek.

Niyetiniz sadece bu olmalıdır.

İşin içine başka kaygılar girince **sapıtır** ve sözünüze itimad eden insanları **saptırır**sınız.

Ahiretinizi de mahvedersiniz.

*

Hayrettin Karaman, **dâru'l-harb** konulu yazısında, mesele ile ilgili olarak kendisinden farklı düşünenlere böyle bir niyet bozukluğu atfediyor.

Önce, rüşvet-i kelâm kabilinden, bu konuyu sorgulayanlar arasında "iyi niyetli" bazı insanların da bulunabileceğini ifade ediyor.

Sonra da, meseleyi getirip olmadık yerlere bağlıyor.

Bunu yaparken de gayet rahat.

Evet, Karaman'ın ***Yeni Şafak*** gazetesinin 21 Haziran 2020 tarihli sayısında yer alan "**Dâru'l-harb konusu**" başlıklı yazısında şunları söylediği görülüyor:

Bundan altmış yıl öncesinden beri bu soru bana ve tabii diğer ilgililere soruluyor. Elbette soranlar arasında **iyi niyetli** ve öğrenmek isteyen insanlar da vardır. Ancak genel olarak bu soru **masum** bir soru değildir. Soranların önemli bir kısmının maksadı, **Türkiye ve benzeri ülkeleri dâru'l-harb ve kâfir ülke ilan etmek**,

sonra yetkisi kendinden menkul veya yetkisiz kişiler tarafından seçilmiş bir kişiyi **halife, Mehdî, Îsâ ilan etmek, onun etrafında toplanıp İslâm ve ümmet düşmanı kâfir ülkelerden ve istihbaratlarından aldıkları destek ile** ülke içinde terör eylemleri yapmak, "Allahu ekber" diyerek kâfir ilân ettikleri Müslümanları boğazlamak; kadın, çocuk, yaşlı demeden ele geçirdikleri aciz insanlara esir muamelesi yapmaktır.

*

30 sene önce böyle bol keseden atıp tutamaz, esip gürleyemezdi.

Çünkü henüz **Türkiye Hizbullahı** denilen (**Özel Harp** ve **MİT** güdümlü, tabiri caizse "iti ite kırdırmak için" **PKK**'ya karşı kurulmuş) terör örgütü imal edilmemişti.

(Eski Hizbullahçılar yıllar sonra **Peygamber Sevdalıları** diye **şiirli, ilahili Mevlevîvari** mevlid kandili kutlamaları yapmaya başladıklarında, **MİT**'in bu hareketin kalıntılarını ve mevcut potansiyeli değerlendirmek, ortaya çıkan boşluğu bu defa "yasal" şekilde doldurup "kullanmak" ve eski militanları başıboş bırakmayıp "sisteme dahil etmek" için bunlara **parti** kurduracakları tahmininde bulunmuş ve bunu açıkça yazmıştık. Tabiî önce bunların **imaj**larının kamuoyu önünde ilahilerle, şiirlerle, "gözlerde kalan veya kalmayan" **sevda** vs. ile düzeltilmesi gerekiyordu.)

Evet, Hayrettin efendi 30 yıl önce bu kadar rahat esip gürleyemez, içini bu kadar açık bir biçimde dökemezdi.

Çünkü, **IŞİD**'in başındaki **Ebubekir Bağdadî** adlı soytarı **CIA** tarafından hapishanede keşfedilip piyasaya sürülmemiş, malum icraatını sergilememişti.

Şimdi, bu kötü örneklerin gölgesine sığınarak, sû-i misalin emsal olmayacağını gözardı ederek, **dâru'l-harb** meselesi hakkında kendisi gibi düşünmeyenleri Allah yarattı demeden dövüyor.

*

Karaman, yukarıya aldığımız ifadelerinde **“Türkiye ve benzeri ülkeleri dâru’l-harb ve kâfir ülke ilan etmek”**ten söz ediyor.

Kâfir olmamak, mümin-müslüman olmaktır.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti (İslam nokta-i nazarından) **kâfir ülke** değilse, **müslüman** (yani Allahu Teala’ya, O’nun hükümlerine **teslim olmuş**) ülke demektir.

Bir defa bu, Türkiye’yi **İslam devleti** ilan etmek, **laikliğe aykırı**dır. Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nı **tanımamak** anlamına gelir.

Hukuk ilkesi olarak, gerçek ya da hükmî şahısların **kendi beyanı esastır**.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, kendi beyanına göre, bir İslam devleti değildir, “**Atatürk milliyetçisi ve laik (siyasal dinsiz)**” bir devlettir.

Devlet idaresi söz konusu olduğunda din (İslam, Allahu Teala’nın emir ve yasakları) diye birşey tanımamakta, bunun istenmesini bile “**tehlike**” kabul etmektedir.

Tabiî ki bu, **resmî ideoloji**ye göre **çağdaşlık/uygarlaşma**, İslam’a göre ise **küfür** (gerçeği tanımama, gerçeği örtme, Allahu Teala’ya şirk koşma, kâfirlik) anlamına gelmektedir.

Soru şu: Türkiye’yle ilgili olarak bu gerçeğin söylenmesi, yani Türkiye’nin İslam devleti/cumhuriyeti olmadığının (dolayısıyla küfür devleti olduğunun) açıklanması, **Hayrettin efendiyi neden rahatsız etmektedir?**

*

İhsan Süreyya Sırma şöyle anlatıyor:

… Allah rahmet eylesin, bir Mela Ali vardı Van'da.. **Çok büyük bir hoca**ydı. Rahmetli **Erbakan Hoca** çok mühim meselelerde onu uçakla getirtir; sorar geri gönderirdi. Türkçe'yi sonradan öğrenmiş, … **Arapça'sı çok iyiydi. Muazzam bir vahiy kültürü** vardı…. Bir bayramda, Beşir Atalay Bey'le Van'a gidip Molla Ali'yle bayramı yapalım, diye bir karar verdik…. Oraya ulaştığımızda Hoca namazı kıldırmış, eve geçmişti. Hoca'nın bir salonu vardı. Oturmuş, suratı beş karış.. **"İstemiyorsan gidelim, bu ne surat böyle bayram sabahı? Böyle surat edeceksen biz gidelim"** dedim. *"Sizinle alâkası yok, kendime kızıyorum.* ***Bu genç, Ankara'dan gelmiş,*** *birşeyler soruyor. Sorduğunu dahi anlamıyorum, onun için kendime kızıyorum"* dedi…. *"Gel oğlum, gel bakalım.. Hoca'ya ne soruyorsun?"* dedim. *"Hocam, ben Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde okuyorum ... Hoca'yı duymuştum…." "Peki sorun ne?"* dedim. Soru *"ülke"*. **"Darü'l-İslam, darü'l-harb"** meselesini soruyor. Ama "ülke" diyor, **Seyda** [Molla Ali Hoca], "ülke"nin ne olduğunu bilmiyor. ***"Seyda! Bu, dâr meselesini soruyor"*** dedim. "Öyle mi, gel oğlum gel. Kâğıdın kalemin var mı?" dedi…. Yazdırdığı cümleyi aklımda tutuyorum: … ***"Ülke… virgül…"*** Noktalamasını da söylüyor. ***"Başkalarının değil… Noktalı virgül… Benim ilkelerimin uygulandığı yerdir… Nokta."*** [ÜLKE (VATAN), BAŞKALARININ DEĞİL; BENİM İLKELERİMİN (ŞERİAT'İN) UYGULANDIĞI YERDİR.]

(Adnan Demircan, ***İhsan Süreyya Sırma Kitabı***, İstanbul: Beyan, 2018, s. 136-8.)

*

Başka bir örnek: **Seyyid Abdülhakîm Arvasî** k. s..

<u>Şöyle</u> <u>diyor</u>:

Dâr’ül-harb diye, **ahkâm-ı şer’iyyenin** (Şeriat hükümlerinin) **cârî** (yürürlükte) **olmadığı memâlike** (memleketlere) **denir.**

Ahkâm-ı şer’iyyenin cârî olmadığı ülke (ahali olarak) **ister müslümân ister müslümândan gayri kimselerle meskûn olsun** *dâr’ül-harb*dir.

Ahkâm-ı şer’iyyenin cârî olduğu yerler dâr’ül-İslâm’dır. Ahâlî **gerek müslim ve gerek gayrimüslim** olsun.

Bu cereyândan (carî/yürürlükte olmadan) **murâd, mehâkim** (mahkemeler) **ve hukûmetce olan cereyândır.**

Yoksa eşhâs (bireyler) **beyninde** (arasında) **cereyân-ı ahkâma** (hükümlerin yürürlükte olmasına) **bu bâbda** (konuda) **hüküm yokdur** (itibar edilmez).

Zîrâ şahs-ı müslim[in] (müslüman kişinin) **her ne zamân ve mekânda olursa olsun** ahkâm-ı şer’iyye ile âmil olmasına bir mâni’ yokdur.

(http://buyukveli.com/efendi-hazretleri-nden/muhtelif/74-d%C3%A2r-%C3%BCl-harb-ve-d%C3%A2r-%C3%BCl-isl%C3%A2m)

*

Demek ki neymiş, Türkiye dâru’l-harpmiş.

Bunu ben söylemiyorum. **Seyyid Abdülhakîm Arvasî** k. s. söylüyor.

Dâru’l-harp olduğu için resmî ideolojiye dolaylı ifadelerle onay vermeyen, devlete, yani **siyasetçi/bürokrat tanrılaştırılmış ekabire** *devletin laikliğini/dinsizliğini umursamadan* **biat** etmeyenlere bu ülkede bazı zamanlar **yaşama hakkı** bile çok görüldü.

Görünüşte fikir ve inanç hürriyeti tanınırken perde arkasında, ideolojik anlamda tehlikeli bulunanlar **zehirleme, trafik kazası** vs. gibi usturuplu yöntemlerle ortadan kaldırılmaya çalışıldı.

Psikolojik harp, taşeron terör örgütlerinin, mafyanın vs. kullanılması gibi "konvansiyonel olmayan harp biçimleri" kesintisiz bir biçimde sürdürüldü. Faili meçhuller bunun sonucuydu.

Takip, taciz, tuzak, örtülü ya da açık tehditlerle yüzleşmek zorunda kalanlar oldu.

*

Seyyid Abdülhakîm Arvasî k. s.'nun sözlerine dönelim.

İfade ettiği gibi, müslüman bireyin davranışlarının, daru'l-harbde bile, azimet ya da ruhsat şeklinde, Şeriat'in sınırları içinde gerçekleşmesine bir engel yoktur.

Hatta, bir müslüman, *fiilen* **öldürülme ya da yaralanma tehlikesi yaşadığında** küfür söz söylese bile, kalben razı olmamak şartıyla, Şeriat sınırları içinde kalmış olur.

Beldenin **daru'l-harb** olması, orada müslümanın mutlaka **savaşmak zorunda** olması veya **fiilen savaşıyor** olması anlamına da gelmez.

Daru'l-harp, İslam'a ve müslümanlara karşı **açık veya örtülü bir biçimde savaş** açılan, **aşikâre ya da gizli** biçimde (özel harp yöntemleriyle, gizli servisler ve taşeronları marifetiyle) düşmanlık yapılan yerdir.

Bir ülkede İslam'ın **tam ve eksiksiz** biçimde, **çarpıtılmadan, olduğu gibi** anlatılması ve hayata geçirilmesi için çalışılması **"yasalar çerçevesinde" (yani yasaların ve devlet kurumlarının himayesi altında) mümkün değilse**, kanun **baskısı ve sınırlaması** ile karşılaşılıyorsa, orası kesinlikle daru'l-harptır.

Orada, Allah’a c.c. ve Resulü’ne savaş açılmış demektir.

Önce Diyanet İşleri Başkanlığı (Süleyman Soylu’nun ifadesiyle **“sıkıysa, sıkıyorsa”**) camilerde **Şeriat** konulu bir **cuma hutbesi** okutsun, sonra Hayrettin Karaman çıkıp böyle konuşsun.

*

Evet, Hayrettin efendi, vakıayı çarpıtıyor.

Bir defa, bir kişiyi **halife, Mehdî, Îsâ ilan etmek** için önce bir ülkeyi daru’l-harp ilan etmek gerekmez.

Mesela **Sudan Mehdîsi**, Sudan’ı daru’l-harp mi ilan etmişti?

Erbakan, kapalı kapılar ardında “**cihat emirliği**” paravanasının ardına saklanarak halifeliğini ilan ediyor, herkesin kendisine **biat** etmek zorunda olduğunu ileri sürüyordu.

Prof. Esad Coşan hoca ile olan anlaşmazlık ya da kavgasının ardında da bu vardı.

Hayrettin efendinin bakış açısına göre, Erbakan’ın, etrafında toplanan insanlara, *İslâm ve ümmet düşmanı* ***kâfir ülkeler****den ve* ***istihbaratlarından aldıkları destek*** *ile* ülke içinde ***terör eylemleri*** yaptırmış olması gerekiyor.

Ayrıca, kâfir ilân ettikleri Müslümanları “Allahu ekber” diyerek **boğazlamış**; ele geçirdikleri aciz insanlara kadın, çocuk, yaşlı demeden **esir muamelesi** yapmış olmalılardı.

Demek ki Türkiye’de bunlar olmuş, biz farkedememişiz. Hayrettin efendi uyanık ya, o farketmiş.

İsrail ve ABD gibi **kâfir** ülkeler ve istihbaratları, **D-8'leri** kuran Erbakan'ı ***siyasî mevta (ölü)*** haline getirmek için Türkiye'deki işbirlikçilerini kullanmış olamazlar. Biz halüsinasyon görmüşüz.

Hayrettin efendinin bizi irşad etmesini beklemek gerekiyormuş.

*

Bir başka pejmürde halifemiz, emekli müftü **Cemalettin Kaplan**'dı.

Erbakan'ın adamıyken, **12 Eylül Darbesi** sayesinde, rakibi haline gelmişti.

Türkiye'de bile değil Almanya'da halifeliğini ilan etmişti. Ölünce yerine oğlu **Metin** geçti, "hilafet devleti" başsız kalmadı.

Ancak, bilenler biliyor ki, bu "az gelişmiş" halifeliğin perde arkasındaki kuklacıbaşısı, Almanya istihbaratı değildi, **MİT**'ti..

MİT'in gediklilerinden (aktör **Tamer Yiğit**'in kayınpederi) işadamı **Murat Bayrak**'tı. (Tamer Yiğit şöyle diyor: *"Okuyanlar bilir* ***Ecevit "3. Adam"*** *kitabında [benim] kayınpederin MİT ajanı olduğunu yazmış [söyleyip yazdırmış].*)

Erbakan'a Türkiye'de darbe vurmayı yeterli görmemişlerdi, (para kaynağı olan) **Almanya**'da da "altını oymak", teşkilatını darmadağın etmek için Cemalettin'i "gaza getirmişlerdi".

*

Birilerini Hz. İsa ilan etmeye gelelim..

Bir **İsa**'mız var, **Hasan Mezarcı**.. (Emekli İsa'mız **Mehmet Ali Ağca**'yı saymıyoruz.)

Hayrettin efendiye bakılırsa, Hasan Mezarcı'nın şu sıralarda etrafında adam toplamaya çalışıyor olması gerekiyor.

Yabancı istihbarat teşkilatları da, akıl hastanelerinde yani **tımarhane**lerde kurulan örgütler oldukları, ajanlarını seçerken adaylardan "**tımarhane yeterlilik belgesi**" getirmelerini istedikleri için, Hasan Mezarcı'yla işbirliği yapmak için sıraya girmiş olmalılar.

Biz farkedemiyorsak suç bizim, Hayrettin efendi ne yapsın!

*

Ha, Hayrettin efendinin bir de **Mehdî ilan etme** keşf ü kerameti var..

Nazar değmesin, bu ülke Mehdîsiz de kalmadı.

En meşhurları **Adnan Oktar**..

Nurcuların bir bölümüne göre de (kendisi aksini söylediği halde) **Bediüzzaman** "beklenen Mehdi" idi. (Yani artık başka bir Mehdi gelmeyecek, "siyasal dinsiz" devletlerin istikbali kurtuldu.)

Hayrettin efendiye göre, Bediüzzaman'ın Mehdi olduğuna inanan Nurcuların "Allahuekber" diyerek birilerini boğazlamış olması gerekiyordu.

Adnan'ın da..

Ancak Adnan, Hayrettin efendiden de uyanık olduğu için böyle yapmadı..

Etrafında insan toplamasına topladı da, özellikle nisa taifesini toplamayı, onlarla **çiftetelli oynayıp dans etmeyi** daha çağdaş buldu..

İslam'ı bu yönde **güncellemek** için acayip atraksiyonlar icra etti.

Uzun süre keyfe mâ yeşâ, ferih fahur Mehdîlik yaptı, karışan görüşen olmadı.

Sonunda hakkındaki şikâyetler ayyuka çıktı, Arş'a kadar yükseldi, Mehdîliği değil fakat şüpheli sıfatıyla soruşturma konusu yapıldığı adi suçlardan dolayı tutuklandı.

Suçlandığı konular arasında Allahuekber diyerek adam boğazlama da, karı kızla televizyon ekranında dans etme de yok.

Bu şekilde dans etmek, **Atatürkçü** bir eylem olduğu için suç değil. Çağdaşlık.

*

Nerdeyse unutuyorduk, bu ülkenin bir de "Son Peygamber" s.a.s.'den sonra gelen bir (tuluatçı görünümlü) post-nübüvvet peygamberi vardı: **İskender Evrenesoğlu**.

Bu soytarı da, Türkiye'nin **daru'l-harp** olup olmaması gibi konularla ilgilen**me**miş bulunmasından kaynaklanıyor olsa gerek ki, tıpkı **Adnan Oktar** gibi, Hayrettin efendinin radarına yakalanmadan gönlünce peygamberlik yaptı.

Karışan görüşen, hakkında istihbarat teşkilatlı, gizli servisli **komplo** teorileri üreten olmadı.

Gerçi **28 Şubat** sürecinde ismi akredite zamane şeyhlerinden **Ömer Öngüt**'ünkiyle birlikte geçmişti.

Öngüt, Kemalistlerle ortak bir düşmana sahipti: Erbakan.

Bu yüzden, rejimperestlerin doğal müttefiki durumundaydı.

28 Şubat süreciyle ilgili belgelerden, darbeci taifesinin (BÇG vs.), siyasal İslamcılara karşı (ki siyasal İslamcılar **daru'l-harp** gibi konuları yok saymayanlardı) Ömer Öngüt ve İskenderkebapoğlu gibilerden yararlanılması yönünde karar aldıkları anlaşılıyordu.

Belgelere göre, bunlardan yararlanmak isteyenler ABD ve İsrail gibi **kâfir** ülkeler ve onların istihbarat örgütleri değildi.

*

Hayrettin efendinin **“İslâm ve ümmet düşmanı kâfir ülkelerden ve istihbaratlarından aldıkları destek”** ifadesine gelelim..

28 Şubat‘ta bunu kim yapmıştı?

Senin Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin **MİT’i** ile **TSK’sı**..

Türkiye’nin daru’l-harp olduğunu söyleyenler değil.

*

Karaman şunları da yazmış durumda:

> Bir ülkenin ilk defa İslâm ülkesi vasfını kazanması Müslümanların veya İslâm düzeninin hâkim olması ile gerçekleştiğine göre bunları kısmen veya tamamen kaybeden İslâm ülkesi yeniden **harb ve küfür ülkesine dönüşür mü**?
>
> Bu soruya cevap arayan müçtehitler ikiye ayrılmışlardır. Ebû Yûsuf, Muhammed gibi müçtehitlere göre bir İslâm ülkesinde **İslâmî olmayan hükümler (düzen)** hâkim hale gelir, açıkça icra edilirse ülke yeniden **küfür ve harb ülkesi haline gelir**. İmam Ebû Hanîfe’ye göre ise, bir İslâm ülkesinin harb ve küfür ülkesine dönüşebilmesi için **üç şartın birden gerçekleşmesi** gerekir:
>
> a) Ülkede **İslâmî olmayan hüküm ve uygulamaların açıkça icrası** (başka bir düzenin hâkim olması),
>
> b) Ülkenin, aralarında bir başka İslâm ülkesi bulunmaksızın **harb ülkesine bitişik** hale gelmesi,
>
> c) Müslüman veya zimmî olduğu için **İslâm’ın kendilerine can ve mal güvenliği verdiği kişilerin bu güvenliklerinin ortadan kalkması**.

*

İmameyn’e (İmam Ebu Yusuf ve İmam Muhammed’e göre) göre, **küfür kanunlarının/düzeninin** hakim hale gelmesi, bir memleketin **daru’l-harb**e dönüşmesi için yeterli.

Ancak İmam-ı Azam Ebu Hanife farklı kanaatte.. İki şartın daha bulunmasını istiyor.

Ve, Karaman’ın (hakikat arayışının bir sonucu olarak mı, yoksa konformizmin risksiz ve asude iklimi heva ve hevesine hoş geldiği için mi, onu bilemem, Allah Celle Celalühû bilir) gönlünün Ebu Hanife’nin görüşünden yana olduğu açık.

Ancak, Türkiye söz konusu olduğunda o iki şartın da gerçekleşmiş bulunuğunu söylememiz gerekiyor.

*

Farzedelim ki İmam-ı Azam'ın şartlarına göre Türkiye daru'l-harb olmuyor, bu durumda Karaman'ın "Hayır, daru'l- harbdir" diyenlerin görüşüne yine de saygı duyması gerekir.

Çünkü ortada İmam'ın içtihadına karşı başka müçtehitlerin **içtihadı** söz konusu.

Sürekli "Farklı içtihatlara saygı duyalım, tek doğru benimkidir demeyelim" diye yazan kim?

Hayrettin efendinin kendisi..

O zaman niye "Türkiye daru'l-harbdir" diyenlerin dayandıkları içtihatları yok sayıyor, laik (siyasal dinsiz) Türkiye Cumhuriyeti hesabına onları bir kaşık suda boğmak istiyorsun?

Bu çifte standart hangi fıkhî ve ahlâkî zeminden besleniyor?

*

Ebu Hanife rh. a.'in sıraladığı şartlardan ne anlaşılması gerektiği üzerinde biraz durmak gerekiyor.

İlk şarttan başlayalım..

"Ülkede ***İslâmî olmayan hüküm ve uygulamaların açıkça icrası*** *(başka bir düzenin hâkim olması)"* tam olarak ne anlama gelmektedir?

Mesela, yöneticilerin bir yandan devletin hukuk sisteminin temel ilkesinin ***Kur'an*** ve Sünnet'e bağlılık olduğunu (**sözlü olarak**) deklare ettikleri..

Diğer yandan da (**uygulamada**) kimi konularda **Şeriat**'le çelişen hükümler koyup faaliyetlerde bulundukları durum ile, aynı yöneticilerin, resmen artık ***Kur'an*** ve Sünnet'i tanımadıklarını, onları çağdışı (veya faydasız, zararlı, uygunsuz) bulduklarını, yönetim ilkelerinin (**Cengiz Yasası** ya da **Atatürk ilke ve inkılapları** gibi) başka yerlerden alınacağını beyan etmeleri durumu, evet bu iki durum bir olur mu?

İlk durum **günah** işlemek anlamına gelirken, ikinci durum **küfür**dür.

İmam Ebu Hanife, bu iki durum arasında mutlaka bir fark görüyordur.

Ve Karaman'ın anlatımında bunun karşılığı yok.

*

İkinci şarta gelelim..

Bu şart, *"Ülkenin, aralarında bir başka İslâm ülkesi bulunmaksızın* ***harb ülkesine bitişik*** *hale gelmesi"* olarak gösteriliyor.

Burada Karaman'ın **kafasının kısa devre** yapmış olduğunu kabul etmek gerekiyor.

Buradaki harb ülkesinden (daru'l-harb) kasıt nedir? **Savaşılan, harp edilen ülke** midir?

Öyle olsaydı, İmam-ı Azam'ın daru'l-harbe dönüşme şartlarına fiilî savaşı da eklemesi, şartları dörde çıkarması gerekirdi.

Bunu yazmış olmamız sebepsiz değil, çünkü Karaman, aktardığımız ifadelerinden önce şunu da söylüyor:

> "Bir ülkenin **gayr-i Müslim ülke** olması aynı zamanda **harb ülkesi** olmasını gerektirmez. Eğer bu ülkenin karşısında bir İslâm ülkesi varsa aralarında ateşkes, antlaşma, barış, İslâm'a göre de hayırlı olan bir amaçla işbirliği… ilişkileri içinde olmak caizdir. Bu ilişkiler kurulunca da o ülkeye karşı fiili savaş kuralları uygulanamaz."

Buradan anlaşılıyor ki, Karaman, **okuduklarını anlama bakımından sorunlu**..

Çünkü, görüşlerini aktardığı imamlar, **harb ülkesi** kavramını **gayrimüslim ülke** anlamında kullanıyorlar, **fiilen savaşılan** ülke değil.

*

Üçüncü şarta gelelim..

Karaman, İmam-ı Azam'dan naklen, *"Müslüman veya zimmî olduğu için **İslâm'ın kendilerine can ve mal güvenliği verdiği kişilerin bu güvenliklerinin ortadan kalkması"***ndan söz ediyor.

Konunun uzmanı Prof. **Ahmet Özel**, bu şartı, ***TDV İslâm Ansiklopedisi*** için kaleme aldığı maddede şöyle ifade ediyor: *"Ülkede **ilk emanları** üzere bulunan hiçbir müslüman veya zimmînin kalmaması."*

İkisi aynı şey değil..

İlk eman, Şeriat'in hakim olduğu zamanki emandır.

Eğer siz, Şeriatçı olduğunuzu beyan etmeniz durumunda cezalandırılıyorsanız (yani devletin/hükümetin zulmü ve tecavüzü ile karşılaşıyorsanız) böyle bir emandan söz edilemez (Mesela Türk Ceza Kanunu'nun, Özal'ın kaldırdığı **163. madde**sini hatırlayalım).

"Önce bizim ***ilke ve inkılaplarımıza*** *bağlı olduğunu, yani bizim* ***tanrılaştırdığımız/putlaştırdığımız şahıs*** *ya da topluluklara* **biat** *ettiğini açıklayacaksın, onlara* ***bağlılık yemini*** *edeceksin"* deniliyorsa, yine önceki emanın izi ve tozu kalmamış olur.

*

Eman için tarihten de örnek verelim.

Resulullah s.a.s. **Taif**'e gidip oradan eza ve cefa ile kovulduğunda, Mekke'ye **Mut'im bin Adiyy'in emanı** ile girebilmişti.

Bu **eman**da, Resulullah s.a.s.'e, *"Bizim* ***putlarımız aleyhinde konuşmayacaksın, bizim*** *inancımızı kabul etmek zorunda değilsin fakat* ***saygı duyacaksın,*** *saygısızlık etmeyeceksin, inancının propagandasını yapmayacaksın, düzenimizi/rejimimizi karalamayacaksın"* vs. türünden şartlar koşulmamıştı.

Böylesi şartlar koşulduğunda, daha doğrusu, bir memlekette ancak böylesi dayatmalara boyun eğmeniz durumunda sizi bir nebze rahat bırakıyorlarsa, buna eman mı denir?

*

Tarihi bırakıp günümüze gelelim..

Günümüzde birçok ülkede (şayet **Şeriatçı** bir müslümansanız, **İslamcı** iseniz, ve de **küfür "düzen"bazları** ile açık ya da örtülü işbirliği yapmıyorsanız) gerçek bir can ve mal güvenliğine sahip olmanız mümkün değildir.

Çünkü, bu ülkelerin bir "deklare ettikleri hukuk sistemleri", bir de perde arkasından yürüttükleri "**gizli servis hizmetleri" ve hukuksuzluğu** vardır.

Bu hukuksuzluk da, özel yasaları çerçevesinde hukukî kabul edilir.

İkincisi, bu ülkelerde ***"değişmeyen" Şeriat***'in aksine, "sabit bir kanunlar manzumesi" bulunmaz.

Güç sahiplerinin keyfine ve gündelik menfaat hesaplarına göre **kanunlar yap boz tahtası**na çevrilir.

Dolayısıyla, bugün bir emana sahip olsanız bile, aynı durumun yarın da devam edeceğinin garantisi yoktur.

Yani sizi, aciz ve zavallı bir sinek kabul edip dokunmayabilirler, fakat güçlendiğinizi düşünmeleri durumunda ümüğünüzü sıkar, **nefes almanıza imkân vermezler, boğarlar.**

(Üniversitede **anayasa hukuku** hocası Almanya'yı örnek vererek bize böyle anlatmıştı. **Nazi** eğilimli partilere yüzde 2-3 filan oranında oy aldıkları sürece siyaset yapma özgürlüğü tanındığını, palazlanmaları durumunda ise anayasa hukuku literatüründe "**parti yasaklama rejimi**" diye adlandırılan uygulamalara başvurularak kapılarına kilit vurulduğunu söylemişti.)

*

Karaman'ın yazısına dönelim..

Sözlerini şöyle sürdürüyor:

İlk müçtehitler zamanında nazarî olarak yürütülen bu münâkaşa, **Moğolların İslâm ülkelerini istilâsı** ile fiilî ve amelî bir saha bulmuş, o zamanda yaşayan fıkıh bilginleri, istilâya uğrayan ülkelerin durumunu münakaşa etmişlerdir. **Ebû Hanîfe'nin ileri sürdüğü şartlar açısından meseleye bakan** Hanefî fukahâsının görüşlerini, 827/1424 yılında vefat eden Muhammed el-Bezzâz, meşhur ***Fetâvâ*** kitabında şöyle dile getirmiştir: *"**Bugün** kâfirlerin elinde bulunan (eski dâru'l-İslâm) ülkeler, şüphesiz İslâm ülkeleridir… Kâfir idarecilerin idareleri altında bulunan memleketlerde cuma ve bayram namazlarını kılmak caizdir… Kabul edilmiştir ki illetin (hükmün dayanağı olan vasfın) bir parçası kaldıkça ona bağlı olan hüküm de kalır. Bu ülkelerin Moğol istilâsından önce İslâm ülkeleri olduğuna ittifakla hükmetmiştik. Onların ülkelere hâkim olmalarından sonra da ezan, cuma ve cemaatle namazın açıkça îfâsı, şerîatin gerektirdiği şekilde fetva vermek, hüküm vermek ve öğretim yapmak, onların idarecilerinin itiraz ve engellemeleri olmadan yaygın bir şekilde yürütülmektedir. Bu ülkelere harb ve küfür ülkesi demenin mesnedi ve delili yoktur."* Halvânî (v. 448/1056) şöyle demiştir: *"İslâm ülkesi ancak küfür ahkâmının (düzeninin) yürütülmesi, İslâm'ın hiçbir hükmü ile hükmolunmaması, yerin harb ülkesine bitişik olması, orada hiçbir Müslümanın ve zimmînin mal, can ve namus güvenliğinin kalmaması halinde harb ülkesine dönüşür; bu şartların hepsi birden bulunursa harb ülkesi olur. Delil ve şartlar birbirine karşı gelir, çelişirse ihtiyaten İslâm yönü ağır basar; yani ülke, İslâm ülkesi olarak kabul edilir…"* (el-Bezzâz, ***el-Fetâvâ***, Mısır, 13210, C. VI. s. 310 vd.)

*

Muhammed el-Bezzâz, "**bugün**" diye konuşuyor.

Onun "o gün"ünü dikkate almak gerekiyor.

Vefat ettiği tarih **1424**..

1424 yılında İslam ülkelerindeki **Moğollar** artık müslümanlaşmış durumdaydılar.

İran'da **İlhanlılar** daha 1200'lerin sonlarında İslam'ı kabul etmeye başlamışlardı.

1300 sonları ve 1400 başlarında ise **Timurlenk** ortaya çıkmıştı. Müslümandı.

Bilindiği gibi **Timur**, kendisinin **han** ya da hakan olduğunu söylemiyordu. **Cengiz** neslinden gelen Moğol hanını yanında aksesuar kabilinden taşıyordu. Kendisi sadece "**emir**" unvanını kullanıyordu.

O günkü Moğol hanları da müslümandı.

Ayrıca, Muhammed el-Bezzâz, *"Şerîatin gerektirdiği şekilde fetva vermek, **hüküm vermek** ve öğretim yapmak, onların idarecilerinin **itiraz ve engellemeleri olmadan** yaygın bir şekilde yürütülmektedir"* diyor.

Sadece fetva verme değil, **hüküm** verme..

Yani Şeriat'in "mer'î (yürürlükteki) yasa" olması söz konusu..

*

Şimdi bir de **bugünkü Türkiye**'ye bakalım..

Bugünkü Türkiye'de **Diyanet İşleri Başkanlığı** Şeriat konulu bir **hutbe** bile okutamaz.

Nerde kaldı ki **mahkemeler** "Şeriat'e göre böyle" deyip **hüküm** versinler.

Kurnaz Hayrettin efendi reklamlarda 1300'lü, 1400'lü yılları gösteriyor, teslimatta ise kaşla göz arasında el çabukluğu ile Türkiye Cumhuriyeti'nin laikliğini (siyasal dinsizliğini) yutturma derdinde..

Değilse, neden böyle lafı eğip büküyor, insanların gafletinden (sorgulamasız okumasından) istifade etmeye çalışıyor?

*

Karaman, günümüz hakkında da konuşmuş..

Tabiî yine meseleyi yanlı ve tek yönlü, yanlış anlaşılmaya müsait şekilde aktarmış.

Başvurduğu kişi Abdülkerim Zeydan..

Şöyle diyor:

> "Prof A. Zeydân yukarıdakine benzer görüşleri inceledikten sonra **günümüze** gelerek **yabancı hâkimiyetine girmiş İslâm ülkelerinde ezan, cemaatle namaz gibi bazı sembol hadiseler (İslâmî şiarlar), evlenme, boşanma gibi birtakım İslâmî hükümler** cari oldukça bu ülkelerin İslâm ülkesi sayılması gerektiği kanaatini ileri sürmektedir. (Ahkâmu'z-zimmiyyîn ve'l-müste'minîn…, Bağdâd, 1963. s. 21)"

Karaman efendinin kafası burada da kısa devre yapmış, bu yüzden baltayı taşa vurmuş, **Kadir Mısıroğlu** çizgisine savrulmuş.

Laik/dinsiz devlete bir helal kulp uydurabilir miyim diye saçını başını yolarken, kafasını olmadık kayalara vururken farkında olmadan feleğini şaşırmış, ***"sömürgeci/emperyalist işbirlikçisi"*** *zihniyeti* savunmaya başladığını fark edemeyecek hale gelmiş.

*

Evlenme boşanma gibi İslamî hükümlerin yürürlükte olması şu demek oluyor:

Erkek, maddî imkânı yerindeyse, ve birden fazla kadını (onların velîlerinin onayıyla) kendisiyle evlenmeye ikna edebiliyorsa, dörde kadar evlenebilir, dilerse **“Boş ol!”** demekle de onları boşayabilir.

Yani Şeriat hükümleri geçerli olur.

Anadolu’da “Bekâra karı boşamak kolaydır” derler; “Boş ol!” demekle boşamanın mümkün olmasıyla iş bitmiyor, olayın bir de sosyolojik, ailevî, ekonomik vs. boyutları, mahalle baskısı gibi vecheleri var.

Ancak böylesi bir kapıyı tümden kapattığınızda da, boşanacak hale gelmeleri durumunda tarafların birbirlerini mahkeme kapılarında suçlamalarının, ayıplarını ortaya dökmelerinin, rezil kepaze etmelerinin önünü açmış oluyorsunuz.

Taraflar şerefli bir biçimde ve daha fazla örselenip yara bere almadan, büyük travmalar yaşamadan kendi yollarına gitme imkânlarını kaybediyorlar.

Günümüzde boşanma oranlarının, o “Boş ol!” demekle boşanmanın mümkün olduğu Şeriatlı zamanlara göre çok daha fazla olduğu da bir sır değil.

*

Böylece Hayrettin Karaman, dolaylı olarak, Şeriat’in aşağılandığı, tehlike olarak gösterildiği Türkiye gibi ülkelerin, kısmen de olsa uygulanabildiği **sömürge ülkeler**den daha kötü durumda olduğunu ileri sürmüş oluyor.

Kadir Mısıroğlu da buna benzer birşey demiş, “Keşke Yunan galip gelseydi, hiç olmazsa medreseler, şer’î mahkemeler vs. kapanmazdı” diye konuşmuştu.

*

Mustafa Müftüoğlu’nun kitabının adı meşhurdur: ***Yalan Söyleyen Tarih Utansın!***

Takımı 12 ciltten oluşan bir kitap..

Hayrettin Karaman'ın bazı yazılarına bakınca, insan, **"Yalan Söyleyen Hayrettin Karaman Utansın"** adlı bir çalışmanın da bu cesamette bir hacme ulaşabileceğini düşünmeden edemiyor.

Mesela "Devlet ve rejim: Devlet gemisi" başlığını taşıyan 12 Ocak 2017 tarihli yazısının ilk paragrafı şöyle:

> Bir toprağın **İslam vatanı (dâru'l-islam)** olması Müslümanlar tarafından fethedilmesi ile gerçekleşir. Bir kere İslam vatanı olmuş bir yerin tekrar "küfür ve harb ülkesi"ne dönüşmesi mümkün müdür ve mümkün ise bu hangi şartlarda olur? Bu konu tartışılmış, farklı içtihadlar ortaya çıkmıştır. Bir başka yazıda açıklayacağımızda görülecektir ki, Hanefî müctehidlerine göre Türkiye İslam vatanıdır.

Hayrettin Karaman'ın bir başka yazısını heyecanla bekleyenler çıkabilir. Fakat, meseleyi tek araştıranın Hayrettin Karaman olmadığını da biliyoruz.

Türkiye'de bu mevzuda uzmanlaşmış bir isim var: **Prof. Dr. Ahmet Özel**..

Aşağıya, Özel'in konuyla ilgili bir makalesinden bazı bölümleri almış bulunuyoruz.

Özel, **İmam-ı Azam, Ebu Yusuf ve İmam Muhammed**'in konuyla ilgili kanaatlerini özetle aktarmış durumda.

Buna göre, Hayrettin Karaman'a inanacak olursak, İmam-ı Azam ile diğer iki müçtehit imamın Hanefî mezhebinden kabul edilmemeleri gerekiyor.

Daha doğrusu, Hanefî mezhebini Ebu Hanife rh. a. değil de, Hayrettin Karaman biliyor.

Her neyse..

Özel, konuyu şöyle özetliyor:

Fıkıh kitaplarında dârulislâm için “müslümanların hâkimiyeti altındaki yer” veya “müslümanların imamının (devlet başkanı) hüküm ve sultasının yürürlükte olduğu ülke”; dârulharp için ise “küfür yönetiminin hâkim olduğu ülke”, “kâfir liderin emir ve idaresinin yürürlükte olduğu ülke” şeklinde tarifler yapılmıştır.

İslâm hukukçuları devletin egemenlik sınırları, egemenliğin el değiştirmesinin sonuçları ve diğer devletler ve vatandaşlarıyla siyasî, hukukî ve ticarî ilişkiler gibi pratik sebeplerle devletin ülkesini tarif ve tespit ederken dünyayı iki kısma ayırmışlar; yasama, yürütme ve yargı yetkilerinin **İslâmî otorite**nin elinde bulunduğu ülkelere dârulislâm, bu yetkilerin müslüman otoritenin elinde bulunmadığı ülkelere de dârulharp adını vermişlerdir.

“Dârü’l-harp” terkibi her ne kadar ilk bakışta “kendisiyle dârulislâm arasında savaş halinin mevcut olduğu ülke” mânasını ifade ediyorsa da İslâm hukuku kaynaklarında “dârulislâm dışındaki ülkeler” anlamında ve **bugünkü “yabancı ülke” tabirinin karşılığı** olarak kullanılmıştır. İslâm hukukçularının ülkeleri bu şekilde ikiye ayırmaları ve yabancı ülkeleri dârulharp şeklinde adlandırmaları konusunda bazı Batılı müelliflerin ileri sürdüğü, müslümanların gayri müslimlere karşı sürekli savaş hali içinde bulundukları ve dolayısıyla dârulislâmın diğer ülkelerle münasebetinin savaş esasına dayandığı, söz konusu ayırım ve adlandırmanın da bundan kaynaklandığı şeklindeki iddia gerçeği yansıtmamaktadır. **İslâm hukukundaki hâkim telakkiye göre gayri müslim milletlerle savaşın meşruiyet sebebi onların müslümanlara savaş açmalarıdır**; yabancı ülkelerin dârulharp şeklinde adlandırılmasında da Ortaçağ boyunca milletlerarası münasebetlere hâkim olan tarihî ve siyasî şartlar etkili olmuştur. Müslüman hukukçular, mevcut ilişkileri yansıtan en bâriz özellik olarak bu ülkeleri genellikle dârulharp şeklinde adlandırmakla

birlikte aynı anlamda **“dârülküfr”, “dârüşşirk” ve diğer bazı tabirleri** de yaygın şekilde kullanmışlardır.

Dârulislâm ve dârulharp terimleri iki ayrı devletin hakimiyet alanını ifade ettiğinden bir toprak üzerindeki hakimiyetin diğer devlete geçmesiyle ülkenin de hükmü ve adı diğerine dönüşür. Dârulharp sayılan bir ülke, halkının müslüman olması veya fetihten sonra orada İslâm hükümlerinin uygulanmasıyla dârulislâm haline gelir. Bu hususta fıkıh âlimleri arasında görüş birliği vardır. Ancak **bir ülke yalnız fethedilmiş olmakla dârulislâm haline gelmez**. Dârulislâm sayılması için yurt edinilmesine karar verilmesi, başka bir ifadeyle yönetici tayin edilerek **İslâm ahkâmının uygulamaya konulması gerekir**.

Dârulislâmın hangi durumlarda dârulharbe dönüşeceği konusunda İslâm hukukçuları arasında görüş ayrılıkları mevcuttur….

… hangi şartların gerçekleşmesiyle istilâ edilen yerlerin dârulharbe dönüşmüş olacağı hususundaki görüşler de şöyledir:

1. Mâlikî ve Hanbelî fakihleriyle **Hanefîler’den Ebû Yûsuf ve İmam Muhammed’e göre dârulislâm, içinde küfür ahkâmının uygulanmasıyla dârulharbe dönüşür**. Bu görüş kıyasa dayanmaktadır; yani dârulharp İslâm hükümlerinin tatbikiyle dârulislâma dönüştüğüne göre dârulislâm da küfür hükümlerinin uygulanmasıyla dârulharbe dönüşür.

Ebû Hanîfe’ye göre dârulislâmın dârulharbe dönüşmesi için şu üç şartın gerçekleşmesi gerekir: a) İstilâ edilen yerde küfür ahkâmının (İslâm dışı hukuk düzeninin) uygulanması. b) Ülkede ilk **eman**ları üzere bulunan hiçbir müslüman veya zimmînin kalmaması. c) Ülkenin dârulharbe bitişik olması.

Burada bir duralım.

Tabiî ki buradaki **eman** (emniyette olma), Şeriat çerçevesinde sahip olunan güvenceleri ifade etmektedir. Yoksa, Şeriat'in yani İslam ahkâmının hakim olması için çalışma durumunda emanın ortadan kalktığı **köleleştirici bir sözde eman** kastedilmemektedir.

Aynı şekilde bu eman, sözde hukuk devleti olan, fakat gizli servisleri eliyle hukuk dışı **cinayetler vs.** işlemeyi hukuka uygun kabul eden göstermelik hukuk devleti safsata ve sefil tiyatrosu ile de ilişkisizdir.

Bu çağdaş hukuk devleti tiyatrosu gerçek anlamda sadece egemenlerin çıkarlarını güvence altına alır ve yasalar, onların istikbal hesapları çerçevesinde yap-boz oyununa dönüştürülür.

Bu yasalar, en iyi halinde bile adaleti değil, egemenlerin **ulusal**/etnik/ırksal/zümrevi **çıkar** tanımları muvacehesinde **menfaatperestliği** (çıkar tapınmacılığını) temel alır.

Böylesi rejimler, yasaları keyfî biçimde değiştirmekle de yetinmez, çıkarı gerektirdiğinde kendi koyduğu yasaları **gizli servis** eliyle "ulus"undan da "**gizleyerek**" çiğner.

Böylesi sözde "hukuk" devletlerinin "**gizli**" gerçek yüzünde sadece Karaman gibiler gerçekten "eman" içinde yaşama mutluluğunu tadabilirler.

*

Prof. Özel'in sözlerine dönelim:

> Şâfiîler'e göre dârulislâm daha sonra istilâya uğramış olsa, hatta istilânın üzerinden uzun yıllar da geçse dârulharbe dönüşmez. Dârulislâmın dârulharbe kesinlikle dönüşmeyeceği şeklindeki bu görüş, **mülkiyetin hukuken gayri müslimlere geçmeyeceği anlamında**dır. Çünkü diğer üç mezhebin aksine Şâfiîler'e göre gayri müslimler istilâ ile müslümanların

mal ve mülklerine hukuken sahip olamazlar. Ancak gerek bir İslâm ülkesini istilâ etmesi gerekse Şâfiîler'e göre savaşın sebebinin küfür olması göz önüne alındığında bu devletle savaş halinde bulunulacağı ve ülkenin **siyasî ilişkiler açısından dârulharp** sayılacağı açıktır. Nitekim halkının irtidad ederek istilâ ettiği ülke, **İmâm Şâfiî'ye göre küfür hükümlerinin uygulanmasıyla dârulharbe dönüşür**. Zira malların ve arazilerin mülkiyeti esasen irtidad edenlere ait olup bir el değiştirme söz konusu değildir.

(Ahmet Özel, "Klasik İslâm Devletler Hukukunda Ülke Kavramı ve Günümüzdeki Durum: İbn Teymiyye'nin Mardin Fetvası ile Benzeri Diğer Bazı Fetvalar", ***M.Ü. İlâhiyat Fakültesi Dergisi***, *43 (2012/2), s. 43-45.*)

HANGİ GEÇİŞ DÖNEMİ?

Hayrettin Karaman, ***Yeni Şafak***'ta yayınlanan bir yazısında İslâmcılık karşıtı "müslüman"ların iddialarını (daha doğrusu aslında hiçbir şey söylemiyor oluşlarını, iddiasızlıklarını, mesnetsiz mızıkçılıklarını) eleştiriyor.

Bu eleştirilerinde neredeyse bütünüyle haklı olmakla birlikte, lafı bağlayış biçimi bir "dünyadan habersizliği" yansıtıyor:

> "İslam'da bir değişmeyenler bir de **şartlara göre değişmesi caiz olanlar** vardır. Bir yerde bütünüyle İslami hayata geçme teşebbüsü başlamadan şartlar bilinemez; ne zaman başlanır ve şartlar ortaya çıkarsa İslam alimleri, değişmeyenlerin ışığında ictihad ederek yeni şartların İslamî düzenini ortaya koyarlar. Bundan önce de 'teşebbüs ve geçiş' aşaması olur; bu teşebbüs ve geçiş aşamasının fıkhı, geçişten sonraki düzen kadar, hatta daha önemlidir. Laik bir ülkede 'İslam ceza hukuku nasıl olmalıdır' konusu değil, 'bu düzenden İslamî düzene nasıl geçilir?' konusu ele alınmalı, işte bunun düzeni ortaya konmalıdır. Bu da yapılıyor, ama gel gör ki, sözde İslami düzenden yana olanların bir kısmı geçiş dönemi fıkhına 'küfür' damgası basıyor, hayal aleminde tahtadan ata binerek cevelan ediyorlar."
>
> ("İslamcılar ve İslamî düzen", ***Yeni Şafak****,* 4 Ekim 2012.)

Karaman'ın öncelikle, "Hangi geçiş dönemi?" sorusuna cevap vermesi gerekiyor.

Avrupa Birliği'ne (Hristiyan birliğine) tam üye olmaya çalışan, halihazırda zaten NATO'nun **ayrılmaz bir parçası** durumunda bulunan, yasalarını Brüksel'e (Hristiyan devletler birliğinin başkentine) uydurmaya çalışan, ülkesinde ABD gibi yabancı devletlerin üslerinin icra-yı faaliyette bulundukları, Hristiyan devletlerin siyaset adamlarının mevcut yöneticilerini İslâmcılık açısından "tezkiye" ettikleri bir

devlette, “**Hangi geçiş dönemi?**” sorusunu yöneltmeyen biri, tabiri caizse ayakta uyuyor ya da milleti ayakta uyutmaya çalışıyor demektir.

Geçiş dönemi fıkhı denilen şey, Avrupa Birliği’nin “**uyum yasaları**” mıdır?

Bütün bu olup bitenler bir “**geçiş**”se, nereye doğru bir geçiş?..

*

Uyan, sen Brüksel’e giden bir trendesin, Mekke’ye değil..

İçine yağmur sularının aktığı bir trende uyuyor, rüyanda kendini **“geçiş dönemi”nin akıl hocası** olarak Arap atına binmiş halde görüyorsun. Yerde yüzü koyun yattığının farkında bile değilsin..

Şunu anlamalısın: Bu geçiş döneminin “**eski İslâmcılar**”ı, artık, bu düzenden İslâmî bir düzene nasıl geçilebileceğini değil, İslâmî bir düzenin (İslâm ceza hukukunun) neden hiçbir yerde uygulanmaması gerektiğini anlatıyorlar.

En açık örnek, seninle aynı gazetede yazan Rasim Özdenören adlı hikâyeciydi..

Bu **cahil müctehid**, bir yazısında, **Mekke ve Medine’de** Şeriat’in uygulanıyor olmasından şikâyetçi olmuştu..

Yanlış anlaşılmasın, vatandaş Türkiye’deki durumdan da şikâyetçi, burayı da beğenmiyor. 1950’lerde Bursa’daki bir parkta bir genç çiftin parkta aşna fişne yaparken bekçi baba tarafından alınıp karakola götürülmüş olması gibi bir “**hazin dram**”a şahit olmasından dolayı hâlâ üzüntü içindeymiş..

Geçiş dönemi, Avrupa Birliği uyum yasaları çerçevesinde, Rasimler’in istediği şekilde yaşanıyor..

Hayrettin Karaman da uyuyor.. Ya da, bizi uyutmaya çalışıyor..

SİYASETTE "YA HEP YA HİÇ" Mİ?

Prof. Hayrettin Karaman 21 Haziran 2019 tarihli ***Yeni Şafak*** gazetesinde yerel seçimler vesilesiyle şunları yazmıştı:

> **"Benim derdim hiçbirine benzemez"**
>
> (…) Benim sevgili Erdoğan'dan hiçbir menfaatim ve beklentim yok. Benim aklımın erdiği ve yönümün belli olduğu günden beri bir davam var: İslâm insanlığın kurtuluş reçetesidir, hazık bir doktor maharetiyle insanlığa sunulması her sorumlu Müslümanın vazifesidir, bu vazifenin en etkili ve en geniş çerçevede yapılabilmesi için uygun şartlara ihtiyaç vardır, şartlar kötüleştikçe vazife zorlaşır, etkisi ve kapsamı azalır. Müslüman en zor şartlarda da vazifesini yapmaya çalışmalıdır, ama şartların iyileşmesi ile de meşgul olması makuldür.
>
> 1950 yılında on altı yaşımda idim, o yıldan beri davamın seyri bakımından Türkiye ve dünyanın şartlarını elimden geldiğince izliyorum.
>
> **"Ya hep ya hiç" ilkesi benim ilkem değil; dinim de en azından imanı olan kimseyi eksikleriyle beraber mümin sayıyor**, sonunda ona cenneti vadediyor, dinin iman, ibadet, hayat tarzı, ahlâk, edep… bütün kısımlarını taşımayan kimseyi kaldırıp atmıyor, hepsi yoksa hiçbiri yok demiyor.
>
> Ben de Demokrat Parti'den itibaren partilere baktım, hangisi benim davamın amacına ulaşması bakımından daha müsait ise -en azından oy vererek- onu destekledim. Hiçbir zaman partili (üye) ve partici olmadım. Siyasi partilerin cazip tekliflerini de geri çevirdim. Bir kısmı için "Gölge etmesin yeter", bir kısmı için de "Ha gayret" tavrı içinde oldum.

Recep Tayyip Erdoğan içimizden biridir. Kaza-kader ona önemli vazifeler yükledi, sonunda oldukça yetkili Cumhurbaşkanımız oldu. Seksen milyon haylice örselenmiş bir halkı, milyonlarca eleman ile yönetmek durumundadır. "İnsan kavun değil ki koklayasın" derler. Ne yapacak, soruyor, soruşturuyor, inandığı kimseleri dinliyor ve insanlara görev veriyor. Çürük çıkanların vebali tavsiye edenlerin boynundadır, ona düşen ise çürüklük sabit olunca gözünün yaşına bakmadan temizlemektir. Temizlemenin, "gözyaşına bakma" dışında da engelleri olabilir, ama eninde sonunda bu engelleri de aşmak ve zamanı geldiğinde temizlemek şarttır.

Diyelim temizledi, yerine gelecek temizi bulmak bu cemiyette, bu ahlâk ortamında ne kadar mümkün?

Bu soru da bence anlamlıdır, lakin bu noktada da "ya hep ya hiç" değil, "olabildiğince, bulunabildiğince" kuralı geçerli olacaktır.

Bazı dostlar bana ahlâk dersi veriyorlar, Allah razı olsun, küfredenler var, beddua edenler var, bir de ahlâk dersi verenler var; bu sonunculara teşekkür edilmez mi?

Ben bakarım, eğer haklı iseler, bende bu kusurlar varsa onları düzeltmeye çalışırım, yoksa Allah'a şükrederim, istikâmetimi korumaya çalışırım.

Evet, dostlarım, ben asla rüşvete, faize, yolsuzluğa, zulme, kul hakkı yemeye, vazifeyi kötüye kullanmaya, haksız mal ve mülk edinmeye… caiz demem, bunları yapanlara "fâsık, günahkâr, makbul olmayan kişiler" derim. Elimden geldiğince bildiklerimi ıslah etmeye çalışırım, fâsıkların kamu hizmetinde kullanılmamasını ısrarla tavsiye ederim (İyisini bulabilirseniz, bulabildiğiniz kadar).

Ama ben iman ve davaya öncelik veririm.

İmana öncelik verdiğim için fâsık da olsa mümin olanı, en büyük kusur olan imansızlık dışında iyi tarafları da olsa inanmayana ve özelikle de davama karşı olana tercih ederim. İmanın bir gün o fâsıkı ıslah edeceğini umarım. Bu tutum bana mahsus da değildir, bu bir din kuralıdır.

Davama öncelik verdiğim için de, kusurlu da olsa bizimkilerin iktidardan düşmeleri halinde davamın başına nelerin gelebileceğini düşünürüm.

Şimdi önümüzde bir İstanbul seçimi var. Bu seçimde Tayyip Bey'in adamı kazanamazsa kimler sevinecek buna bakarım.

Ben sayayım:

* PKK'nın sözde liderleri sevinecek.

* ABD başkanı,

* Netanyahu,

* Suud Kral naibi,

* Sisi,

* Zâyid,

* Esed,

* Bazı Avrupa ülke başkanları,

* Bilcümle İslâm düşmanları,

* Dünyayı soyup soğana çeviren sermaye baronları,

* Kemalistler-Batıcılar… evet bunlar ve benzerleri sevinecekler.

Şimdi soruyorum:

> Bunların derdi ahlâk mı, insan hakları mı, düşünce özgürlüğü mü, Türkiye'nin darboğazlardan çıkıp gerçek mânâda güçlü ve bağımsız olması mı, söyleyin, Allah aşkına, bunların derdi nedir? Niçin Erdoğan'ı harcamak istiyorlar? (…)

*

Karaman, **Erdoğan'ın iktidarı**nın "**dava**" diye adlandırdığı İslam'ın güçlenmesi için **yararlı** olduğunu, olacağını düşünebilir.

Her ne kadar bazen hoşumuza gitmeyen şeyler hayırlı, hoşumuza giden şeylerse şerli olabiliyor, neyin hayırlı neyin hayırsız olduğunu kesin biçimde ayıramıyorsak da, bu düşüncesinde haklı olabilir. Mümkündür.

Fakat burada çok daha temel başka sorunlar var.

Birincisi, Erdoğan'ı adeta bir **masum peygamber** konumuna yükseltiyor.

İkincisi, **İslam "dava"sı** ile Akparti'yi özdeşleştiriyor.

Sözde, "İslam davası" için Erdoğan'ı ve Akparti'yi destekliyor. Özde ise, **İslam'ı tahrif** ediyor.

*

Açalım..

Karaman, *" '**Ya hep ya hiç' ilkesi** benim ilkem değil; dinim de en azından imanı olan kimseyi eksikleriyle beraber mümin sayıyor"* diyor.

Bu ifadeler cahillikten başka birşey değil.

Birincisi, **İslam'ı yaşama (amel)** söz konusu olduğunda "**Ya hep ya hiç!**" tavrı hiç kimse için pratik değeri bulunan bir ilke olamaz. Çünkü insan melek değildir, buna gücü yetmez.

Kıyamet gününde de “Ya hep ya hiç!” denilmiyor, **ameller tartılıyor**.

Ancak, **itikad** bahsinde durum farklı.

İnançta “Ya hep ya hiç!” ilkesi geçerlidir.

“Biraz iman, azıcık da küfür olsun; biraz İslam, bir tutam da dinsizlik olsun; zekât gibi bazı hususlarda Şeriat’i kabul edelim, bazı hususlarda da Şeriat’in devrinin geçtiğine iman edelim” diye birşey kabul edilmiyor.

Bu hususu merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır hoca, ***Hak Dini Kur’an Dili***’nde **“Îmân mucibe-i *külliyye*dir, bunun zıddı olan küfür ise, sâlibe-i *cüz’iyye* ile meydana gelir”** diyerek veciz bir şekilde özetlemektedir.

Yani iman, inanılması gereken hususların tümüne inanılması ile gerçekleşir. Bir kısmına, veya büyük çoğunluğuna inanmak yeterli olmaz. Hepsini kabul etmek icab eder.

Küfür ise böyle değildir. Kâfir olmak için inanılması gerekenlerin büyük çoğunluğunu veya yarısını reddetmek gerekmez. Sadece bir cüz’ü, bir parçayı, tek bir öğeyi bile inkâr etmek, kâfir olmak için yeterlidir.

*

Karaman ayrıca “*Dinim de en azından **imanı olan kimse**yi eksikleriyle beraber **mümin** sayıyor”* diyor.

Bu tür ifadelere bizim geleneğimizde “**devir**“, Batı’da ise **totoloji** deniliyor.

İmanı olan kimse zaten mümindir. Bunu ayrıca söylemeye gerek var mı?!

Ancak, buradaki “**eksikleriyle beraber**” lafı sorunlu.

Burası, lafın gelişinden, “itikaddaki eksikleriyle” gibi anlaşılabilir. Doğrusu şudur: **Ameldeki eksikleriyle** beraber..

Kısacası, totoloji profesörü Karaman, sapla samanı karıştıracak şekilde konuşuyor.

*

Dedik ki, Karaman **Erdoğan**'ı adeta **masum peygamber** konumuna yükseltiyor.

Sözleri şöyle:

> **Recep Tayyip Erdoğan** içimizden biridir. Kaza-kader ona önemli vazifeler yükledi, sonunda oldukça yetkili Cumhurbaşkanımız oldu. Seksen milyon haylice örselenmiş bir halkı, milyonlarca eleman ile yönetmek durumundadır. "İnsan kavun değil ki koklayasın" derler. Ne yapacak, soruyor, soruşturuyor, inandığı kimseleri dinliyor ve insanlara görev veriyor. Çürük çıkanların vebali tavsiye edenlerin boynundadır, ona düşen ise çürüklük sabit olunca gözünün yaşına bakmadan temizlemektir. Temizlemenin, "gözyaşına bakma" dışında da engelleri olabilir, ama eninde sonunda bu engelleri de aşmak ve zamanı geldiğinde temizlemek şarttır.

Peki, **içimizden biri** olan Recep Tayyip Erdoğan (Karaman'ın saydığı *"**dinin iman, ibadet, hayat tarzı, ahlâk, edep… kısımları**"* bakımından) "**çürük**" olup olmadığı noktasından sorgulanmaktan muaf mıdır?

Erdoğan, "la yüs'el" midir?

Erdoğan birilerini **"gözünün yaşına" bakmadan temizleme** hakkına sahiptir de, başkalarının Erdoğan'a karşı **"Çürük mü acaba?"** diye sorgulayıcı biçimde bakma hakkı yok mudur?

Erdoğan, bu açılardan rakiplerinden daha iyi konumda olabilir, fakat bu, onun sorgulanmaktan **muaf t**utulmasını haklı, makul, meşru ve zorunlu hale getirir mi?!

*

İmdi, Allahu Teala, **“Allah’ın indirdikleriyle hükmetmeyenlerin”** durumunu Maide Suresi’nde üç ayrı ayette açıklıyor.

Birisinde **kâfir** oldukları, diğerinde **fasık (günahkâr)** oldukları, üçüncüsünde ise **zalim** oldukları belirtiliyor.

Ulema, Allahu Teala’nın hükümlerini **kabul etmekle birlikte uygulamayanların** ***fasık ve zalim***, o hükümlerin **geçersiz olduğunu** ileri sürenlerin ve onlara karşı çıkanların ise ***kâfir*** olacaklarını söylemişlerdir.

İmdi, Erdoğan’ın, 2009 yılında Arap Baharı yaşanırken **Mısır ve Tunus**‘a gidip **“İslam Şeriati yerine laiklik (İslam ile diğer dinlerin davaları arasında tarafsızlık)”** tavsiyesinde bulunduğunu biliyoruz.

Fakat bu sözlerinden tevbe ettiğine dair bir beyanını duymadık.

Tam aksine, TBMM eski başkanı **İsmail Kahraman**‘ın “Anayasa ve laiklik” konulu bir konuşması üzerine o sözlerini iftiharla hatırlatmıştı.

Kahraman’ı çiğ çiğ yemeye çalışan Kılıçdaroğlu, Akşener ve Bahçeli troykasına karşı, “Kahraman fikri hür, vicdanı hür, irfanı hür bir milletvekili olarak görüşünü söylüyor, Türkiye’de birşeyi değiştirdiği de, değiştirebileceği de yok.. Bu ne tahammülsüzlük, bu ne bağnazlık, bu ne yabazlık! Herkes sizin gibi düşünmek zorunda mı? Fikir ve inanç hürriyetinden anladığınız bu mu?” diyerek onu savunmadığı gibi, bir de kendisi sigaya çekmişti.

*

Bir insan, “Ben Allahu Teala’nın emir ve yasaklarını, Şeriat’ini kabul ediyorum, onları tartışma konusu yapmam; fakat onları uygulayamıyorum, her günahı işledim, zayıf ve günahkâr biriyim, suçluyum, hatamı kabul ediyorum” derse, **mümin**dir.

Fakaaaat..

“Ben çok iyilikseverim, zekâtımı sadakamı bol bol veriyorum, hatta Afrika’da kuyular açtırıyorum, orucumu tutuyorum, senede bir değil iki kurban kesiyorum, her sene de umreye giderim; ama **İslam güncellenmelidir**, mesela hırsızın elinin kesilmesini kabul edemeyiz, bu çok vahşice birşey. Erkeğin birden fazla kadınla evliliği akıl ve mantık dışı, bunu kabul edemeyiz. Faiz konusunda da biraz esnek olmalıyız” gibi laflar ederse, **kâfir** olur.

Devletler de böyledir. **Anayasa**larında “Biz ***Kur’an*** ve Sünnet’e bağlıyız” diye yazar ve uygulamada kâğıt üstünde bırakırlarsa **zalim ve fasık rejim** olurlar, fakat **kâfir devlet** durumuna düşmezler.

Ve yine fakaaat…

Bir devlet, anayasasına “Biz dinler arasında tarafsızız, laikiz, Allah’ın hükümleri diye birşeyi ağzımıza almayız, bize atalarımızın ilke ve inkılapları yeter” diye yazarsa, o devlet, İslam’a göre **küfür devleti** olur.

*

Konuya dönelim.. Erdoğan’ın, **Hüsnü Mübarek** döneminde bile anayasasında **Şeriat** kaydı yer alan **Mısır**‘a gidip, **İhvan**‘ın iktidarına **laiklik** getirme tavsiyesinde bulunmasının hükmü nedir?

Kâfir mi olur, fasık mı, yoksa zalim mi?

Dördüncü bir seçenek var mı?

Sadece zalim olduğunu söyleseniz bile, onu **çürüğe çıkarmış** olursunuz.

Neymiş, Erdoğan etrafındaki çürükleri temizliyormuş, temizlermiş, temizlemeliymiş.

Balık baştan kokar..

Karaman efendi, *"Evet, dostlarım, ben … **fâsıkların** kamu hizmetinde kullanılmamasını ısrarla tavsiye ederim (İyisini bulabilirseniz, bulabildiğiniz kadar)"* diyor ve lafı şöyle bağlıyor: *"**Ama ben iman ve davaya öncelik veririm.**"*

Hayır, **yalan söylüyorsun**.

Sen Akparti'ye ve Erdoğan'a öncelik veriyorsun.

İman ve davaya değil.

İman ve davaya öncelik veriyorsan, bunları neden ben yazmak zorunda kalıyorum?

Erdoğan'a bakarak bir sürü insanın istikametini kaybettiğini, itikadının bozulduğunu görmüyor musun?

Bunları yazmaktan keyif mi aldığımı zannediyorsun?

Senin tuzun kuru.. Keyfin yerinde.. Bu şekilde Erdoğan yağcılığı yapıyor ve bir taraftan da **iman ve dava edebiyatı** yapmanın kaymağını yiyorsun.

*

Bazı konular vardır, vatan ve millet meselesidir, **partiler üstü**dür.

Mesela Kıbrıs böyle.. Milletin haklarının **hukuka ve adalete aykırı olarak** yabancılar tarafından gasp edilmeye çalışılması durumunda iktidar ve muhalefet farklılığına bakmadan ortak tavır almak gerekir. Muhalefetteki bir partinin iktidar zarar görsün diye farklı sesler çıkarması kabul edilemez.

İman ve İslam (dava) meselesi de böyledir. **Devletler ve partiler üstüdür.**

Laik devletlerin laik yasalara göre kurulup faaliyet gösteren **partilerinin konjonktürel çıkarlarına** göre eğilip bükülebilecek birşey değildir.

Eğer davanız İslam ve iman ise, meseleye bu açıdan bakarak Akparti'yi diğer partilere tercih ediyorsanız, diğer partilerin iktidar olmasının veya belediyeleri almasının davaya (imana ve İslam'a) zarar vereceğini düşünüyorsanız, Akparti'nin **iman ve İslam açısından zararlı ya da mahzurlu** söylemlerine de tepki göstermeniz gerekir.

Böyle yaparsanız **samimi** olduğunuz anlaşılır. Kendinizle de **çelişmemiş, tutarlı** davranmış olursunuz.

Fakat, dava (iman ve İslam) açısından mahzurlu söylemler Akpartililerden ve Erdoğan'dan geldiğinde ya hiç sesiniz çıkmıyor ya da bunlara bir kulp takmak için **alâkasız teviller** yapıyorsanız, **İslam'ı tahrif** etmeye başlamışsınız demektir.

Bu durumda sizin **dava**nızın sadece **grupçuluk (particilik) ve liderperestlik** olduğu anlaşılır.

*

"Ya hep ya hiç!" tavrını Erdoğan'a karşı da sergilememek, doğrularını tasdik edip yanlışlarına karşı çıkmak gerekir.

“SAHİH İSLAM” ETİKETLİ “SAHİH DEVLETÇİLİK”

Yeni Şafak‘ın ilahiyatçı yazarı Hayrettin Karaman, 25 Nisan 2019 tarihinde **“Ahlak herkese lazım”** başlığı altında yayınlanan yazısında kendince ahlâk dersi veriyordu..

Yazısına acayip bir hışımla girmişti:

Kendi ahlaksızlığını bir şekilde meşrulaştırıp veya bunu bile yapmadan yoluna devam edip başkalarına ahlak dersi vermek de bir çeşit ahlaksızlıktır.

Herkes haddini bilecek.

Bunları söylemiş ve kalemini “haddi bildirilecek” taifenin orasına burasına batırmaya başlamış..

Kiminin gözüne, kiminin böğrüne, kiminin suratına kalemini saplıyor.

Yalnız bu konuda oldukça **seçici**..

Yönetenlerin ve bürokratların karşısında kalemini efendice cebine koyup onların ayakkabılarını boyamaya, ya da öpüp yalamaya başlıyor.

Şu ifadeleri kullanmış:

> “Bürokratlar ve siyasetçiler ait oldukları toplumun içinden çıkıyorlar. Taban ne kadar ahlaklı ise tavan da o kadar ahlaklı olur. Toplumda kâmil ahlak sahipleri azınlıkta veya müstesna olurlarsa tavandaki kâmiller de azınlıkta veya müstesna olurlar.”

*

Gerçi Hayrettin Kodaman'ın kastı başka, fakat bu ifadelerinden, **Türkiye'nin bürokrat ve siyasetçilerini ahlâksız kabul ettiği** sonucu çıkıyor.

Fakat, kurnaz olduğu için, "kâmil ahlâk sahipliği" için onlar arasından da bir kontenjan ayırıyor. **Azınlıkta ve müstesna** da olsalar böyle bürokrat ve yöneticiler varmış.

İmdi, bu Hayrettin Kodaman'ının ahlâk noktasından topluma yönelttiği eleştiriler doğru..

Ancak, eksik..

Her kesime ağzına geleni söylüyor, fakat kendisi gibi **hacı hoca geçinen taife**yi unutmuş.

Bunlara düşen "ahlâkî sorumlulukları" pas geçmiş..

Hayrettin Kodaman, neden senin bir defacık olsun, evet bir defacık olsun **"Erdoğan'ın da şu sözünde şöyle bir hata var"** dediğine şahit olamadık?

*

Yazısında verdiği örnekler hep **amelî** noktadan, halbuki **itikad**ın amele önceliği vardır, ve Erdoğan ile şürekâsının bu konuda sabıkası hayli kabarık..

Bu memleket, Erdoğan'ın **"Allah'ın bütün vasıflarını üstünde taşıdığını"** söyleyenlerin, bu sözlerinin ardından tekrar milletvekili yapıldığını da gördü.

Ve Erdoğan bu şahsa, "Hadi oradan hödük, sen nasıl konuşuyorsun!" bile demedi, "İstemez, yan cebime koy" türünden bir sükutla geçiştirdi.

Halbuki, böylesi bir durumda susması kesinlikle **caiz değildir**. O sapık lafın nesnesi kendisi olduğu için tepki sorumluluğu önce ona düşüyordu.

Hiçbir şey demedi.

Sustu.

Erdoğan'a sadece bu ayıp bile yeter.

Evet, başka hiçbir hatası olmasa, bu ayıbı ona yeter.

Bu öyle bir ayıp ki, bir damlası Atlas Okyanusu'na düşse, onu kokutmaya, lağım çukuruna dönüştürmeye yeter.

*

Hayrettin efendi kurnaz ya, işi hemen ahlâka getiriyor, oradan birilerini dövmeye başlıyor.

Şunu biliyor: Bu zamanda kâmil ahlâk sahibi denilebilecek adam bulmak zor..

Bulunsa da, böyle biri çıkıp "İşte ben kâmil ahlâk sahibiyim, şimdi size ahlâk dersi vereceğim, iyi dinleyin" demez ya da diyemez.

Böyle yaptığı zaman zaten kendisini otomatik olarak kâmil ahlâk sahibi insan olmaktan çıkarmış olur.

İtikad böyle değildir.

İmdi, **itikadı düzgün** bir sürü insan, Erdoğan ile şürekâsının böylesi hatalarını yazdılar, ve eleştirilen kişilerin, bu tür hataları konusunda genellikle düzeltme yoluna gitmedikleri görüldü.

*

"Efendim, Erdoğan ve partisi şu şu hizmetleri yaptı da bilmem ne…"

Kimse yapmadılar demiyor, fakat bu, Erdoğan ile şürekâsına, “Bizim yanlışlarımızı da onaylayacaksınız, sadece iyi taraflarımızı söyleyeceksiniz, yanlışlarımızdan bahsetmeyeceksiniz” deme hakkını vermez.

Bunu yaşayanlar var..

“Rasim Özdenören’in Şeriat’e karşı laik düzen propagandası yapan yazılarını eleştiri konusu yapmayacaksın, eski yazılarını da internetten kaldıracaksın” denilen insanlar (en azından bir kişi) var.

Üst düzey emekli (veya emeksiz) bürokratlar gönderilip “Bir numara aleyhinde konuşma!” diye uyarılanlar var. Yani “bir numara”yı sadece övmek gerekiyormuş, gözünün üstünde kaşı olduğu bile söylenemezmiş.

Yine (iktidarın adamı) üst düzey devlet yetkililerinin “Atatürk eleştirisi yapma” diye baskı yaptıkları kişiler var.

Sırf iktidarın yanlışlarına da evet demediği için açık ya da örtülü tehditler alan, soruşturmalar geçirenler var.

*

Toplumun ahlâksızlığı üzerinden yönetimin ahlâksızlığını meşrulaştırmaya çalışmak ahlâksızlığın da ötesinde **şeytanî bir mugalata ve çarpıtma**dır.

Çünkü bu tür tespitler **“olgusal”** nitelik taşır, **“normatif”** değillerdir. Yani durumu tasvir ederler, hükme medar olmazlar.

Daha da açalım, böyledir diye topluma, “Yöneticilerinizi eleştirmeyin, sadece kendi ahlâkınızı düzeltmeye çalışın” anlamına gelecek laflar söylenemez.

Hz. Ömer’i kılıcıyla düzelteceğini söyleyen adama “Kılıcını bırak, kendi ahlâkını düzeltirsen Ömer de düzelir” denilmemiştir.

Hz. Ömer'in üzerindeki elbiseyi soran, "Bunun hesabını vermezsen seni dinlemeyiz" diyen kişiye, "Sen ahlâklı olsaydın Ömer de ahlâklı olurdu" denilmemiştir. Elbisenin hesabı verilmiştir.

*

Yönetenler, yönetilenleri **baskı** altına alma mekanizmalarına sahiptirler.

Çünkü, yargıyı bile yönetilenler değil, fakat yönetenler etkileme gücüne sahiptir. Yönetilen, en iyi ihtimalle rüşvet verebilir, fakat yöneticinin **baskı**sı ile yönetilenin rüşveti yarıştığında kazanan ilki olur.

Yönetimin polisi, maliyecisi, istihbaratçısı vs. vardır, bunlar yönetilenlerin emdikleri sütü burunlarından getirebilirler.

Yönetilenlerin yapabileceği tek şey sızlanmak, şikâyet etmek ve fiilen bir etkisi bulunmadan konuşmaktan ibarettir.

Ha, Türkiye gibi ülkelerde bir de üç beş yılda bir sandık başına gidilir.

Eğer yöneticileri eleştirmek bile Hayrettin Kodaman'ın yaptığı türden bir hazımsızlığa yol açıyorsa, yönetilenlere insan değil hayvan muamelesi yapılıyor demektir.

Yani, **hayvan gibi dilsiz** hale gelmeleri isteniyordur.

Peki bu denklemde dilsiz şeytanlık nereye düşer usta, dilli şeytanlık nereye?

*

Karaman, bir yazısında, 1996 yılında vefat etmiş bulunan merhum **Muhammed Gazzâlî**'den bazı alıntılar yapmıştı ("Çağdaş Gazzâlî'den halimiz ve çaremiz (2)", ***Yeni Şafak***, 11 Nisan 2019).

O yazısındaki, Gazzâlî'ye ait bazı cümleleri ona hatırlatalım:

> **“Önemsiz**lerin yönettiği, **gerçek önderler**in ise önemsiz sayıldığı bir ümmete yazıklar olsun!”

Gazzâlî böyle diyor.

Hayrettin efendiye göre ise, böyle konuşmamak lâzım.

Gazzâlî yöneticileri “**önemsiz adamlar**” diye yaftalamayacaktı. “Ey millet, siz önemli insanlar olsaydınız yöneticileriniz de öyle olurdu, vıdı vıdı edip durmayın, kendinizi düzeltin” demeliydi.

Bir başka cümle:

> **“Aldatıcı dindarlık** bir ümmet için **açık dinsizlik**ten daha zararlıdır.”

İşte Türkiye’de siyasetin durumu bu.. **Aldatıcı dindarlık**..

Dinin içini boşaltan, **Mısır ve Tunus’a gidip Şeriat yerine laiklik tavsiye eden** “dinsizlik tellalı” bir dindarlık..

Cenazelerde ***Kur’an*** okuyan, fakat onun hükümlerinin Türkiye’yi bırakın, Mısır ve Tunus’ta bile uygulanmaması için ter döken bir **sahte dindarlık**..

*

Bir başka cümle:

> “İmparatorlar ve Firavunlar **tanrılaştılar**; çünkü **şuursuz olarak onlara hizmet eden** (tapınan) kalabalıklar buldular.”

“**Allah’ın bütün vasıflarını** üzerinde topladığı iddia edilen” imparatorlar da var mıydı?

Bir başka cümle:

> “Halk, yöneticiler yüzünden bozulur, yöneticilerin bozulması alimlerin bozulmasındandır, eğer **kötü alimler** ve kötü hakimler olmasaydı, onlardan çekinecekleri için idareciler de bozulamazdı.”

Gazzâlî, “**Halk, yöneticiler yüzünden bozulur**” diyor.

Karaman’a göre ise, hayır, yöneticiler, halk bozuk olduğu için bozuktur.

Üstelik, halkın bütün bozukluğuna rağmen, yöneticiler arasında “**kâmil ahlâk sahibi**” olma kontenjanını boş bırakmayan muhteremler de mevcuttur.

Gazzâlî’ye göre, “Eğer **kötü alimler** ve kötü hakimler olmasaydı [Alimler ve hakimler kötü olmasaydı], onlardan çekinecekleri için idareciler de bozulamazdı”.

Hayrettin efendiye göre ise, yöneticilerin keyfini bozmamak gerekiyor.

*

Bir başka cümle:

> “Diriliş ve uyanış hareketlerinin tarihine baktığımızda **siyasi ve sosyal hareket**ten önce **akıl ve zihniyet dirilişi**nin gerçekleştiğini görürüz.”

Evet, önemli olan, bir siyasal hareket olarak ortaya çıkmak değildir..

Yahut birilerinin sosyal alanda vakıf ve dernekler kurarak **körler sağırlar birbirini ağırlar** türünden faaliyetler yapmaları, birbirlerine ödül ve madalyalar takdim etmeleri, birbirleri için panel ve toplantılar düzenleyip “Sen ne büyüksün abi!” türünden methiyeler düzmeleri, birbirlerini “hizmette 50. yıl fütuhatı” türünden “etkinlik”lerle pohpohlamaları değildir.

Sivil toplum örgütleri, kuruluşlarına temel olan yasalar çerçevesinde devlete bağımlı oldukları gibi, bir süre sonra, şayet faaliyetleri rejim açısından kabul

edilemez görünüyorsa, ya da böyle bir potansiyeli varsa, devletin gizli servisi tarafından içeriden ele geçirilir ve kontrol altına alınırlar.

Bu noktada Suriye sorunu sırasında ortaya çıkan İHH görünümlü MİT tırlarını hatırlamak yararlı olabilir.

Bazen de sözde rejim karşıtıymış gibi görünen, fakat avcı tuzağından başka birşey olmayan hareketler üretilir, ki bunların en uç örnekleri Türkiye'de Aczmendiler ile Hizbullah'tı.

Ha, devletten, yani kendisine devlet unvanını vermiş efendi taifesinden emir almayı kabul etmeyen "belirli bir takipçi kitlesine sahip kanaat önderleri" çıkmaz mı?

Olabilir, ara sıra "ihtimal bazı kafalar" çıkabilir, fakat sonları muhtemelen Prof. Dr. Mahmud Esad Coşan hocanınki gibi olur.

*

Önemli olan, **akıl ve zihniyet dirilişi** gerçekleştirmektir.

Sen gidip Mısır ve Tunus'a bile Şeriat yerine laiklik tavsiyesinde bulunabiliyorsan, yani **zihniyet ve akıl olarak çökmüş**sen, Türkiye'de Şeriat'in başörtüsü türünden birkaç hükmüne riayet edilebilmesini sağlamış olman çok fazla önem taşımaz.

Evet, birşey yapmışsındır, fakat bunun faydası, o faydayı kalkan ya da bahane yaparak verdiğin zarar ve ziyanın yanında devede kulaktır.

Kulak bile değil, kıldır.

Bir başka cümle:

> **"Erdem**e zorlamak zorlanan insanı erdemli kılmaz; nitekim **iman**a zorlamak da insanı mümin kılmaz; erdemin dayanağı **hürriyet**tir."

Bu cümle, Muhammed Gazzâlî'nin **hukuk ve ahlâk felsefelerini** özümsemiş olduğunu gösteriyor.

Evet, insanlar **güzel ahlâklı** olmaya **zorlanamaz**, ve güzel ahlâk açısından sorgulanamazlar.

Ancak **hukuk ve adalet** (Şeriat) açısından sorgulanabilirler.

Mesela, kişinin kendisine yapılan **kötülüğü affetmesi** güzel ahlâkın kapsamına girer. Kötülük yapandan **hakkını istemesi** ve alması ise **hukuk**un gereğidir ve **adalet** anlamına gelir.

İşte burada insanlara, "Güzel ahlâk affetmeyi gerektirir, affedeceksin, affetmelisin!" diye **baskı** yapılamaz. Affetmeyenler **kınanamaz**.

Bu noktada insanlara, hakkını isteme ve alma noktasından tam **hürriyet** verilmesi gerekir.

Ahlâkın/erdemin dayanağı hürriyettir.

Bir kimse **baskı** altında güzel ahlâk davranışı sergilerse, bu, **kölelik** anlamına gelir. Hürriyetsizliktir.

İnsanların kendisini güzel ahlâklı diye övmesini hedefleyerek böylesi bir tavır sergilerse o zaman da **riyakârlık ve gösterişçilik** şeklinde bir başka **ahlâksızlık** sergilemiş olur.

*

O yüzden, Hayrettin Karaman'ın yöneticileri eleştirmek için yönetilenlere getirdiği güzel ahlâklı olma şartı, tam bir cehalet örneğidir.

Halk, yöneticileri eleştirme ehliyet ve salahiyetine sahip olmak için önce **güzel ahlâklı** olmak zorunda değildir.

Burada esas olan, **hukuk ve adalet**tir.

Halkın getirdiği eleştiriler **hukuk** çerçevesinde **suç** teşkil ediyorsa, bunlar engellenir.

Etmiyorsa, yapılacak birşey yoktur.

Nitekim, Erdoğan, kendisine **hakaret** edenler aleyhinde davalar açtırmaktadır.

Erdoğan'a, "Güzel ahlâkın gereği, aftır.. Affet! Mutlaka affetmelisin!" denilemeyeceği gibi, Erdoğan'ı hukuk çerçevesinde eleştirenlere de, "Niye eleştiriyorsunuz, zaten siz kötü ahlâklısınız, önce ahlâken kâmil hale gelin, ondan sonra eleştirin!" de denilemez.

DÜZEN, BEKA VE AHLÂK

Son dönemde "**makasıd-ı şerîa**" (Şerîat'ın maksatları) kavramının ilahiyatçılar arasında moda olduğu biliniyor.

Bu gayeler şöyle sıralanıyor: Dinin, canın, malın, neslin ve aklın korunması.

İmam Şatıbî'nin ***el-Muvafakat***'ta iki yerde vurguladığı gibi, bu hedefler arasında dinin (sahih itikadın) korunması en başta geliyor.

Yeni Şafak gazetesi yazarı Prof. Hayrettin Karaman ise, bir yazısında "dinin korunması" hedefini şu şekilde önemsizleştiriyordu:

> "Ekonomik ve siyasi özgürlüklerini sözde **dini korumak** için feda edenlerin [devletlerin] halini görüyoruz; yalnızca bunları değil, dinlerini de kaybetmek üzereler; **Suud ve Körfez ülkeleri başta** olmak üzere vaktiyle **Osmanlıya cephe alan ve ipi kopmuş tesbih gibi dağılanların** sonunu ne yazık ki, içimiz yanarak görüyoruz. İslam birliği ve dayanışması için sarf edilen bunca gayretten de sonuç alınamıyor."
>
> ("Beka Meselesi", ***Yeni Şafak***, 14 Mart 2019.)

Bunlar tam anlamıyla zırva..

Suud ve Körfez ülkeleri, dini korumak için ekonomik ve siyasî özgürlüklerini feda mı etmişlerdi?

Nasıl etmişlerdi, Hayrettin efendi şunu bir yazsaydı da anlasaydık..

Nasıl **Türkiye** Cumhuriyeti **Lozan**'da İngiltere ve Fransa ile yapılan bir **pazarlık** sonucunda kurulduysa, Suud ve Körfez ülkecikleri de birer devlet olarak **tanınmalarını** söz konusu devletlerin onayı sayesinde elde ettiler.

Bu, biraz da geç gerçekleşti.. Mesela İngiltere'nin **Kuveyt**'ten çekilmesi (yanlış hatırlamıyorsam) 1961 yılında oldu.

Bölgenin siyasal bakımdan parçalanmış olması, Batılı sömürgeciler için gerekliydi.. Çünkü, bu **küçük devletçikler** arasındaki **rekabet ve çatışma**lar, onların "küresel sömürgeci" devletlerin **himaye**sine sığınmalarını, **vesayeti** altına girmelerini gerekli hale getirecekti.

Suudî Arabistan'ın toprak bakımından biraz büyük olmasına izin vermişlerdi, çünkü bu yoksul ülkede **petrol** bulunduğu bilinmiyordu. Buradaki petrolü **1930'ların sonlarında** Amerikalılar keşfettiler ve Kral Abdülaziz İngiltere ile değil, Amerikalılar'la çalışmayı yeğledi.

Zaten, petrolü kendi başına çıkarıp işleyecek ve pazarlayacak imkâna sahip değildi. Bununla birlikte, yaklaşık 35 yıl sonra Suud, **Kral Faysal**'ın yönetimi altında petrolü bir **silah** olarak kullanarak **küresel düzen**e kafa tuttu, tutabildi.

Bedeli de Kral Faysal'ın öldürülmesi oldu.

*

Bir defa "Ekonomik ve siyasi özgürlüklerini sözde **dini korumak** için feda etme" diye birşey olmaz.

Bunlar birbirinden ayrılmaz şeylerdir.

Mesela **Afganistan**'ı alalım.. **Taliban**'ın temel gayesi dini korumaktı, ve bunun sonucu olarak ekonomik ve siyasal özgürlükleri için de mücadele ettiler.

Yani ne demek istiyor bu Karaman, ekonomik ve siyasî özgürlükler için din feda edilir mi demek istiyor?

Bu kafa neyin kafasıdır?

Dinini feda ettin **dinsiz** hale geldin, ve buna karşılık ekonomik ve siyasî özgürlük kazandın diyelim, bu bir kazanç mıdır?

Özgürsen, dinini feda etmeme özgürlüğün de var demektir, yok ancak dinini feda ederek özgür olabiliyorsan, sen gerçekte özgür değilsindir, bedensel özgürlük için **ruhen köle** olmayı kabul ediyorsundur.

Eğitilmiş bir köpek olduğun için sahibin seni hapsetmiyor, serbest bırakıyordur.

Bu, özgürlük müdür?

*

Şu sözler de Karaman'a ait:

> Okur yazarlara bakıyorum, …
>
> "Ahlakçılar" da 17 ve 25 Aralık arifesinden beri yolsuzluk, hırsızlık, rüşvet, adaletsizlik ve liyakatsızlıktan yoğun bir şekilde söz ediyorlar (Sanki bunlar daha önce yok idi!).
>
> Niçin tırnak içinde "ahlakçılar" dedim.
>
> Çünkü bunlar **ahlakı istismar** ediyorlar. Samimi olarak mevcut ahlaki arızalardan söz etseler, bunlardan dertlenseler, ıslah çareleri arasalar, hem ahlaklı hem de başarılı kadrolar varsa bunları tanıtsalar onlara katılmamak mümkün olmaz. Ama ortada fol yok, yumurta yok, işleri güçleri olanı abartarak ve ikna edici bir alternatif de sunmadan mevcudu yıkmaya uğraşmaktan ibaret.

Bu "**ahlâkı istismar**" meselesi önemli..

Yirmili yaşlarımda iki yıl **Almanya**'da kaldım.. O zaman, Alman toplumu ile kendi toplumumuzu kıyaslama şansına sahip oldum.

Fark ettiğim şeylerden biri şuydu: Almanlar (ve genelde Batılılar), bir ölçüde çifte standart sergileseler de, **hukuk**u (hak kelimesinin çoğulu olarak hukuku, **haklar**ı) en azından söylem düzeyinde önemseyen bir toplumdu.

Bencil, menfaatçi vs. olarak yaftalanmaya aldırış etmeden haklarını sonuna kadar aramayı önemsiyorlardı. Dolayısıyla başkalarının haklarının peşine düşmesini de doğal karşılıyorlardı.

Hatta, **menfaat/çıkar** kelimesini rahatça kullanabiliyor, *"Bu benim çıkarıma değil, bunda benim çıkarım yok, senin için çıkarlarımdan vazgeçemem"* gibi ifadeler kullanabiliyorlardı.

Aynı üslubu **uluslararası ilişkiler**de de sergiliyor, siyasal gelişmeleri "**ulusal çıkar**" kavramı ekseninde ele alıyor, politik faaliyetlerini **meşru** göstermek için doğrudan bu kavrama sığınmayı yeterli görüyorlardı.

Ahlâktan vs. söz etmiyorlardı.

*

Bizim toplumumuza gelince, en az Almanlar kadar çıkarcıydık, fakat onlardan bir farkımız vardı, çıkarcı olduğumuzu **dürüstçe** söylemiyor, itiraf edemiyorduk.

Siyasetçimiz biraz **dindar**sa mutlaka **Allah rızası için** siyaset yapıyordu, kendisi için istediği hiçbir şey yoktu, halka hizmet **Hakk'a hizmet**ti..

Laikse, yine kendisi için birşey istemiyor, herşeyi **halk için, vatan için, millet için, gelecek kuşaklar için** yapıyordu.

Bu vatanın havasını teneffüs etmiş, bu devletin ekmeğini yemişti, ona borçluydu, ve bu borcunu ödemek için **fedakârlık** yaparak siyasete giriyordu.

"Bâis-i şekva bize hüzn-i umûmîdir Kemâl / Kendi derdi gönlümün billah gelmez yâdına" diyerek inliyordu.

Kimse para pul, şöhret itibar, makam mevki için siyaset vs. yapmıyordu, herkes sadece hizmet etmeyi düşünüyordu.

*

Evet, bizimkilerin dilinden **ahlâk** düşmüyordu, fakat bu, insanın kendisini ahlâklı davranmakla yükümlü hale getirmesi değildi

Ahlâk, başkalarının sırtına yüklenen bir yüktü.

Almanya'dan döndüğüm sıralarda, konuştuğum arkadaşlara şu örneği veriyordum.. **Kırmızı ışıkta durmak** bizim için hem **hukukî** hem de **ahlâkî** bir yükümlülüktü, fakat buna riayet etmiyorduk.. İnsanlar kırmızı ışıkta yola dalıyor, sonra bir araba korna çalarsa bu defa ona dönüp, mesela *"Patladın mı, biraz sabırlı olsana, bir de sakalın takken var, hacı hocasın, utanmıyor musun böyle korna çalmaya? İnsanlarda ahlâk güzelliği de kalmadı"* diyebiliyorlardı.

Halbuki, orada ahlâkî davranmakla yükümlü olan kendisiydi, kırmızı ışıkta durup hak çiğnememeliydi, çiğniyorduysa bari özür dilemeliydi.

Ama yapılan şey, **ahlâkın istismarı**ydı, karşıdakinin **haksızlığa katlanması** için ahlâk silah olarak kullanılıyor, istismar ediliyordu.

*

Başka örnekler de veriyordum: Mesela anne babalar, iki çocukları kavga ettiğinde, genelde halim selim olana karşı **ahlâk**ı kullanıyor, **istismar** ediyorlardı.

Diyelim ki büyük olan daha kavgacı ve küçüğe haksızlık yapıyor, büyüğü tekdir edip hizaya getirmek yerine küçüğe, *"Sabırlı olmalısın, o senin büyüğün, küçükler büyüklere saygılı olmalıdır"* diyebiliyorlardı.

Ya da küçük daha fazla yaygaracı ise bu defa büyüğe, *“Sen büyüksün, olgun davranmalı onu idare etmelisin, sabırsız davranmamalısın”* diye akıl verebiliyorlardı.

Böylece ahlâk, yanlış kişinin yanlış davranışının ödüllendirilmesinin, haksız olanın şımartılmasının ve önünün açılmasının bir vasıtası haline getiriliyordu.

Halbuki burada yapılması gereken şey, **güzel ahlâk** değil **adalet** (hukuk) kavramı çerçevesinde hareket etmekti.

Böylece ahlâk, ahlâksızlığa dönüşüyordu.

*

Evet, bir bakıma Almanlar’dan daha ahlâksız bir toplumduk, çünkü **Almanlar** hiç değilse ahlâkı umursamadıklarını **dürüstçe** ortaya koyabiliyorlardı.

Bir dürüstlükleri vardı.

Biz ise ahlâkı umursamama bir tarafa, onu haksızlığın ve zulmün hizmetkârı ve suç ortağı haline getiriyorduk.

Dürüst değildik, **riyakâr**dık. Ahlâkî bakımdan Almanlar’dan daha kötü durumda değilsek bile daha iyi de değildik. Ancak onlar daha tutarlı ya da en azından bu noktada dürüsttüler.

İçi boş ahlâk edebiyatı yapma riyakârlığı sergilemiyorlardı.

*

Bir toplumda ahlâktan çok söz edilmesi o toplumun ahlâklı olması anlamına gelmiyor.

Mesela **Osmanlı’**da böyleydi.

Sabri Ülgener, ***"İslam, Tasavvuf ve Çözülme Devri İktisat Ahlâkı: Zihniyet ve Din"*** diye bir kitap yazıp bunu anlatmıştı ve söyledikleri yanlış anlaşılıyordu. (Muhtemelen birileri kitabını okumadan, bilgi sahibi olmadan fikir sahibi oluyorlar.)

Aslında Osmanlı'da birilerinin çok fazla **ahlâkî öğütler** vermelerinin nedeni, Osmanlı toplumunun ahlâka, zühde ve takvaya çok önem vermesinden ileri gelmiyordu.

Tam aksine, eli kalem tutanların bir kısmı toplumdaki ahlâkî çöküş ya da çöküntü yüzünden bu konulara fazla ağırlık vermiş durumdaydılar.

*

Ülgener, kitaplardaki ("olması gereken"i anlatan) normatif nitelikteki "ideal" zihniyetin, toplumun "yaşayan" zihniyeti olmadığını, "olan"ı yansıtmadığını anlatıyordu, fakat birileri, kitabın adına bakarak, Osmanlı'daki **tevekkül zihniyeti ve zühd felsefesi** yüzünden geri kaldığımızın anlatıldığı kanaatine varıyorlardı.

Oysa Osmanlı toplumu bu değildi.

O toplumun fotoğrafını tasavvufî şiirlerdeki öğütler değil, Evliya Çelebi'nin ***Seyahatname***'si gibi kitaplarda anlatılan facialar, mahkeme kayıtları, başkentteki entrikalar, mahkemelerdeki rüşvetler, medreselerdeki "beşik" yozlaşması, tekkelerdeki çürüme, Yeniçeri Ocağı'ndaki bozulma, mültezimlerin vergi zulmü, Celalî isyanları ve eşkıyalık gibi sosyal hareketler ortaya koyuyordu.

*

Hayrettin Karaman'ın laflarına dönersek..

Şayet "ahlâkçılar" dediği kesim, daha önceki iktidarlar döneminde "ahlâk"ı hiç hatırlamamışlarsa, onların yaptığı ahlâkçılığı samimiyetsizlikle suçlamakta haklı olur.

Fakat, daha önceki iktidarları da bu açıdan sorgulamış bir isim bunu yaptığında onu **istismar**la suçlarsa, asıl kendisinin çok ciddi bir **ahlâkî buhran** yaşamakta olduğunu düşünebiliriz.

Karaman bir de "hem ahlaklı hem de başarılı **kadrolar** varsa bunları tanıtsalar" diyor..

Bir defa, **paralel** bir devlet ya da **paralel** bürokrasi bulunmadığı için bunu gösteremezsiniz.

(**Derin devlet** de paralel devlet olarak görülebilir. Aynı şekilde, devlet görevlilerinin **mafya** vs. ile işbirliği yapması, bu tür **çeteler**in paralel devlet haline getirilmesidir.)

Ayrıca Türkiye'de sorunun bir ölçüde "sistemsel" ya da "sistemik" olduğu da bir gerçek.

Bu sistem, hem ahlâklı hem de başarılı kadroların ortaya çıkmasına imkân vermez. Çünkü sistem, "**takiyye sistemi**"..

Mesela mütedeyyin insanların siyaset yapabilmek için, gerçekte din ve diyanetleri ile çelişen **Atatürk ilkelerine bağlılık yemini** etmeyi kabullenmeleri gerekiyor.

Bu da, "takiyye sistemi"nin çarkları altında şahsiyetlerinin yok edilmesi demek..

*

Burada takiyyenin kime karşı yapıldığı önem taşımıyor, başlangıçta Kemalistler'e karşı yapıldığı zannedilse bile, o yeminle başlayan **şahsiyet aşınması ya da kaybı,** zamanla takiyyenin yönünün dindar seçmen kitlesine çevrilmesine yol açıyor.

Bu devletin ya da sistemin **asıl “beka sorunu”** budur.

Yaşamasını ya da bekasını insanların takiyyeci ve şahsiyetsiz hale gelmesine bağlamış olan bir devletin ya da sistemin beka sorunu yaşamasına şaşırmamak gerekir.

Zehirli gazla dolu bir odada bulunuyor ve o **zehirli “takiyye ve şahsiyetsizlik” gazını** teneffüs etmeyi bekanızın gereği sanıyorsanız ne kadar beka edebiyatı yapsanız azdır.

“Ahlaklı ve başarılı” paralel kadrolar yok diye mevcutların ahlâksızlık ya da başarısızlıklarının eleştirilmesini ahlâkın istismarı olarak sunmak belki ahlâk istismarı değildir, fakat yine de bir istismardır.

Neyin istismarı olduğunu Hayrettin efendinin kendisi bulsun.

TASAVVUFTAN BAHSEDERKEN ŞERİATÇI, DEVLETTEN BAHSEDERKEN ŞERİAT'I (HUKUKU) BIRAKIP AHLÂKÇI OLMAK

Yıllar önceydi..

2009 senesi.. Temmuz..

Dört ay önce, Mart'ın son günlerinde **Muhsin Yazıcıoğlu** karlı bir dağ başında helikopter kazasında can vermişti.

Ve ben bir ay önce, Haziran başlarında **zehirlenmiştim**..

Atlatabilmiştim, fakat iki elimin de üstü yara bere içindeydi, yüzüm sapsarıydı.

O Temmuz ayında **Cübbeli Ahmet** adlı milli ve yerli felaket, doğal afet, **Fatih Altaylı**'nın televizyondaki programına ilk kez çıkmış bulunuyordu.

Birisi beni aradı, "Çok güzel konuşuyor, değil mi! Doğruları söylüyor" filan dedi.

Cübbeli'yi izlememiştim, fakat (eski MİT'çi **Mehmet Eymür**'ün MİT'le bağlantısını ifşa etmiş bulunduğu) Fatih Altaylı'nın Cübbeli'yi durduk yere ekrana çıkarmayacağını, bunun altında bir Çapanoğlu yatmamasının imkânsız olduğunu, Karaman'ın koyununun oyununu anlamak için biraz beklemek gerektiğini biliyordum.

Beni arayan kişiye şöyle dedim: "Doğruyu söylemek tek başına önemli değil. Hangi doğruyu ne zaman, nerede, kime karşı söylüyorsun, asıl önemli olan bu."

*

Tasavvuf bahis konusu edildiğinde **Şeriat**'e vurgu yapmak güzeldir ve gereklidir.

Fakat Şeriat'i asıl **devlet yönetimi** söz konusu olduğunda hatırlamak gerekir.

Birçok ilahiyatçıya bakıyoruz, tasavvuf söz konusu olunca sergiledikleri örnek ve övülesi hassasiyeti "**düzen**" söz konusu olunca unuttuklarını, farklı makamdan gazel okumaya başladıklarını görüyoruz.

Bunlardan biri Prof. Hayrettin Karaman.

Yeni Şafak'ta 13 Mayıs 2016 tarihinde yayınlanan **"Kurtarıcı olan tasavvuf mu?"** başlıklı yazısında şöyle diyordu:

> (…) *İmâm-ı Rabbânî'nin bu konudaki bir mektubu:*
>
> Peygamberlerin büyüğü (s.a.) hürmetine Allah sizi, düşmanlarınıza karşı muzaffer kılsın. Bizlere, iltifat üslûbuyla yazılmış olan mektubunuzu okumakla şeref-yâb oldum. Mektupta, Mevlâna Kılıç Muvaffak, İslâm'ı öğrenen talebe ile sofîler için bir miktar para gönderdiğini yazıyor. Önem bakımından, **ilim taliblerini sofîlerden önce tutmasıyla**, gerçekten iyi yapmış. Dış içi gösterir, gerçekte ve iç âlemde de bu topluluğun öne geçirilmesini umarız.
>
> "Her kap, içindekini sızdırır."
>
> Talebeyi öne geçirip onlara daha çok önem vermekte, **şerîatı** tervîc ve teşvîk vardır. Çünkü onlar, **şerîatı** sonraki nesillere taşıyan kimselerdir. Mustafâ'nın (s.a.) getirdiği din, onlarla ayakta durur. **İnsanlar kıyamette, şerîattan sorguya çekilirler**, yoksa tasavvuftan değil! **Gerek cennete girmek, gerekse ateşten uzak kalmak şerîatı (onun emir ve yasaklarını) yerine getirmeye bağlıdır. Kâinatın en ulu kişileri olan peygamberler, halkı yalnız şerîata davet etmiş, kurtuluşu ona bağlamışlardır. Bu büyükleri göndermekten maksat şerîatı tebliğdir. Böyle olunca hayırlı işlerin en büyüğü, şerîata hizmet etmek, onun hükümlerine hayat vermektir.** Özellikle İslâmî esasların tatbik sahasından çekildiği bir zamanda! **Böyle zamanlarda, Allah yolunda binlerce lira sarfetmek, bir**

şer'î meselenin uygulanmasını teşvik etmeye eşit olmaz. Çünkü şerîata hizmet ve teşvikte, yaratıkların en büyükleri olan peygamberlere uyuş ve onların yolundan gidiş vardır. En büyük hasenâtın onlara teslim edildiği (en değerli hizmetlerin onlar tarafından yerine getirildiği), halbuki binleri dağıtmak başkalarına da müyesser olduğu bilinen bir hakikattir.

Dini ayakta tutmak ve onun hükümlerini yerine getirmekle nefse karşı davranılmış da olur. Çünkü şerîat nefsin arzularına aykırı olarak gelmiştir. Halbuki **mal infakında (bağışlama) bazen nefsin de payı olabilir**.

Evet, şerîatı yaşatmak ve İslâm milletini ayakta tutmak için yapılan harcamalar, en yüksek infak derecesini teşkil eder. Bu niyetle bir kuruş harcamak, başka arzularla binleri tasadduk etmekten üstündür.

Denirse ki:

İlim yolcusu nefsinin esiridir. Böylesi, nefsinin köleliğinden kurtulmuş bir sofiye nasıl tercih edilebilir?

Şöyle cevap verilir:

Böyle söyleyen henüz sözü anlayamamış, maksada erememiştir. Çünkü (İslâmî) ilim yolcusu, nefsinin elinde esir olsa bile, yaratıkların kurtuluşuna sebep olmaktadır. Çünkü dînî hükümleri ve ilimleri başkalarına taşımak ve öğretmek bunlara bağlıdır. Kendisi, öğrettiklerinden faydalanmasa bile, bu ikinci vazifeyi (öğretim ve teblîğî) yerine getirir. Halbuki sofî, kurtulmuş olsa da yalnız kendini kurtarmıştır; onun halkla ilgisi yoktur. Birçok kimsenin kurtuluşu kendisine bağlı olanın, kurtuluşu yalnız kendine ait olandan daha üstün olacağı açıktır.

Evet; fenâ, bekâ ve seyir derecelerinden sonra sofî, halkı Allah yoluna dâvete döner ve böylece kendisinde nübüvvet makamından nasîb hasıl olursa; o da şerîatı tebliğ edenler arasına girmiş olur. Artık o da şerefli

> âlimler gibidir. **Bu ise Allah'ın lûtfudur, onu dilediğine verir, Allah büyük lütuf sahibidir.**
>
> (***Mektûbât***, C.I. 48. Mektub)

*

Evet, "Peygamberler halkı **yalnız Şerîat'e davet** etmiş, **kurtuluşu** ona bağlamışlardır".

Peki, senin cansiperane bir şekilde desteklediğin **Recep Tayyip Erdoğan** bunu unutup (daha doğrusu görmezden gelip) **Mısır** ve **Tunus**'ta yönetimleri Şeriat'i terk etmeye çağırdığında niye ona bunu söylemedin:

"**Peygamberler halkı yalnız Şerîat'e davet etmiş**, kurtuluşu ona bağlamışlardır."

Ona, "Sen kurtuluşu laikliğe, siyasal dinsizliğe bağlıyorsun, bu yanlıştır, bu yolun sonu felakettir, **Allah'ın gazabına** sebeptir" niye demedin?

"Peygamberlerin yolunu bırakmışsın, **Atatürk'ün izinde** olduğunu söylüyorsun ve siyasetinle bunun hakkını veriyorsun, fakat Allahu Teala'nın imtihan olarak fırsat vermesine aldanma, güvenme!" diye onu niye uyarmadın?

*

Bunları yapmadın, "**Ne dedi, niçin dedi?**" başlıklı bir yazı ile (***Yeni Şafak***, 25 Eylül 2011) ona arka çıktın.

Şunu dedin:

> "Başbakanımızın Mısır ziyareti öncesinde DREAM TV ile yaptığı bir mülakatta söylediği sözler sağa sola çekilerek büyük gürültü koparıldı. Sanki o, daha önce söylemediği bir şeyi söylüyor veya Müslüman Arab ülkelerinin halkına bir teklif/tavsiye götürüyor, bir hareket başlatıyordu!"

Ve ardından ekledin:

“Başbakan **Türkiye tecrübesi**ni anlatıyor ve bu anlatım da yeni değil”.

Yani peygamberlerin tecrübesinin yerini kutsal ve mübarek laik Türkiye tecrübesi aldı.

Anlatımın yeni olmaması da hatada ısrar değil de doğruluğun delili oldu.

*

“**Kurtarıcı olan tasavvuf mu?**” başlıklı yazı yazmayı biliyorsun..

Peki niye bugüne kadar “**Kurtarıcı olan laiklik mi**?” başlıklı bir yazı yazmadın?

“Hayırlı işlerin en büyüğü (Evet, en büyüğü) Şerîat’e hizmettir” sözü sadece tarikatçılara mı hatırlatılmalıdır?

İmam-ı Rabbanî bunu en başta zorba ve zalim **Ekber Şah**’a söylüyordu, sen kime söylüyorsun?

Laik Türkiye’nin şamar oğlanı ve laik medyanın maskarası zavallı tarikatçıya.. (Kastımız Şeriat’e bağlı gerçek tarikatçı.. Şeriat/hukuk ile ahlâkı tokuşturup sanki bunlar birbiriyle çelişen seylermiş gibi Şeriat’e karşı ahlâkı savunuyor numarası yapan laikleşmiş sözde tarikatçı şarlatanlar değil.)

Allah yolunda bile olsa (laik devlet ya da millet yolunda değil, Allah yolunda) binlerce lira (altın) sarfının, Şeriat’in bir hükmünün uygulanmasını teşvike denk olamayacağını bilmesi gerekenler sadece tarikatçılar mı?

Erdoğan’ın laikçiliğini ve Atatürkçülüğünü tenkit edenlere “İyi ama TİKA Afrika’da şu kadar kuyu açtı, şuraya şu kadar yardım etti” diyen devletperestlere “Bak kardeş, haydi varsayalım ki bütün bunlar Allah rızası için yapılıyor, işin içine

siyasî hesaplar, dünyevî beklentiler girmiyor, yine de Şerîat'i savunmaya denk olamazlar" neden demiyorsun?

Demedin?

*

Erdoğan'ın ve Erdoğancıların yaptığı, Şeriat'in uygulanmasını teşviki terk etmek, bu konuda lakayt ve umursamaz olmak da değildi, tutup onun terk edilmesini istediler.

Hiç olmazsa bu konuda sussalardı.. Susmadılar.

Ve sen onları uyarmadın.

Uyarmadığın gibi, yaptıklarına kulp takarak, alâkasız teviller yaparak onları cesaretlendirdin.

Dolaylı olarak teşvik ettin.

AYNI NOKTADA DURMA İNATÇILIĞI

Yeni Şafak yazarı Hayrettin Karaman "**İktidar tenkit edilir ama…**" başlığını taşıyan 9 Kasım 2017 tarihli yazısında şunları söylüyordu:

> Ben referandumdan önce bir yazı yazmıştım, … maksadımın dışına çekerek eleştirenler, hatta hakaret edenler oldu. O yazımda özet olarak şunu demiştim: Bir **inancı**, bir **davası** olan insanların
> bir **iktidarı** desteklemelerinin ölçütü, o iktidar ile dava arasındaki ilişkidir. Eğer iktidar –**davanın sahibi** olmasa da**- başarıya ulaşması bakımından elverişli** ise ve **herkesin (başka inanç, dava ve hedef sahiplerinin de) içinde oldukları gemiyi tehlikeye sokmuyorsa** desteklenir, değilse desteklenmez.
>
> Fıkıhta, **"Vacip olanı tamamlayan, vacibin yerine getirilmesine yardımcı olan şey de vaciptir"** diye bir kural vardır. O yazımda bu **kurala da atıf**ta bulunmuştum.
>
> Yine aynı noktada duruyorum.

Evet, Karaman'ın bu fetvası **gaflet**tir..

Dalalettir..

Hıyanettir..

Gaflet, dalalet ve hıyanet oluşu, "**iktidar**"ı (yani **Erdoğan**'ı ve **Akparti**'yi) salt desteklemesinden kaynaklanmıyor.

Söz konusu desteği bir "**vacip**" olarak sunmasından, **İslam'ı istismar** edip kötüye kullanmasından, ve bu istismara alan açmak için **İslam'ı tahrif** etmesinden kaynaklanıyor.

*

Kurnaz Hayrettin efendi, bir yandan da “batıl cephesi”ne, “Siz endişelenmeyin, sizin için bizden yana bir **tehlike** yok” mesajı vermekten de geri kalmıyor.

“İktidar”ın **herkesin kendi davası** için “tehlike”siz olması garantisini veriyor..

Herkesin (başka inanç, dava ve hedef sahiplerinin de) içinde oldukları gemiyi tehlikeye sokmama şartı getiriyor.

Yani o başka inanç, dava ve hedef sahiplerine göz kırpıp işmarda bulunuyor.

Adeta, “Gemide keyfinizi sürmeye devam edebilirsiniz, biz
sizin **tehlikesiz** biçimde menzil-i maksudunuza varmanız için burada kalem oynatıyoruz, birilerini **FETÖ’den miras haşhaşla uyuşturmaya** devam ediyoruz” demeye getiriyor.

*

Eğer “oy veren **vatandaşlar**“ın “iktidar”ın politikalarını desteklemesi **vacip**se, söz konusu “**iktidar**“ın o politikaları izlemesi evleviyetle vacip olur.

Akparti’nin izlediği politika ise, İslam açısından, en iyi ihtimalle, **hak ile batıl’ın telfikinden/birleştirilmesinden** ibaret..

Bunun değil **vacip**, **caiz** olması bile söz konusu olamaz.

Aslında burada telfikten söz etmek bile gereksizdir. **Hakkın, batıl’ın emrine verilmesi** söz konusudur.

Bu da, açıkça **haram**dır.

Hayrettin Karaman **fıkhî gözbağcılık ve hokkabazlık** sergileyip “vacibi tamamlayan”dan söz etmek yerine **“haramı tamamlayan”**
sapmalardan bahsetme dürüstlüğünü göstermeye ne zaman başlayacak?

Galiba bu gidişle bunu sadece mahşerde yaptığına şahit olabileceğiz.

*

Türkiye’deki **sözde özgürlükçü** anayasal düzenin **İslamî bir siyasal harekete** izin vermediğini hepimiz biliyoruz.

Bu yüzden Erbakan, **Millî Görüş** ve **Adil Düzen** gibi tevriyeli ve tevilli ifadeler kullanıyordu.

Erdoğan ise, kendi siyasal hareketini “**Millî Görüş gömleğini çıkardığını**” söyleyerek başlattı.

Batı tipi “**muhafazakâr demokrasi**“yi savunduğunu söyledi.

Laikliği benimsediğini ilan etti.

Din devletini (İslam devletini) savunmadıklarını, din devletinin çağının geçtiğini ileri sürdü.

Din milliyetçiliğinin (İslam milliyetçiliğinin) ayaklarının altında olduğunu söyleme cüretini gösterdi.

Aziz Atatürk vurgusu yapmaya, onu “tüm yönleriyle kucaklama”dan söz etmeye başladı.

Üstüne üstlük, rejim yanlılarına, parti olarak **gizli gündem**lerinin bulunmadığı yönünde açıkça teminat verdi.

Düzenle ya da **rejim**le bir sorunları bulunmadığı yönünde güvence sundu.

Fakat bu arada, **devlet ile milleti barıştırma** adı altında, **başörtüsüne kısmî özgürlük, imam hatip liselerine eşit haklar tanınması, okullarda Kur’an ve siyer derslerinin okutulması** gibi müslüman halkı da memnun eden adımlar da attı.

Bu sayede, dinî hassasiyeti bulunan kesimlerin desteğini almayı sürdürdü.

*

Peygamber Efendimiz s.a.s. ile ilk müslümanların **Mekke'**de neler yaşadıkları bilinmektedir.

Öyle bir **boykota** maruz kaldılar ki, bir ara onlarla bütün sosyal ve ekonomik ilişkiler kesildi, açlıktan ağaç yapraklarını yemek zorunda bile kaldılar.

Halbuki Mekke ileri gelenleri Peygamber Efendimiz s.a.s.'e "iktidar" olma fırsatını sunmuşlardı.

Said Ramazan el-Butî'nin ***Fıkhu's-Siyre***'sinden okuyalım (çev. Ali Nar ve Orhan Aktepe, İstanbul: Millî Gazete, s. 126-8):

> … **Keyfiyeti ve türü** ne olursa olsun, davetin seyri konusunda **lüzumlu gördüğün her siyaseti** ortaya koymak **hikmet** olur mu? Ve nihayetinde hedefin, hakikate ulaşmak diye, **her gördüğün yol ve sebebe sarılma yetkisini** sana Şeriat koyucusu verdi mi? Hayır! Gerçekten İslam şeriatı gayelere yönelmeyi emrettiği gibi, sebep ve yollara başvurmayı da emretmiştir. O halde **Allah'ın gayeye ulaşmak için vesile kıldığı belirli bir yolun dışında;** Allah'ın emrettiği gayeye varmak için herhangi bir yola girmen, senin hakkın değildir. Siyaset-i Şer'iyye ve hikmetin kabul gören birçok anlamları vardır. Fakat, **sadece meşru kılınan sebep ve vasıtaların hududu dahilinde** olması gerekir.
>
> Az önce yaptığımız nakiller buna delildir. Resulullah'ın, Kureyş'in ileri gelenlerinden gelen **başkanlık veya hükümdarlık teklifini** kabul etmesi, **liderliği ve başkanlığı** kendinde toplayarak, **ileride bunu İslam davetinin gerçekleşmesinde araç** olarak kullanması, [fıkhî derinlikten uzak yüzeysel bir bakışla] siyaset ve hikmet babında düşünülebilecek şeylerdir. Özellikle de sultan ve hükümdarın kişiler üzerinde kuvvetli bir

otoritesinin olduğu göz önünde bulundurulduğunda, ideoloji ve ekol sahiplerinin, halk kitlelerine kendi ideolojilerini ve ekollerini kabul ettirebilmek için, kendi otoritelerini kullanma bakımından **yönetimi ele geçirme fırsatını kullandıkları** bir gerçektir.

Fakat Resulullah s.a.s. böyle bir siyasete girmeye ve bunu davası için bir araç olarak kullanmaya asla razı olmadı. Çünkü, **bu bizzat davetin prensiplerine aykırı** düşer.

Böyle bir tutumun, siyaset ve hikmet türlerinden telakkisi (sayılması) **caiz** olsaydı; elbette doğruluğu apaçık olan ile **yalanını gizleyen bir yalancı** arasındaki fark ortadan kalkardı. Davalarında sadık olanlar, ismi [sözde] hikmet ve siyaset olan [ilkesiz] geniş bir yol üzerindeki **gözbağcılarla ve deccallarla** karşı karşıya kalırlardı.

Şüphesiz ki, bu dinin felsefesi, **her türlü gaye ve vasıtayı kullanmada doğruluk ve şeref kaideleri** üzerinde kurulmuştur [Makyavelist fırsatçılığı, yalancılığı, aldatmayı kabul etmez]. Nitekim **gaye**yi ancak doğruluk, şeref ve kelime-i Hak [hak söz, batıl sözler değil] kıymetlendirir. Aynı şekilde **vasıta**yı da ancak kelime-i Hak, şeref ve doğruluk prensiplerinin tayin ve tespit etmesi gerekir [Gayenin sözde ulvîliği, güya bu gayeye yardımcı oluyor diye, araçların süflî olmasını kabul edilebilir hale getirmez].

Bundan dolayıdır ki İslam devletinin sahipleri, birçok hal ve durumlarda **fedakârlık ve cihada** mecbur kalırlar. Çünkü tuttukları yol, sağa sola fazla yalpalanmaya izin vermez [tehdit ve tehlikelerden kurtulmak için eğilip bükülemezler, saldırılara göğüs germek zorunda kalırlar].

Davette "hikmet" prensibinin, **sadece** davetçinin **işini kolaylaştırmak veya meşakkat ve felaketleri bertaraf etmek** için meşru kılındığını sanmak

yanlıştır. Bilakis davette hikmetin (siyasetin) meşruiyetindeki sır sadece [Şeriat'in izin verdiği sınırları taşmadan] insanların akıl ve fikirlerine en uygun gelen yolları denemekten ibarettir [yoksa kolaylık var diye yanlış ve batıl araçlara yönelinmez]. Bunun anlamı şudur: Durumlar farklılaşır ve **davet yolunun önüne,** ***karşı çıkma ve yoldan alıkoyma gibi engeller*** dikilince; işte o zaman **hikmet sadece savaş için araç gereç hazırlamak, malı ve canı feda etmekten ibaret** olur [ya da hicret etmek, hicret imkânı yoksa sabır ve sebatla kendi davanı sahiplenmeye devam etmek olur. Gömlek çıkarıp davanı terk etmek, "davet yolunun önüne çıkan engeller" karşısında teslim bayrağı çekmek, Türkiye'de bazılarının laikliği savunmaya başlaması gibi o engelleri benimseyip savunmaya başlamak, küfür düzenine biat etmek, siyasal düzeyde İslam'ı savunmayacağı yönünde kâfirlere güvence vermek değil]. Gerçekten hikmet, ancak birşeyi yerli yerine koymak demektir [Küfür ayaklar altına alınır, hak ise yüceltilir]. Hikmet ile hilecilik ve **teslimiyetçilik** arasındaki fark işte budur. …

Özet olarak diyebiliriz ki; bir müslümanın, İslam'ın ahkâm ve prensiplerinden herhangi birini değiştirmeye veya **davet ve öğüt vermede hikmete uyma** adı altında, Şeriat'ın hudutlarını **çiğnemeye ya da onu hafife almaya** hakkı yoktur. Çünkü hikmete; ancak ***Şeriat'ın hudutları, prensipleri ve ahlâkî kaideleri*** *dahilinde sınırlandırılmış ve* ***kayıtlandırılmış*** olduğu takdirde hikmet olarak itibar olunur.

HAYRETTİN KARAMAN HANGİ SAİKLERLE YAZIYOR?

Hayrettin Karaman'ın, Kuzey Irak Kürtleri'nin bağımsızlık talebine ilişkin bir yazısı ("Irka ve kavmiyete dayalı bağımsızlık", ***Yeni Şafak***, 8 Ekim 2017) mevcut.

Yazının tek cümleden oluşan ilk paragrafı şöyle:

> "İslam ülkelerinde ve **diğer ülkelerde**, din, inanç ve etnik aidiyet bakımından ülke çoğunluğunu teşkil eden halk gibi vatandaş oldukları, hak ve özgürlüklere sahip bulundukları halde ideolojik, **dînî** veya ırka-kavmiyyete dayalı saiklerle -ki, bunlar da çoğu kez siyasi ve ekonomik saiklerin perdesi olmaktadır- bağımsızlık taleplerinde bulunuyorlar, bu taleplerini gerçekleştirebilmek için de **şiddet içeren veya içermeyen yollara** tevessül ediyorlar."

Bu uzun ve karışık cümle, Karaman'ın kafasının fena halde karışık olduğunu da ortaya koyuyor.

Sadece İslam ülkelerinden değil, **diğer ülkelerden** de söz ediyor.

Sadece (büyük ölçüde batıl olan) ideolojik ve ırka-kavmiyete dayalı saikleri değil, (hak olan) dinî saikleri (etkenleri) de denkleme katıyor.

Sadece (bağımsızlık savaşı veya isyan gibi) şiddet içeren yöntemleri değil, **şiddet içermeyen (barışçı denilebilecek) yolları** da bahis konusu yapıyor.

Soyut olduğu için ne dediği anlaşılmayan bu cümleyi somutlaştıralım: Mesela, "diğer ülkeler"den Rusya'yı ele alalım (Çin ve Hindistan da olabilir).. Burada yaşayan müslümanların **dinî** saiklerle, şiddet içermeyen yollarla bağımsızlık talebinde bulunduklarını düşünelim..

*

Ve, Karaman'ın yine tek cümleden oluşan ikinci paragrafına geçelim:

> Bu taleplere karşı ülkenin diğer kesimleri ve iktidarlar **"ülkenin halkı ve toprağı ile bölünemezliği" ilkesine** dayanarak karşı çıkıyorlar, huzursuzluk, hatta daha ileride çatışma ve kan da devreye giriyor.

Karaman açıkça birşey söylemiyor ama, bu ifadelerinden, **mevcut devletlerin, rejimlerin ve iktidarların** kerameti kendinden menkul "ülkenin halkı ve toprağı ile bölünemezliği" ilkesini, **dinî (İslamî) saiklere** üstün tuttuğu sonucu zımnen çıkıyor.

Ayrıca, sözünü ettiği ilkenin de ideolojik nitelikte olduğunu ya idrak edemiyor ya da bilerek görmezden geliyor.

Bu laflar, ne dediğini bilmeyen kafası karışık bir beynin türrehatı olarak kabul edildiğinde belki hoşgörüyle karşılanabilir, fakat bilinçli bir şekilde formüle edildiyse, **İslam'a bağlılığı umursamayan bir ilkesizliğe** tekabül etmektedir.

Çünkü, bir mümin için, dinî saikler söz konusu olduğunda, çağdaş putperest (kendi heva ve hevesini tanrı edinen) rejimlerin ilkelerinin söz hakkı olamaz.

Tutup bir küfür devletinin bencil ve ben-merkezci ideolojik ilkesini dinî saiklerden (Allahu Teala'nın emir ve yasaklarından) üstün tutan adamın imanından söz edilemez.

Muhtemelen Karaman, lafın ucunun nereye gittiğinin farkında olmadan konuşuyor.

Sözlerini bu şekilde tevil etmek yerinde olabilir.

*

Karaman yazısına şöyle devam ediyor:

> Bağımsızlık talebine **dini temel (saik, bahane, dayanak…) kılanlar** için **“İslamî devletin temel kuralları-ilkeleri”** hakkında bazı açıklamalar sunacağım.

Ancak, sözünü ettiği açıklamalar, **dinî saiklerle yapılan bağımsızlık taleplerine** yöneltilen itirazların değerlendirilmesi için de yararlanılabilecek türden..

Fakat Karaman, yazısının başının da gösterdiği gibi, bunu amaçlamıyor.

Bağımsızlık taleplerini, **dinî saiklerle ve İslam dışı devlet ve rejimlere karşı** yapılsa bile, “İslamî devletin temel kuralları-ilkeleri” açısından sorgulanır hale getirmek istiyor.

Fakat aynı şeyi, *İslam dışı devlet ve rejimlerin **“ülkenin halkı ve toprağı ile bölünemezliği” ilkesi** dediği politikaları* için yapmıyor.

Böylece ortaya, “İslamî devletin temel kuralları-ilkeleri”nin, *İslam dışı devlet ve rejimlerin dinî olmayan bir ilkesine* geçerlilik kazandırmak için **istismarı** durumu çıkıyor.

O **dinî/İslamî olmayan ilke** değil, o **dinî/İslamî olmayan ilkeye** aykırı olan taleplere (şiddet içermeyen yollarla hayata geçiriliyor olsa bile) medar olan **dinî/İslamî saikler** geçersizmiş gibi bir izlenim verilmek isteniyor.

İslamî kurallar-ilkeler, İslamî saiklere karşı, İslam dışı bir ilkenin hizmetine sunuluyor.

*

Hayrettin Karaman, sözlerini bu noktada bırakmamış, “Meşru ve makul olmayan bağımsızlık (2)” başlıklı ikinci yazısıyla Kürtler’i, Irak’ı, Türkiye’yi ve Ortadoğu’yu kurtarmaya devam etmişti.

Yazdıklarının önemsiz sayılmayacak bir bölümü **meşru (Şeriat'e uygun) ve makul (akla uygun) değil**, fakat biz burada sadece "**yalan**"ını konu edineceğiz. Yazı uzamasın diye..

Karaman şöyle diyor:

> Bir zamanlar düzeni ve halkıyla Müslüman olmuş bir ülke sonradan ikinci sınıfa giren [düzeni müslüman olmayan] bir ülke haline gelmiş olsa bile fukahânın önemli bir kısmına (Hanefîler buraya dahildir) göre o ülke "savaş ve küfür ülkesi değildir" manasında İslam ülkesi olarak kabul edilmiştir.

Prof. Dr. Ahmet Özel'in konuyla ilgili kitabı, Hanefîler'in ne düşündüğünü genişçe anlatıyor. Özel'in, mevzuyu özetleyen makaleleri de mevcut.

Hayrettin Karaman ise, kaynak göstermeden, "Hanefîler de böyle söylüyor" diyerek tabiri caizse "üfürüyor"..

Hanefîler'in konuyla ilgili kanaatlerini Özel'den dinleyelim:

> Fıkıh kitaplarında **dârulislâm** için "müslümanların hâkimiyeti altındaki yer" veya "müslümanların imamının (devlet başkanı) hüküm ve sultasının yürürlükte olduğu ülke"; **dârulharp** için ise "küfür yönetiminin hâkim olduğu ülke", "kâfir liderin emir ve idaresinin yürürlükte olduğu ülke" şeklinde tarifler yapılmıştır.
>
> İslâm hukukçuları devletin egemenlik sınırları, egemenliğin el değiştirmesinin sonuçları ve diğer devletler ve vatandaşlarıyla siyasî, hukukî ve ticarî ilişkiler gibi pratik sebeplerle devletin ülkesini tarif ve tespit ederken dünyayı iki kısma ayırmışlar; **yasama, yürütme ve yargı yetkilerinin İslâmî otoritenin elinde bulunduğu ülkelere dârulislâm**, bu yetkilerin müslüman otoritenin elinde bulunmadığı ülkelere de dârulharp adını vermişlerdir.

“Dârü’l-harp” terkibi her ne kadar ilk bakışta “kendisiyle dârulislâm arasında savaş halinin mevcut olduğu ülke” mânasını ifade ediyorsa da İslâm hukuku kaynaklarında “dârulislâm dışındaki ülkeler” anlamında ve **bugünkü “yabancı ülke” tabirinin karşılığı** olarak kullanılmıştır. İslâm hukukçularının ülkeleri bu şekilde ikiye ayırmaları ve yabancı ülkeleri dârulharp şeklinde adlandırmaları konusunda bazı Batılı müelliflerin ileri sürdüğü, müslümanların gayri müslimlere karşı sürekli savaş hali içinde bulundukları ve dolayısıyla dârulislâmın diğer ülkelerle münasebetinin savaş esasına dayandığı, söz konusu ayırım ve adlandırmanın da bundan kaynaklandığı şeklindeki iddia gerçeği yansıtmamaktadır. **İslâm hukukundaki hâkim telakkiye göre gayri müslim milletlerle savaşın meşruiyet sebebi onların müslümanlara savaş açmalarıdır**; yabancı ülkelerin dârulharp şeklinde adlandırılmasında da Ortaçağ boyunca milletlerarası münasebetlere hâkim olan tarihî ve siyasî şartlar etkili olmuştur. Müslüman hukukçular, mevcut ilişkileri yansıtan en bâriz özellik olarak bu ülkeleri genellikle dârulharp şeklinde adlandırmakla birlikte aynı anlamda **“dârülküfr”, “dârüşşirk” ve diğer bazı tabirleri** de yaygın şekilde kullanmışlardır.

Dârulislâm ve dârulharp terimleri iki ayrı devletin hakimiyet alanını ifade ettiğinden bir toprak üzerindeki hakimiyetin diğer devlete geçmesiyle ülkenin de hükmü ve adı diğerine dönüşür. Dârulharp sayılan bir ülke, halkının müslüman olması veya fetihten sonra orada İslâm hükümlerinin uygulanmasıyla dârulislâm haline gelir. Bu hususta fıkıh âlimleri arasında görüş birliği vardır. Ancak **bir ülke yalnız fethedilmiş olmakla dârulislâm haline gelmez**. Dârulislâm sayılması için yurt edinilmesine karar verilmesi, başka bir ifadeyle yönetici tayin edilerek **İslâm ahkâmının uygulamaya konulması gerekir**.

Dârulislâmın hangi durumlarda dârulharbe dönüşeceği konusunda İslâm hukukçuları arasında görüş ayrılıkları mevcuttur….

… hangi şartların gerçekleşmesiyle istilâ edilen yerlerin dârulharbe dönüşmüş olacağı hususundaki görüşler de şöyledir:

Mâlikî ve Hanbelî fakihleriyle **Hanefîler'den Ebû Yûsuf ve İmam Muhammed'e göre dârulislâm, içinde küfür ahkâmının uygulanmasıyla dârulharbe dönüşür**. Bu görüş kıyasa dayanmaktadır; yani dârulharp İslâm hükümlerinin tatbikiyle dârulislâma dönüştüğüne göre dârulislâm da küfür hükümlerinin uygulanmasıyla dârulharbe dönüşür.

Ebû Hanîfe'ye göre dârulislâmın dârulharbe dönüşmesi için şu üç şartın gerçekleşmesi gerekir: a) İstilâ edilen yerde küfür ahkâmının (İslâm dışı hukuk düzeninin) uygulanması. b) Ülkede ilk **eman**ları üzere bulunan hiçbir müslüman veya zimmînin kalmaması. c) Ülkenin dârulharbe bitişik olması.

Şâfiîler'e göre dârulislâm daha sonra istilâya uğramış olsa, hatta istilânın üzerinden uzun yıllar da geçse dârulharbe dönüşmez. Dârulislâmın dârulharbe kesinlikle dönüşmeyeceği şeklindeki bu görüş, **mülkiyetin *hukuken* gayri müslimlere geçmeyeceği anlamında**dır. Çünkü diğer üç mezhebin aksine Şâfiîler'e göre gayri müslimler istilâ ile müslümanların mal ve mülklerine **hukuken** sahip olamazlar. Ancak gerek bir İslâm ülkesini istilâ etmesi gerekse Şâfiîler'e göre savaşın sebebinin küfür olması göz önüne alındığında bu devletle savaş halinde bulunulacağı ve ülkenin **siyasî ilişkiler açısından dârulharp** sayılacağı açıktır. Nitekim halkının irtidad ederek istilâ ettiği ülke, **İmâm Şâfiî'ye göre küfür hükümlerinin uygulanmasıyla dârulharbe dönüşür**. Zira malların ve arazilerin mülkiyeti esasen irtidad edenlere ait olup bir el değiştirme söz konusu değildir.

(Ahmet Özel, "Klasik İslâm Devletler Hukukunda Ülke Kavramı ve Günümüzdeki Durum: İbn Teymiyye'nin Mardin Fetvası ile Benzeri Diğer

Bazı Fetvalar”, ***M.Ü. İlâhiyat Fakültesi Dergisi***, 43 (2012/2), s. 43-45; http://e-dergi.marmara.edu.tr/maruifd/article/viewFile/5000007682/5000007984)

*

Mesele gayet açık..

Ne yazık ki Türkiye, **dört mezhebe** göre de darulharb durumundadır.

Çünkü, **küfür ahkâmı (yasaları)** yürürlüktedir.

Hanefîlerden İmam Ebu Yusuf ile İmam Muhammed'in ne dediği ortada..

İmam-ı Azam'ın kabul ettiği şartlar çerçevesinde de durum budur.

Çünkü, Türkiye'de "[İslamî düzendeki] ilk emanları üzere bulunan hiçbir müslüman ve zimmî" kalmamıştır.

Tabiî ki buradaki **eman** (emniyette olma), **Şeriat çerçevesinde sahip olunan güvenceleri** ifade etmektedir.

Yoksa, **Şeriat'in yani İslam ahkâmının hâkim olması için teşkilatlanıp faaliyet gösterme durumunda** emanın ortadan kalktığı, adı var kendi yok **köleleştirici bir sözde eman** kastedilmemektedir.

Aynı şekilde bu eman, **gizli servisleri eliyle hukuk dışı cinayetler vs. işlemeyi, kumpaslar ve tuzaklar kurmayı** hukuka uygun kabul eden **göstermelik hukuk devleti safsata ve sefil tiyatrosu** ile de ilişkisizdir.

*

Bu çağdaş hukuk devleti tiyatrosu gerçek anlamda sadece "düzen"e açıkça veya dolaylı biçimde iman ve sadakat arzeden **egemenlerin çıkarlarını güvence altına**

alır ve yasalar, onların istikbal hesapları çerçevesinde yap-boz oyununa dönüştürülür.

Bu yasalar, en iyi halinde bile **adaleti** değil, egemenlerin **ulusal**/etnik/ırksal/zümrevî/ideolojik/grupsal **çıkar** tanımları muvacehesinde **menfaatperestliği** (çıkar tapınmacılığını) temel alır.

Böylesi rejimler, yasaları keyfî biçimde değiştirmekle de yetinmez, çıkarı gerektirdiğinde kendi koyduğu yasaları **gizli servis** eliyle "ulus"undan da "**gizleyerek**" çiğner.

Bu tür sözde "hukuk" devletlerinin "**gizli**" gerçek yüzünde, sadece Karaman gibi, **"düzen"**in çıkarları gerektirdiğinde yalan da söyleyebilen ve İslamî hakikatleri çarpıtan **işbirlikçiler** gerçekten "eman" içinde yaşama mutluluğunu tadabilirler.

*

Türkiye'nin **"düzen"**bazları şayet bu ülkenin darulharb olduğunun söylenmesinden rahatsız oluyorlarsa, kolayı var.. Türkiye'nin daru'l-İslam sayılmasını sağlayacak şartların gerçekleştirilmesi için ellerinden geleni yapsınlar..

Bir taraftan küfür hükümlerini savunacak, savunmakla da kalmayıp dayatacaklar, sonra da İslam'a göre Türkiye'nin darulharb olduğunun söylenmesinden rahatsız olacaklar.

Buna hakları yoktur.

Mümini kâfir olarak nitelendirmek, yani imana küfür demek küfür olduğu gibi, küfre iman demek de küfürdür.

Benzer şekilde, küfür düzenine İslam düzeni demek de küfürdür.

*

Bir belde, salt üzerinde müslümanlar da yaşıyor diye daru'l-İslam olmaz.

Evet, dört mezhebin görüşü böyleyken, **Hayrettin Karaman**, Hanefîler de dahil olmak üzere "fukahanın (otorite İslam hukukçularının) önemli bir kısmına göre", durumun farklı olduğunu iddia etmektedir.

Kimler bu Hanefîler? Açıklasa da öğrensek..

Muhtemelen, sözünü ettiği Hanefîler, bir zamanlar Faruk Beşer'in kitabını yazdığı "**Fethullah Gülen Fıkhı**"na göre fetva veren **fukaha**dır.

Bu noktada Hayrettin Karaman'ın Faruk Beşer'den tek farkı, kitap yazmamış olması..

Yoksa, Fethullah'ı destekleme bakımından Hayrettin efendinin Faruk Beşer'den kalır yanı yoktu.

*

Karaman, Anayasa'sı gereği İslam Dini umurunda olmayan Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne toz kondurmak istemiyor olabilir.

Kendi bileceği şey.

Fakat bunu, İslam'ı tahrif ederek, İslamî hakikatleri çarpıtarak yapmamalıdır.

Mevzubahis olan İslamî hakikatlerse Türkiye Cumhuriyeti teferruattır.

PUTLAR VE “ÖRTÜLÜ” AKIL

Türkiye’de bir ara birkaç Atatürk heykeline saldırılmış, Prof. Hayrettin Karaman hemen kaleme sarılmıştı.

Yeni Şafak’ın 14 Eylül 2017 tarihli sayısında yayınlanan yazısına “**Putuna söversen Allah’ına söver”** başlığını uygun görmüştü.

Onun sözlerinin de, bizim meramımızın da doğru ve tam anlaşılması için önce yazısını okuyalım:

> Peygamberimiz (s.a.) Mekke’yi fethettikden sonra Kâbe’yi dolduran putları temizletti, bir sahâbîyi göndererek Taif’teki meşhur putu kırdırdı… Bunlar doğru, ama Hicretten önce de Kâbe putlarla dolu iken o ve ashabı orada ibadetlerini yaptılar ve putlara da dokunmadılar. Bu tarihte putlara dokunmanın faydasından çok zararı vardı, fetihten sonra ise onları orada bırakmanın o tarihte, o şartlarda ve o toplum için zararı vardı. Fayda-zarar hesabı yapmadan başka dinlerin kutsallarına dokunmak, onlara küfür ve hakaret etmek İslam’ın talebi değildir. İslam’ı tebliğ etmenin ve diğer dinlerin yanlış ve eksik taraflarını anlatmanın uygun yolları vardır ve ve yollar her zaman, her yerde aynı değildir.
>
> Yanlış yapmanın acı bedellerinden birini de şu haberde görüyoruz:
>
> *“2001 yılında önce **Afganistan’da Buda heykellerinin yıkılması** bahanesi ve arkasından 11 Eylül olayları esnasında Burma Askerî Yönetiminin ülkede yaşayan Müslümanların El Kaide ile bağlantılı oldukları imalarıyla gerginlikler tırmandırılmıştır. 800’den fazla insan katledilmiş, 2000’den fazla insan yaralanmıştır. Akyab’da 6 Müslüman mahallesi tamamen yıkılmıştır. Budist rahipler öncülüğünde 1000’den fazla kişi Müslümanların*

dükkânlarına, evlerine ve camilerine saldırarak adeta bir yok etme faaliyetine girişmiştir."

Bugünlerde içimiz acıyarak takip ettiğimiz **Arakan Müslümanlarının** katliamı için de başka bahaneler ve sebepler yanında Buda heykelinin kırılması ve ona yönelik hakaretler var.

Katliamın öncüsü ise eski Budist rahip ve 969 hareketinin lideri Ashin Wirathu. Sosyal medyada birçok takipçisi olan bu sözde rahip, Budistleri Müslümanlara karşı kışkırtıyor. Müslümanlara karşı nefretini de, "Bir yılan nerede olursa olsun zehirlidir. Sadece bir tane var diye yılanı küçümseyemezsiniz. Nerede olursa olsun tehlikelidir. İşte Müslümanlar da böyledir" sözleriyle dile getirmişti.

Bu katliam ve Müslümanlara yapılan diğer zulümler karşısında Budist rahiplerin ikiye ayrıldığını görüyoruz: Bir kısmı Budizm'de şiddet yoktur, yapılan zulüm ve katliam dinimize aykırıdır" derken diğer kısmı Müslümanları yılana benzeterek başlarını ezmeyi savunuyor ve bu zulme fiilen de katılıyorlar.

Elbette Arakan zulmünün asıl sebebi şurada ve burada Buda heykellerinin kırılması ve hakaret edilmesi değildir, ama bu gibi eylemlerin yapılan zulmü kamuoyuna benimsetmek veya tepkiyi yumuşatmak için kullanıldığı da bir başka gerçektir.

Bir Müslüman Hristiyanların haçını çiğnerse Hristiyanlar da onun kitabını ayaklar altına alıp çiğnerler; Kur'ân'a göre Müslümanlar kitaplarını korumak için mesela Hristiyanların haçına hakaret etmeyecekler.

Bugün Batı'da İslam ve Müslümanlar aleyhine yürütülen kampanyalar, İslam tehdidi, **İslamofobi** efsaneleri bazı Müslüman fert ve grupların yanlış, çirkin, yersiz davranışları ile terör eylemlerinden güç alıyor.

Müslümanlar olarak tepkilerimizi kontrol etmek durumundayız. Din adına konuşanlarımızın, savaş halinde olmadığımız başka din mensuplarına karşı şiddet ve nefret dilini kullanmaları, halkı buna teşvik ve tahrik etmeleri fayda değil, zarar getirir, getiriyor.

Şiddet yanlısı Budistlerin Arakanlı Müslümanlara yaptıkları zulmün hiçbir mazereti ve meşru sebebi olamaz, ancak düşmanın eline fırsat vermek de hikmetli bir davranış değildir. Müslümanın işi putları kafalarda ve gönüllerde kırmak olmalıdır.

*

Evet, kâfirlerin putlarına sövmemek lazım..

Aynı şekilde, kişinin bir başkasının annesine vs. sövmesi de, kendi annesine vs. sövmesi anlamına gelir. Çünkü, aynı cinsten karşılık verilir.

Bununla birlikte, Hayrettin Karaman'ın meseleyi bir ölçüde çarpıttığı görülmektedir.

Birincisi, **Hicret**'ten önce putlara dokunulmamış olması, onlara asla dokunmamak gerektiğini göstermez. Çünkü **Hz. İbrahim a. s.**, benzer şartlarda bunu yapmıştı.

Öte yandan, Hayrettin efendinin yazısının zamanlaması, bu hatırlatmayla, **Atatürk heykellerine** vs. yapılan saldırılara işarette bulunduğunu gösteriyordu.

Ancak, bu yazısıyla, tam da **provokatörleri devreye koyan "çukur" odakların** arzusu istikametinde kalem oynatmakta olduğunu anlaması gerekiyordu.

*

Yıllar önce, bir üniversitede yüksek lisans öğrencilerine "**bilimsel araştırma yöntemleri**" dersini veriyordum.

Bir gün sınıfa, Jacques Barzun ile Henry F. Graff tarafından kaleme alınmış olan ***Modern Araştırmacı*** adlı kitabı (çev. Fatoş Dilber, Ankara: TÜBİTAK, 1999) getirdim.

Kitabın birinci bölümü şöyle başlıyordu:

> **İngiliz Arkeolog Layard**, Ortadoğu konusunda yazmış olduğu bir zamanların tanınmış kitabında, bir Türk görevlinin bir İngilizin sorusuna verdiği yanıtı içeren mektubunu yayımlamıştı. Mektup şöyleydi.
>
> *"Meşhur dostum, Ciğerparem!*
> *Benden istediğin hem zor hem yararsız. Bütün zamanımı burada geçirdiğim halde, ne evleri saydım ne de yaşayanların sayısını araştırdım. Kimin katır yüküyle ne kaçırdığıyla, kimin neyi gizli saklı idare ettiğiyle hiç ilgilenmedim. Hepsinden öte, şehrin tarihine gelince, İslam'ın kılıcı buralara gelmeden önce gavurun ne haltlar yediğini, ne işler karıştırdığını ancak Allah bilir. Bunları araştırmanın bize bir yararı olmaz. Ruhum, canım! Sizi ilgilendirmeyen işlere karışmayınız.*
>
> *Sefa geldiniz hoş geldiniz; Selametle gidiniz."*
>
> Bu devlet memurunun hiç yıllık rapor hazırlamadığı ortada. Nazik bir dille vermekten kaçındığı üç şeye dikkat edin: Nüfus istatistikleri, iş raporları ve tarih. Günümüzde hangi alanda olursa olsun bu üç tip bilgi bulunmadığı takdirde yaşam durur. Dünyanın her yerinde, her an, bir konuda rapor yazmak için araştırma yapan birileri, çalışma yapabilmek için bu raporları okuyan, inceleyen başka birileri vardır. Raporlar, tahminin yerine bilgiyi geçirme çabalarımızın araçlarıdır. "Rapor" işlerin yürütülmesinde temel unsurdur.

*

Öğrencilere şu soruyu yöneltmiştim: **“Sizce, bu devlet memuru, neden böyle bir mektup yazmış olabilir?**”

Öğrenciler, devlet memurunun tembelliği, cahilliği, iş bilmezliği vs. gibi birçok ihtimali dile getirmişlerdi.

Onlara şu minvalde şeyler söylemiştim:

Kitabın yazarlarının bu mektuptan hareketle, “Bu devlet memurunun hiç yıllık rapor hazırlamadığı” sonucuna varması, bilimsel araştırma mantığına aykırı bir acelecilik.. Böyle bir mektuptan hareketle bu sonuca varılamaz.

Ayrıca, muhtemelen yazarlar kendi alanları dışındaki konularla hiç ilgilenmedikleri için, işin içyüzünü anlamamış durumdalar. Kasten anlamamış görünmüyorlarsa tabiî..

Burada devlet memuru, **ajan olduğunu düşündüğü İngiliz’le inceden inceye kafa buluyor, dalgasını geçiyor**. Bu, ya çok uyanık bir memurdur, ya da söz konusu talebi üst makamlara iletmiştir ve onlardan, o İngiliz’i güzellikle başından savması emri gelmiştir.

*

Putların ya da heykellerin kırılmasını da, söz konusu kitabın yazarları gibi, acelecilikle hemen birilerinin fanatizmine, basiretsizliğine ya da cehaletine bağlamamak gerekir.

Türkiye’de ara sıra nükseden Atatürk heykellerine saldırı furyası, **tesadüfen birbirini izleyen, aynı döneme denk gelen** olaylar serisi değildir.

Belirli bir senaryoya göre piyonların ortaya sürüldüğü bir rezaletler komedyasıdır..

Maksat, iki üç tane Atatürk heykelinin zarar görmesine mukabil, **iki milyon Atatürk heykeline putperestçe bir tazim**in tahkim edilmesidir…

Ve yine maksat, Hayrettin efendi gibi dünyadan habersiz fakat âleme nizamat veren tipleri, **kendilerinin ruhu bile duymadan kullanmak,** böylesi yazılar kaleme almalarını sağlamaktır..

Evet, asıl maksat, Atatürk'ün **asla sorgulanamaz** bir "tanrı" gibi muamele görmesini sağlayacak bir ortamın oluşturulmasıdır..

Buna hizmet edecek bir **"korku ve terör"** şemsiyesinin Atatürk heykelinin üzerine örtülmesidir..

İnsanların, Atatürk'ün adı geçince, düşünemez hale getirilmeleri, korkudan adeta beyin felci geçirip **"fikri köle, vicdanı köle"** duruma düşürülmeleridir..

*

Gelelim **Taliban**'ın Bamiyan Vadisi'ndeki meşhur **Buda heykeli**ni yıkmasına..

Hem bireysel düzeyde insan ilişkilerinde, hem de uluslararası ilişkilerde **"mütekabiliyet/karşılıklılık"** diye birşey vardır.

Hukukta da aynı şekilde suç ile ceza arasında **orantı** aranır.

Evlilikte bile, **denklik** (küfüv) gereklidir.

Eğer bir Buda heykeli yıkılmışsa, karşılığında bir caminin yıkılmış olması, cevabın verilmesi anlamına gelir.

Taliban, **Budistleri** Bamiyan Vadisi'ne toplayıp onları (bir zamanlar S**ırplar'ın Boşnaklar'a** yaptığı şekilde) koyun gibi **boğazlamış mıydı**?!

Gidip Budist mahallelerini mi **yaktılar**?

Budistlerin **evlerine** mi saldırdılar?

Taliban Buda heykelini yıkmadan önce de Müslümanlar benzer saldırılarla karşılaşmıyor muydu?!

Bütün suçu döndürüp dolaştırıp tekrar Müslümanlar'ın üzerine yıkmak için insanın gaflet katsayısının kaç olması gerekir?

Şimdi Arakan'da bunlar oluyor, oldu diye, diğer ülkelerde Müslümanlar, Budistlere saldırıyor mu?!

Balkanlar'da yıkılan camiler, Müslümanlar **Hristiyanlar'ın haçını** kırdıkları için mi yıkılmıştı?!

Arakan'da Müslümanlar, Buda heykellerine mi saldırmışlardı?!

*

Ebu Eyyub el-Ensarî, İstanbul kuşatması sırasında vefat ederken, surlara en yakın bir yere defnedilmesini vasiyet etmiş, böylece **Eyüp**'te toprağa verilmişti.

Ordu geri dönerken **Bizanslılar**, "Siz gidince biz bu mezarı yerle bir ederiz" diyerek alay ettiler.

Bunun üzerine, ordu komutanı Yezid (Hz. Muaviye'nin oğlu), onların anlayacağı şekilde cevap verdi.

Şayet bunu yaparlarsa, Emevî hakimiyeti altındaki bütün hristiyan mezarlıklarını yerle bir edeceğine yemin etti.

Bugün İslam dünyasının sorunu, Hayrettin Karaman gibilerin (Ki, ne yazık ki, son tahlilde **Fethullah Gülen**'in "yerli ve milli", uluslararası sulara açılamamış versiyonu kabul edilmeye elverişli) onlara akıl(sızlık) veriyor olması..

Bu kafayla Müslümanlar ezilmekten, sömürülmekten, öldürülmekten, sürülmekten, hakarete ve tecavüze uğramaktan kurtulamazlar.

DEVLETİN KUCAKLADIKLARI VE KOVALADIKLARI

Yeni Şafak gazetesi yazarı Hayrettin Karaman, "**Şeriatla hükmetmeyen kâfir olur mu?"** başlığını taşıyan 13 Ocak 2017 tarihli yazısında şunları söylüyordu:

> Dinimizi teröre, şiddete ve cana kıymaya alet edenlerin çokça kullandıkları âyetlerden dördününün mealini verecek, sonra bunlardan çıkan manayı ve hükmü özetleyecek, ardından da Müslümanların büyük bir kısmının itikadda (inanç konularını anlamada) kendisine tabi oldukları Ebu Mansur Mâtürîdî ile büyük müfessir Kurtubî'den, yaptığım özeti destekleyen nakiller yapacağım.
>
> "Kendilerini Allah'a vermiş olan peygamberlerin ve –Allah'ın kitabını korumaları kendilerinden istendiği için– Rablerine teslim olmuş zâhidlerin, bilginlerin Yahudiler arasında kendisiyle hükmettikleri, içinde hidayet ve aydınlık bulunan Tevrat'ı elbette biz indirdik. Hepsi onun (hak olduğunun) şahitleri idi. O halde insanlardan korkmayın, benden korkun da âyetlerimi az bir bedel karşılığında satmayın. Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir. /Tevrat'ta İsrâiloğulları'na, "Cana can, göze göz, buruna burun, kulağa kulak, dişe diş… ve yaralamalara da birbirine kısas vardır. Kim kısası bağışlarsa bu kendisi için bir kefâret olur. Ve her kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir" diye yazdık. /Ardından o peygamberlerin yolu üzere, kendinden önce gelmiş olan Tevrat'ı tasdik edici olarak Meryem oğlu Îsâ'yı gönderdik. Ona da içinde hidayet ve nur bulunan, kendinden önce gelmiş olan Tevrat'ı tasdik edici, takvâ sahipleri için bir yol gösterici ve bir öğüt olarak İncil'i verdik. /İncil'e tâbi olanlar da Allah'ın onda indirdiği hükümlerle hükmetsinler. Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte tam manasıyla fasıklar onlardır." (Maide: 5/44-47)

44. âyette, Tevrat’ın Allah tarafından insanlar için gönderilmiş bir ışık ve bir kılavuz olduğu, Hz. Mûsâ’dan itibaren Hz. Peygamber’in zamanına kadar gelmiş geçmiş peygamberlerin Yahudilerin davaları hakkında onunla hüküm verdiği anlaşılmaktadır; hatta peygamberlerin vârisleri olan takvâ sahibi rabbânîler ve ahbâr (din bilginleri) dahi onunla hükmederler. Çünkü peygamberler de âlimler de Allah’ın kitabını korumakla görevlendirilmiş ve buna şahit yani gözetleyici olmuşlardır.

Allah’ın emir ve yasaklarını çiğneyenlerin durumu bu bağlamda üç açıdan değerlendirilmiştir: Birincisi (44. âyet), **Allah’ın indirdiğini inkâr ettikleri veya hafife aldıkları için onunla hükmetmeyenler olup bunlar kâfirlerdir**. İkincisi (45. âyet), Allah’ın indirdiğine **inandığı halde onunla hükmetmeyenler zalimlerdir**. Üçüncüsü (47. âyet), Allah’ın indirdiği ile hükmetmemek, O’nun emrinden çıkmak mânasına geldiği için onunla hükmetmeyenler fâsıklardır.

Şu halde şeriatı uygulamayanlar onu inkâr ederler ve önemsiz sayarlarsa dinden çıkıyorlar, inkar ve hafife alma sözkonusu olmaksızın şeriatı uygulamayarak günah işleyenler ise **zalim ve fasık** oluyorlar,
ama **kâfir** olmuyorlar.

İmam Mâtürîdî bu âyetlerin tefsirinde özetle şöyle diyor:

“Uygulamayanların kâfir olduklarını” ifade eden âyet Allah’ın indirdiği hükümleri inkar eden ve bunları hak olarak görmeyen kimselerle ilgilidir. Bunlar aynı zamanda zalim ve fasıktırlar. Bu manada âyetlerin tamamı kâfirlerle ilgilidir. Yalnız fâsık ve zalim olduklarını ifade eden âyetler ise müminlere ait olup onlar **inandıkları halde amel etmedikleri için zalim ve fâsık** olmaktadırlar; çünkü zalim bir şeyi ait olduğu yere koymayan, fâsık ise Allah’ın emrinden sapan ve çıkan denektir.

Kurtubî:

Allah'ın gönderdiği hükümleri uygulamayanların kâfir, zalim ve fâsık olduklarını ifade eden ayetlerin üçü de kâfirlerle ilgilidir ve bu husus sahih hadisin açıklamasıyla malum olmuştur. Müslümanlara gelince bunlar, -âyetleri uygulamadıkları için- büyük günah işlemiş olsalar bile kâfir olmazlar.

Bu üç âyet'in yalnız kâfirlere değil, Müslümanlara da hitap ettiğini ileri süren müfessirlere göre de mana şöyledir: "**Allah'ın gönderdiği âyetleri uygulamanın gerekli olmadığına inanan ve amel etmemenin caiz olduğunu söyleyenler kâfir olurlar**, ama bunlarla amel etmenin gerekli olduğuna iman ettikleri halde amel etmeyenler ise haram işlemiş olurlar, bunlar Müslümanların fâsık olanlarıdır, bunların işi Allah'a kalmıştır, dilerse bağışlar, dilerse cezalandırır.

Sonuç:

Şeriata iman ettikleri halde çeşitli sebeplerle onu uygulamayanlar kâfir olmadıkları gibi bunların yaşadığı ülke de küfür **ve harb ülkesi değildir**.

*

Bu yazısıyla Hayrettin efendi, daha önceki bir yazısında yaptığı **"Kimseye fasık denilmesin!"** şeklindeki çağrıyı ("**Kucaklamanın sınırı**", ***Yeni Şafak***, 1 Ocak 2017) yalayıp yutmuş oluyordu.

"**Şeriat'i uygulamayanlara kâfir demeyin, onlar sadece fasık ve zalim**" diyerek, birilerini fasık ve zalim ilan etti.

Etmek zorunda kaldı.

Birileri sadece fasık ve zalimmiş..

Fasık ve zalim olmak, herhalde bir meziyet değildir.

Kur'an'da fasıklarla değil, **salihlerle birlikte olunması** emredilir. (Tevbe, 9/119)

Aynı şekilde, **zalimlere *meyledenlere ateşin dokunacağı*** da haber verilir. (Hûd, 1/113)

*

Evet, durum bu.. Fakat, asıl söylemek istediğimiz bu değil..

Karaman'ın yazdıklarından sadece, yaptığı **alıntılar doğru**.

Kendisine ait olan kısım ise, tek cümlelik son paragraf..

Ve o, **yanlış.**

Neden?

Şundan: Kafası çalışmadığından ya da fazla çalıştığından, **fasit kıyas** yapıyor.

"Dam üstünde saksağan, vur beline kazmayı" türünden bir "alâka" kurarak, ***iman ettikleri halde*** *Şeriat'i uygulamayanların* kâfir ol**ma**ması kaziyesinden hareketle, **resmen küfrü benimsemiş** olan rejimlerin yürürlükte olduğu ülkelerin bile "küfür ve harb ülkesi" olmayacağı sonucuna varıyor.

Böylece, söz konusu ülkelerin "**İslam devleti**" kabul edilmesi gerektiğini dolaylı biçimde söylemiş oluyor.

İlahiyatlardaki fıkıh derslerinde "kıyas ma'â'l-fârık" örneği olarak okutulabilecek bir "abrakadabra, hokus pokus, alavere dalavere" kabilinden "zihinsel sıçrama ya da fırlama" yapıyor.

*

Evet, Şeriat'in uygulanmaması kimi zaman bir ülkeyi küfür ve harb ülkesi yapmayabilir.

Fakat **bu,** ***"resmen" Şeriat'in benimsenip de uygulanmaması*** **durumunda** söz konusu olabilir.

Mesela **Mısır** böyledir.

Mısır Anayasası Şeriat'e uymayı tazammun eder, uygulama ise tam böyle değildir.

Suudi Arabistan, İran ve Pakistan için de aynı durum, belli ölçüde söz konusudur.

Başka bazı ülkelere gelince, onlar, **açıkça Şeriat'i reddettikleri, yerine falan veya filan çağdaş Firavun ya da Nemrut'un** ilkelerini (ki o ilkeler küfürden ibarettir) oturttukları için, **rejim düzeyinde** ***"resmen", yani resmî olarak,*** **İslâm açısından küfür ülkesidirler.**

Çünkü bunlar, kabul edip de uygulamama değil, kökten reddediyorlar.

Hatta, aşağılıyorlar.

Şeriat "tehlike"sinden söz ediyorlar. **"Milli güvenlik" için tehdit** olduğunu söyleyebiliyorlar.

Şeriat'i tehlike olarak görmek de küfür değilse, küfür nasıl birşeydir?

Adamların dinleri İslam olmaktan çıkmış, "milli güvenlik" adını verdikleri **küfür ve fısk u fücur güvenliği** haline gelmiş.

*

İşte bunun için, **Şeyhülislam Mustafa Sabri Efendi ve Zahidü'l-Kevserî** gibi 20. yüzyılın yüz akı büyük âlim, **laikliği** ***benimseyenlerin*** **kâfir olacakları** fetvasını vermiş durumdadır.

Mustafa Sabri Efendi bu noktada da durmuyor, **onların kâfir olacaklarından şüphe edenlerin de kâfir olacağını** söylüyor.

Çünkü **helali haram, haramı helal kabul etmek, bunun da ötesinde,** ***imana küfür, küfre de iman unvanını layık görmek*****; küfürdür**.

Şeriat'i uygulamayan rejimlerin **kâfir** değil de **sadece zalim ve fasık** kabul edilebilmeleri için, önce anayasalarına "Şeriat'in başımızın üstünde yeri vardır" diye yazmaları, **Şeriat'i benimsediklerini ikrar etmeleri**, sonra da, bu **ikrarlarına aykırı biçimde** Şeriat'i uygulamıyor olmaları gerekir.

1921 Anayasası'nda olduğu gibi, Şeriat'in, hukukun temelini oluşturduğunun ya da **1924 Anayasası**'nda geçtiği üzere, en azından "**Devletin dininin İslam dini olduğunun**" belirtilmesi icab eder.

*

İşte o zaman, rejimin küfür rejimi, ülkenin de küfür ülkesi **olmadığını**, fakat ülkede **zulmün ve fıskın** hâkim konumda bulunduğunu söylemek mümkün olabilir.

Fakat, **resmen, yani resmî düzeyde** Allah'ın ahkâmı kaldırılıp bir tarafa atıldığında, **reddedildiğinde, kabul edilmediğinde, hatta resmî söylem çerçevesinde** Şeriat aşağılandığında**, tehlike olarak görüldüğünde,** o rejim **zalim ve fasık olmanın ötesinde, küfür rejimi olur.**

O rejimin yürürlükte olduğu ülke de, ne yazık ki, **küfür ülkesi** haline gelmiş demektir.

Bir ülkenin küfür ülkesi ya da diyarı sayıl**mama**sı için orada Müslümanların yaşıyor ya da yaşayabiliyor olması tek başına yetseydi, mesela **İsrail, Hindistan, Almanya, Hollanda ve ABD**'ye de "İslam ülkesi" demek mümkün olabilirdi.

O ülkelere de, **küfür ülkesi** dememek gerekirdi.

*

Bazı ülkelerin saf “ayağına yatan” kurnaz ve “kafası fazla çalışan” vatandaşları şöyle diyebilirler: “Anayasa’da ve yasalarda **laiklik** yerine **Şeriat**’e bağlılık, filan faninin ilkeleri yerine **Azîz Allah**‘ın ahkâmına saygı vurgusunun yapılmasını biz de isteriz. Fakat buna gücümüz yetmez, yetmiyor.”

Bunu söylediğiniz zaman, o ülkede **Müslümanların aciz, küfrün ve kâfirlerin ise hâkim** konuma gelmiş bulunduğunu, ülkenin **küfür ülkesi**ne dönüştüğünü **itiraf** etmiş olursunuz.

Şayet, böyle bir ülkedeki **Şeriat’e geçit vermeyen güçleri** açıkça ya da dolaylı biçimde onaylıyorsanız, o takdirde de **acziyeti ihanetle taçlandırmış, münafıklaşmışsınız demektir**.

“Devleti dine uyduramıyoruz, gücümüz yetmiyor, o halde dini devlete uyduralım” diye işgüzarlığa kalkışırsanız, **o zaman da sadece ülke, İslam ülkesi olmaktan çıkmış olmaz, inandığınızı iddia ettiğiniz İslam da, gerçek İslam olmaktan çıkar**.

Kur’an‘ı lafız düzeyinde tahrif edemezsiniz ama, yorum düzeyinde, Yahudi ve Hristiyanlar gibi, egemen küfür güçlerinin ekmeğine yağ sürecek şekilde bozmuş olursunuz.

“Laiklik daha iyi, Şeriat’i uygulamaya gerek yok” diye **inanmaya** başlamanız durumunda ise, fasık ve zalim olmanın ötesine geçip **küfrü benimsemiş** olursunuz.

*

Dâru’l-harb kavramı ***Kur’an***’da ve hadîslerde geçen bir tabir değildir. Başka bir tabir de kullanılabilir.

Ulema, İslam’ın hâkim olmadığı beldeleri ifade için bu kavramı kullanmıştır.

Bir ülkenin "**dârul'l-harb**" olduğunu söylerken kasıtları orada **fiilen** harp/savaş yaşanıyor olması da değildir.

Ayrıca, Müslümanlar'ın böyle bir ülkeye mutlaka savaş açmaları gerektiğini de söylüyor değiller.

Bununla birlikte, bugün Batı'da İslam'a karşı en azından bir "**psikolojik savaş**" yürütüldüğü bir gerçektir.

Peygamber Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'le ilgili edepsiz **karikatürler** yayınlamalar, ***Kur'an*** **yakmalar**, birtakım rezil **filmler** vs. çekmeler bunun sonucu..

İslamofobi denilen şey tam da bu..

*

Bunun Türkiye'ye de yansımaları var..

Mesela ***Cumhuriyet*** gazetesi o rezil karikatürlere fikir hürriyeti bahanesiyle destek vermişti. Hatta yayınlamaya kalkıştılar da son anda vazgeçtiler. Fakat "Anlarsın ya" babından başka karikatürlerini yayınladılar.

"**Hepimiz Charlie Hebdo'yuz**" diye yayın yaptılar.

Gerçekten de hepsi birer Charlie Hebdo'lar.. Kimisi Charlie, kimisi Salomon, kimisi Mişon.. Fakat aramızda Ahmet, Mehmet gibi adlarla dolaşıyorlar.

Kambersiz düğün olmaz, **Kılıçdaroğlu** da o süreçte gazete zannedilen bu paçavraya destek vermişti.

Madem bu kadar fikir hürriyetine düşkündüler, bunu ispatlamak için **Atatürk**'lerinden başlasalardı, onu da ucube bir timsah olarak çizselerdi ya..

Ya da şöyle soralım: Charlie Hebdo'cuların yayınladıkları karikatürlerin konusu putları **Atatürk** olsaydı tepkileri ne olurdu?

Veya Türkiye'de bir vatandaş bunu yapsa, "Bırakın çizsin, Atatürk'ü Koruma Kanunu gibi çağdışı yasalarla insanların fikir hürriyetinin kısıtlanmasına karşıyız" derler miydi?!

Aynı günlerde ***Odatv*** adlı kanalizasyonda yazmakta olan **Nihat Genç** dangalağı da "**Charlie Hebdo'ya yapılan saldırı bize yapılmıştır**" diye yazmış, hangi "biz"in yağlı, paslı, kirli ve kokuşmuş dişlisi olduğunu ifşa etmişti.

Evet, Türkiye maalesef **dâru'l-harb** durumunda olduğu için bu ülkede de İslam'a karşı bir savaş veriliyor..

En azından **psikolojik savaş**..

Ve buna bu devletin bazı kurumlarındaki hainler "**örtülü**" destek veriyorlar.

*

Biz Karaman'a dönelim..

Laik (siyasal dinsiz) Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni söz konusu yazısıyla "**kucaklayan**" Karaman'ın kucaklama söylem ve eylemi tabiî ki birtakım **sınırlar** da içeriyor.

Nitekim, ***Yeni Şafak***'ta 1 Ocak 2017 tarihinde yayınlanan yazısının başlığı "**Kucaklamanın Sınırı**"ydı..

Şunları diyordu:

> "İmam hatip, ilâhiyat ve Diyanet camiası bütün dînî yapılara ve oluşumlara (mezheb, cemaat, tarikat ve cereyanlara) müsamaha ile yaklaşsın, tamamı

ile diyalog içinde olsun, hepsini kucaklasın, yanlışları yapı ismi vermeden tenkit etsin, doğrusu ne ise onu anlatsın" diyenler var.

Ben de diyorum ki, bu müsamaha ve kucaklamanın bir sınırı olmalıdır; bu sınırı aşanlar ve kırmızı çizgiyi çiğneyenler **isimleri anılarak tenkit** edilmeli, doğru ve meşru olana **yönlendirilmeli**, dinlemeyenler **sevilmemeli, hoş görülmemeli**, ayrıca **devlet önleyici tedbirler almalıdır.**

Görüldüğü gibi, beyefendi aslında "kucaklamama"dan değil, **dövmek**ten söz ediyor.

Aba altından bile değil, açıkça **sopa** gösteriyor.

Ona göre, "sınırı aşanlar ve kırmızı çizgiyi çiğneyenler **isimleri anılarak tenkit** edilmeli, doğru ve meşru olana yönlendirilmeli, dinlemeyenler sevilmemeli, **hoş görülmemeli**, ayrıca devlet **önleyici tedbirler** almalıdır".

Tenkidi anladık.. "Barika-i hakikat müsademe-i efkârdan doğar."

Sevmemeyi, hoş görmemeyi de anladık..

İlla da insanlar birbirlerini sevecek, hoş görecek diye bir şey yok..

Peki şu, "Devlet önleyici tedbirler almalıdır" ne demek oluyor?

Sevmeme değil, hoş görmeme değil, "**önleyici tedbirler**"..

Zaten bir sürü "önleyici tedbir" başımızda Demokles'in kılıcı gibi sallanıyor, yetmiyor mu?

*

Devlet sevmediklerini, hoş görmediklerini nasıl "önlesin"?..

Boğazını sıkıp nefesini mi kessin, dilini mi koparsın, kafasını mı koparsın?

Nasıl önlesin?

“Sınırı aşanları ve kırmızı çizgiyi çiğneyenleri” devlet ne yapsın?

İskilipli Atıf Efendi gibi assın mı?

Yollarda **tır’larla otomobilini mi haşat etsin?**

Diyelim ki bir **helikoptere bindi, bir dağ başına düşmesi için önleyici tedbir** mi alsın?

Zehirlesin mi? Bediüzzaman'a ve Es'ad Erbilî rh. a.'e yapıldığı gibi..

Kumpas mı kursun?

Eften püften bahanelerle vakıfları, dernekleri kapatıp yöneticilerini hapse mi atsın?

Yeni 28 Şubat'lar mı tezgâhlasın?

Ne yapsın devlet?

Hayrettin efendinin biraz açık konuşmasında yarar var.

*

Tekrar yazıya dönelim.

Diyor ki Hayrettin efendi:

Nedir bu kırmızı çizgiler:

*Şiddet

> DAİŞ, darbeci Fetöcüler, bir kısım cihatçılarda olduğu gibi **dâvâlarını şiddete başvurarak ve silah kullanarak başarıya ulaştırmak** isteyenlere müsamaha edilemez.

Hayrettin efendinin kırmızı çizgilerinden birincisi buymuş: Şiddet..

Açık konuşalım, bu ülkede İslâm davasını “şiddet”e başvurarak da, başvurmadan da başarıya ulaştırmak mümkün değil..

Şiddete başvurmanız bir yana, bunu sadece düşünseniz bile, azılı din düşmanlarını geçtik, önce Hayrettin efendigiller karşınıza dikilir, **“önleyici” her türlü tedbiri** alarak hakkınızdan gelir, defterinizi dürerler..

Şiddete başvurmadığınız zaman da, mevcut sistem size İslâm davasını başarıya ulaştırma yolunu **(adeta ilahî vahiymiş muamelesi gören) “vazgeçilmez” laik yasalarıyla** kapattığı için, yine başarılı olamazsınız..

*

Ancak Türkiye’de **şiddet**, bir bütün olarak ve her kesim için yasaklanmış değildir.

Mesela laiklik davasını başarıya ulaştırmak ve başarısının devamını sağlamak için gerekirse şiddet kullanmak serbesttir.. Yasaldır..

Hatta, bunu birileri, doğal “hak”ları olarak görmekte, ara sıra Atatürk'lerinin "**İhtimal bazı kafalar kesilecektir**" vecizesi ile bizi irşad edip aydınlatmaktadırlar.

Türkiye’de şiddet, **güvenlik güçlerinin laikliği koruması ve hâkim kılması için olunca serbest, İslam’ı korumak için olunca suçtur.**

Hayrettin efendi, sen şuna cevap ver: **Laikliği korumak için şiddet kullanmak caiz midir, değil midir? Meşru mudur, değil midir?**

Tabiî, “İslam’a göre” sorulmuş bir soru bu..

“Anayasa’ya ve yasalara göre” değil.

Sen nesin, din bilgini mi, laik düzenin sigortası mı?

Nesin sen?

*

Gelelim Hayrettin efendinin ikinci kırmızı çizgisine:

> *Ayrımcılık, dışlayıcılık
>
> Tekfir (dinden çıkarmak), tadlîl (ehl-i sünnetten çıkarmak, sapkın demek), tefsîk (günahkâr ve fâsık demek), ırkçılık ve mezhepçilik yapmak ayrımcılıktır, dışlayıcılıktır, bölücülüktür, ümmetin birliğine sıkılan kurşunlardır. Bir mümini bunlardan biri ile itham edebilmek için **âlimlerin ittifak etmiş olmaları gerekir**. Mesela tekfir örneğini alalım: Bazılarına göre **kıbleye karşı tükürsen kâfir** olursun, bazılarına göre ise yaptığın veya söylediğin yüzde doksan dokuz dinden çıktığını, **yüzde bir de çıkmadığını gösterse sana kâfir denemez**. Şu halde kendilerince bir İslam tarif edip, sınırlarını çizip bunun dışında kalanları tekfir edenlere **müsamaha edilemez**.

Bu saçmalıkları yazan adam, bir de fıkıhçı biliniyor..

Hayrettin bey, **mevrid-i nassta içtihada mesağ olmadığını** sen bilmiyor musun?!

Alimlerin ittifakı, ancak içtihadî meselelerde önem ve değer taşıyabilir, hakkında açık nass bulunan hususlarda artık alimlerin vs. ittifakı aranmaz.

Bilmiyor musun?

Allah’ın açık emrinin, hükmünün olduğu yerde, artık başkasına söz hakkı tanınmaz:

> **“(Ey Peygamber,) içinde Allah’ın hükmü bulunan Tevrât yanlarında olduğu hâlde, (onu bırakıp) nasıl seni hakem yapıyorlar,** sonra bunun ardından (senin Tevrat’a göre verdiğin hükümden de) yüz çeviriyorlar? Onlar (Tevrat’a inandıklarını söylüyorlar ama aslında) **iman etmiş kimseler değillerdir.”** (Maide, 5/43)

Hayrettin efendiye göre, mesela adam açıkça kumar oynayacak, içki içecek, herkese duyurarak zina edecek, faiz yiyecek, adam öldürecek ve biz böylesine “**fasık**” (günahkâr) demeyeceğiz, diyemeyeceğiz?

Tekfir örneği verirken de, kurnazlık yapıyor, kafa karıştırmaya çalışıyor.

Bazılarına göre, **kıbleye karşı tükürsen** kâfir olurmuşsun..

Masal anlatmayı bırak, şu **bazılarının** kim olduğunu açıkla!

Ama, meselenin ne olduğunu tahmin edebiliyoruz..

Bir kimse, kasten, **Kâbe-yi Muazzama**’yı tahkir edip aşağılamak için, “Sizin kıblenize tükürürüm ulan!” diyerek kıbleye karşı tükürürse, buz gibi kâfir olur.

Hayrettin efendi bunu söylemiyor. Sanki birileri çıkmış da, her kıbleye doğru tükürenin kâfir olacağını savunmuş..

Peki sence mesela bir vatandaş tutup **Atatürk heykeline tükürse**, ona ne derler, ne yaparlar?

*

Yüzde doksan dokuz ve yüzde bir meselesine gelince..

Tekfir edilmeme ancak, kişinin, **kastının o yüzde bir olduğunu** söylemesi durumunda mevzubahis olabilir.

Adam, “Hayır benim **kastım o yüzde doksan dokuzluk kısım**” derse, o yüzde birlik kesimin geçerliliği kalmaz.

Kurnaz Hayrettin efendi, bunu niye söylemiyorsun?

*

Sadece bu kadar mı?

Hayır!

Hayrettin efendinin bir başka kırmızı çizgisi daha var.

Ve o kırmızı çizgi, Hayrettin efendinin kafasının artık kısa devre yapmakta olduğunu, mantıklı düşünme melekesinin dumura uğramış bulunduğunu gösteriyor.

Ne yazdığından haberi bile yok..

Okuyalım:

> *Tek-bencilik
>
> Doğru İslam’ı, kurtuluş yolunu kendi anladıkları İslam ve yoldan ibaret bilip başka İslam anlayışlarını ve dini yaşama yollarını yanlış, **bâtıl, işe yaramaz ilan** eden (ilan etmese de) böyle inanan ve imkan bulduğunda buna göre davranan yapılara **müsamaha edilemez**. İmam hatipleri, ilahiyat fakültelerini ve Diyanet’i karalayıp bunların yerine **kursları, medreseleri ve sokak müftü ve mürşidlerini ikame** etmeye çalışanlar bu maddeye örnektir. **Her kim İmam Hatiplere, İlahiyat fakültelerine ve Diyanet’e cephe alıyorsa bilin ki, yanlış yoldadır; ya cehalet, ya gaflet ya hıyanet içindedir. Bunlara müsamaha edilemez.**

Bunları yazmış olan adamda akıl, fikir ve mantık kalmış mıdır diye sormak gerekir.

“Tek-benci”likten söz ediyor, **Diyanet, imam hatipler ve ilahiyat fakülteleri hakkındaki yaklaşımı tam da “tek-bencilik”**..

“Sokak” müftü ve mürşidleri diyerek, “Diyanet, imam hatipler ve ilahiyat fakülteleri” dışında kalan kesimleri “toptan” aşağılıyor.

“Sokak” kadınları der gibi tahkir ediyor..

Ve, “Tek biz (Diyanet vs.) var olmalıyız, bizden başkaları var olmamalı” demeye getiriyor.

Sonra da, “tek-benci”likten yakınıyor.

Yavuz hırsız ev sahibini bastırır deyimi, Hayrettin efendinin bu “kurt taksimi”ndeki sınır tanımaz bencillikteki, “tek-benci”likteki fecaati ifade etmeye yetmiyor.

*

Hayrettin efendinin yazdıkları tam da kendisini anlatıyor, fakat farkında değil..

Resmen, “**Doğru İslam Diyanet’in, imam hatiplerin ve ilahiyatların anlattığı İslam’dır**” diyor..

Demeye getiriyor değil, diyor..

“Başka İslam anlayışlarını ve dini yaşama yollarını **yanlış, bâtıl, işe yaramaz** ilan” ediyor..

“Her kim İmam Hatiplere, İlahiyat fakültelerine ve Diyanet’e cephe alıyorsa bilin ki, ***yanlış yoldadır; ya cehalet, ya gaflet ya hıyanet içindedir****”* diyerek, böylelerini sapıklık ve dalaletle (yanlış yolda olmakla), cehaletle (dini bilmemekle), gafletle (dinden ve dünyadan habersizlikle) ve hatta hainlikle (dine ihanetle) suçluyor..

Bir fasığın Kâbe-yi Muazzama’yı, Beytullah’ı aşağılamak için **kıble**ye karşı tükürmesi karşısında tepki gösterilmesinden bile rahatsız olduğu anlaşılan

Hayrettin efendinin “**kutsal**”ı, **laik** Türkiye Cumhuriyeti’nin Diyanet’i ve “resmî” okulları..

*

Kıble’nin, Kâbe-i Muazzama’nın ne önemi var ki!..

Asıl önemli olan Diyanet, imam hatipler ve ilahiyatlar.. Bu oluşumların dışında kalanlar, âlim de olsalar, **“sokak”** müslümanıdırlar..

Kıble’ye cehpe alırsanız bir şey olmaz, ama Diyanet’e cephe alırsanız sapıtmışsınızdır (yanlış yoldasınızdır), cahilsinizdir, gafilsinizdir, belki de hainsinizdir.

Yani, Diyanet’i, laik devletin imam hatiplerini, ilahiyatlarını, adeta **kıble** kabul etmek gerekiyor.

“Bunlar ne derse doğrudur” diye düşünmeniz şart.. “Yanlış yapabilirler, bunlar masum peygamber değiller” derseniz, onlara cephe almış olursunuz..

Sapıtmışsınız demektir.

*

Merhum **Ord. Prof. Dr. Ali Fuad Başgil**, ***Din ve Laiklik*** adlı kitabında, bu ilahiyatlardan İslam âlimi değil, ancak din tenkitçisi yetişeceğini söylüyor.

Hayrettin efendiye göre, o da yanlış yolda, cahil, gafil veya hain.

Devlet onun gibi **sokak müslümanlarına karşı önleyici tedbir** almalı.. (Almışlardı da zaten.)

Reformist, (mesela ***Kur'an***'ın tümümün Allah kelamı olmadığını bile söyleyebilen **Mustafa Öztürk** ve **Ömer Özsoy** gibi) ilahiyatçı akademisyenlere vs. gelince, onlara her naneyi yemek serbest..

Onlar asla sorgulanmamalı.. Nitekim Hayrretttin efendinin bu şahıslara "Gözünüzün üstünde kaşınız var" dediğine şahit olmadık.

Tenkit lazım, ama bu güzide ilahiyat **pırasa**sörleri için değil, **sokak âlimleri** için..

Saray, villa, yalı, köşk, kaşâne, milyonluk mercedes ve cip alimlerine ise toz kondurulmamalı..

*

Hayrettin efendinin, bir tek, Diyanet, imam hatipler ve ilahiyatların (Mustafa Öztürk ve Ömer Özsoy gibi ilahiyatçı soytarıların) **“erbab” (rabler)** olduklarını söylemediği kalmış.. (Tevbe Suresi’nin 31’inci ayetini hatırlayalım.)

Adam, bu kurumları **imanın adeta bir cüzü** haline getiriyor, farkında değil..

Belki de farkındadır, bilmiyorum.

Bunları yazan adam, utanmadan bir de “tek-benci”likten şikayet edebiliyor.

Birilerini tekfir, tadlil ya da tefsik etmek için **âlimlerin ittifak** etmiş olmaları gerektiğini söylüyor.

Fakat ilahiyat fakülteleri, Diyanet vs. söz konusu olunca, bunu unutuyor.

İttifakı aranan âlimlerin bir kısmı **“sokak” âlimi** oluyor.

Onlara karşı devletin “**önleyici tedbir**” alması isteniyor.

Bunlar “**sokak** köpekleri” gibi tek tek tesbit edilip **zehirlenerek itlaf** edilsinler mi demek istiyor, artık ne demek istiyorsa, belli değil.

*

Hangi “dâr” sınıfından olduğunu konuşmaya gerek yok, biz böyle bir ülkede böylesi insanlarla birlikte yaşıyoruz.

“Tek benci” olmayan din bilgini böyle olursa, laikliği koruma sevdasındaki Kemalist derin düzencisi nasıl olur, siz karar verin.

SENİN SANMAMAN YETMEZ!

Prof. Hayrettin Karaman, ***Yeni Şafak*** gazetesinin 13 Şubat 2014 tarihli sayısında yayımlanan, "**Dostluğun ve desteklemenin şartı**" başlıklı yazısında şu görüşleri dile getirmişti:

> İnançlara saygılı, din, vicdan ve düşünce hürriyetini korumada hassas bir iktidar ülkeyi yönetmekte ise dindar Müslümanlar kendi din hürriyeti alanlarına bakar, burada beklentiler karşılanıyorsa iktidara destek verirler. İslam dışı ve/veya İslam'a aykırı inanç ve hayat tarzlarına sahip vatandaşların da hak ve hürriyet adına talepleri olacaktır. Bu talepler içinde İslam dini ve ahlakına aykırı olanlar varsa dindar Müslümanlar 'demokrasi ve insan hakları adına' bunların da verilmesinin peşine düşmezler, verildiği zaman da memnun ve mes'ud olmazlar, mevcut sistem gereği tahammül ederler.
>
> İslam maddi ve manevi beş değeri korumayı amaç edinmiştir: Hayat, akıl, din, mal (servet) ve nesil. İktidar dini korumakla beraber diğer dört değeri -ki, bunun için de mal; yani ekonomi de vardır- korumada gevşeklik, ihmal ve kusur içinde ise o iktidarı -sırf dini hakları verdiği için- desteklemezler, diğer korunması gerekli değerleri de korumasını bekler, ister ve desteklerini buna göre ayarlarlar.
>
> Bir iktidar Müslümanların dini haklarını vermede gevşek ve kusurlu olursa, diğer alanlarda başarılı olsa bile dindar Müslümanlar o iktidarı desteklemezler.
>
> Mevcut iktidar döneminde bu beş değerin korunması bakımından önemli mesafeler alındığını, gece gündüz demeden çalışıldığını yar da ağyar da biliyor ve insaflı olanlar itiraf ediyorlar.

Şimdi biri çıkar da ‘Biz iktidarı desteklemek için demokrasi, insan hakları ve AB sürecinde katedilen mesafeye bakarız; bu konularda başarılı ise destekleriz, gevşek ve kusurlu ise desteğimizi çeker, onu düşürmek için başkalarıyla ortak hareket ederiz’ derse bu tamamen seküler, dünyevi, maddi, dindar bir Müslümanın tercih etmeyeceği bir yaklaşım olur. Bu yaklaşımı benimseyen vatandaşların da tercih haklarına saygımız tamdır; ancak bizim tercihimiz bu değildir.

Dindar Müslümanlar demokrasi ve insan haklarının ‘içi İslam ahlakı ile doldurulmuş’ olanını tercih ederler.

AB ile entegre olmayı, Batılılaşmayı, kendi öz ve yüce medeniyetimizi Batı’nınki ile değiştirmeyi asla istemezler ve bu konuyu bir ‘inanç meselesi’ bilirler. Batı ile ilişkileri, zorunlu ve ümmet için yararlı olan sınırda tutar, orayı aşmamaya gayret ederler.

Milli sınırlar içindeki insan unsurunu, büyük İslam ümmetinin ‘ayrılmaz bir parçası’ kabul eder, dost düşman ayırımında ümmeti esas alırlar. Onlara göre bugünkü parçalanma, dağılma, hatta kendi aralarında savaşma ve çatışma büyük günahtır; izale edilmesi, ümmet bütünlüğünün sağlanması, kavganın adil bir barışa, kardeşlik ve dayanışmaya dönüşmesi için gayret etmek farzdır.

Bu iktidar ekonomiyi batırmadı, maddi ihtiyaçları olabildiğince karşıladı, barış sürecini başlattı ve ‘İmam Hatiplerin önündeki engelleri kaldırdı, başörtüsü zulmüne son verdi, okullara seçmeli Kur’an, Peygamberimiz’in Hayatı ve Temel İslam Bilgisi’ derslerini koydu ise -ki, evet bunları yaptı-ona cephe almaya Allah ve Resulü’nün razı olacağını sanmıyorum.

Yolsuzluk, haksızlık, rüşvet, irtikab, kul hakkına tecavüz… büyük günahlardandır. Bunları dindar Müslümanların onaylaması mümkün

değildir. Ancak ‘hüküm giymedikçe kişilerin masum oluşları’, ‘Soruşturmanın gizliliği’ de temel hukuk kurallarıdır.

Yukarıda sayılan kusurların ve günahların istismar edilmesi, bunları onaylamayan iktidarı yıpratmak için kullanılması da dine ve ahlaka uygun düşmez.

*

Görüldüğü gibi 2014 yılında, sonraki yıllara göre biraz daha mutedil bir çizgideymiş.

Kesin ifadeler kullanmak yerine “Sanmıyorum” diyebiliyormuş.

Sonradan kendisine bir haller oldu.

Yazdıklarına gelince..

Hayrettin beyin ilk cümlesinden başlayalım:

“İnançlara saygılı, din, vicdan ve düşünce hürriyetini korumada hassas bir iktidar ülkeyi yönetmekte ise dindar Müslümanlar kendi din hürriyeti alanlarına bakar, burada beklentiler karşılanıyorsa iktidara destek verirler.”

Buradaki “inançlara saygılı, din, vicdan ve düşünce hürriyetini korumada **hassas** bir iktidar” kaydı, hiç **tartışılmadan**, bir **aksiyom** gibi önümüze konuluyor.

Yani, **hareket noktası** olarak, önce, mevcut iktidarın “inançlara saygılı, din, vicdan ve düşünce hürriyetini korumada hassas” olduğunu **teslim** ediyoruz. Hareket noktamız bu.

Ancak, memleketin manzarası tam böyle değil.

*

İnancımızı açıkça söylemediğimiz, bu ülkede Şeriat'in hakim olması gerektiğini açıkça söylemekten kaçındığımız için, (çokları da zaten **hristiyanca bir İslâm anlayışını benimsemiş, Şeriatçılıktan vazgeçmiş** bulunduğu için) din ve vicdan hürriyetimiz varmış gibi görünüyor.

Bu, gerçek bir özgürlük müdür?!

Bu ülkede bir milletvekili ya da önemli bir bürokrat, "Arkadaş, ben Şeriatçıyım, Şeriatçı olmam, benim müslüman olmamın zorunlu sonucudur, lazım-ı gayri mufarıkıdır" diyebilir mi?!

TBMM Başkanı İsmail Kahraman bunu dediği için bile değil, "Anayasa'da laiklik kelimesinin yer alması şart değil, nitekim Avrupa'da öyle" dediği için siyasî linçe maruz kalmadı mı?

Sen şimdi mevcut iktidara destek verdiğin, böylece **mevcut rejimi dolaylı olarak desteklemiş bulunduğun** için, yazılarına rüşvet-i kelâm kabilinden eklediğin "Aslında benim gönlümden geçen rejim tam bu değil" şeklindeki kayd-ı ihtirazîlerine tahammül edilmesini, **gerçek bir özgürlük mü zannediyorsun?!**

*

Ekonomi bahsine gelelim.

"Ekonomiyi batırmamak, maddi ihtiyaçları **olabildiğince** karşılamak", bir iktidarı desteklemek için tek başına yeterli bir neden olamaz.

Aslında her iktidar, her parti, ülkesini zengin etmek ister; bunu başarır başaramaz, becerir beceremez, o ayrı mesele..

Mesela bir şirketin başına kimi getirseniz, o şahıs (şirketteki iktidar olarak), firmanın üstün başarı göstermesini, büyük kâr elde etmesini ister. Bazıları başarır da..

Bu, o yöneticinin “iyi bir insan” olduğunu göstermez.

Hangi yönetim, ülke ekonomisinin bozuk olmasını, vergi gelirlerinin azalmasını, cüzdanının boşalmasını ister ki?!..

*

Asıl önemli olan soru şudur: Bu iktidar, ekonominin işleyişinde helal ve haram sınırlarına ne kadar dikkat etmiş, ekonominin İslâmî kurallara göre işlemesi için ne yapmıştır?.

Bu soruyu sormadan, iktidar için, “ona cephe almaya **Allah ve Resulü’nün razı olacağını** sanmıyorum” demek uygun olmaz.

Başörtüsü zulmüne son verilmesi ve “seçmeli” din derslerinin konulmasına gelince…

Evet bunlar yapıldı..

Fakat, bu ülkede aynı zamanda “Şeriatçı” olmak, “sahih bir İslam anlayışı”nı savunmak da **marjinal** bir olay haline getirildi.

Şeriat ve Şeriatçılık kavramları, derin odakların kullandığı birtakım "yerli-milli" kişiler tarafından, bizzat “**dinci medya**” olarak gösterilen basın yayın organlarında sistematik olarak itibarsızlaştırıldı.

Bu, senin yazdığın ***Yeni Şafak***'ta da yapıldı.

*

Aslında olay şu:

28 Şubat sonrasında “Şeriatçılar”ı “muhafazakâr demokrat” ve “**ılımlı laik**” hale getirenler (Evet, aslında **Ilımlı İslam** değil, **Ilımlı Laiklik** projesi var), bu kitlenin tekrar radikalleşmesinin (yani Şeriatçılaşmasının, laik düzeni sorgulamasının)

önüne geçmek için, başörtüsü sorununu bir ölçüde çözmeye ve bazı yüzeysel dinî dersleri “seçmeli” (sadece seçmeli) olarak “dindar” insanlara “lutfedip vermeyi” kabul ettiler.

O yüzeysel ders kitaplarına bakınız; onlarda bile bir yandan **resmî ideolojinin ve Atatürkçülüğün empoze edildiğini** görürsünüz.

Hayrettin bey, böyle bir iktidara cephe almaya **Allah ve Resulü’nün razı olacağını** sanmıyormuş.

Tamam da onların Ankara’da, “Türkiye’de rejim sorunu kalmamıştır, bizim sayemizde dindar insanımız da laikliği benimsemiştir, biz de zaten laik bir partiyiz, İslamcı/dinci değiliz, gizli gündemimiz asla yoktur, Türkiye’deki Şeriatçıları Şeriatçı olmaktan çıkardık, laikleştirdik, ılımlı laikler haline getirdik, asıl biz Aziz Atatürk'ün izindeyiz, Gazi Mustafa Kemal Paşa'yı minnet ve şükranla yâd ediyoruz vs.” dediklerinden haberin var mı?

Belki de var.. Olması lâzım..

Çünkü, Erdoğan’ın **Mısır ve Tunus’ta** yaptığı laik yönetim tavsiyesinin bile arkasında durdun, ona bir kulp takmak için mugalata sanatının dibini buldun.

Bu iktidar şunu yapmışmış da bunu yapmışmış da.. Evet yaptılar, fakat **dindarları laikleştirmekle** de ("siyasal dinsiz" hale getirmekle de) övündüler..

Hızlarını alamayıp **Mısır ve Tunus'a bile "siyasal dinsizlik" ihraç** etmeye kalkıştılar.

Millete "Size **amelî** hususlarda müsamaha göstereceğiz, fakat bunun karşılığında **itikadî** tavizler verecek, (merhum Said Nursi'nin "küçük deccal / küçük yalancı" olarak nitelendirdiği) Atatürk'ü rahmetle anmaya başlayacak, **Şeriat** savunuculuğunu bırakacak, **laiklik (siyasal dinsizlik)** eleştirisine son vereceksiniz" mesajını verdiler.

Millete sundukları, onlardan istediklerinin yanında devede kulak bile değildi..

*

Evet, Hayrettin bey, *"İslam maddi ve manevi beş değeri korumayı amaç edinmiştir: Hayat, akıl, din, mal (servet) ve nesil"* diyor.

Sonra da ekliyor:

> "Mevcut iktidar döneminde bu beş değerin korunması bakımından önemli mesafeler alındığını, gece gündüz demeden çalışıldığını yar da ağyar da biliyor ve insaflı olanlar itiraf ediyorlar."

Nerde yaşıyorsa?

Zinanın suç olmaktan çıkarılmasının, **İstanbul Sözleşmesi**'nin yasal düzeyde hayata geçirilmesinin, üniversitelerde **toplumsal cinsiyet** adı altında okutulan derslerle her türlü sapıklığın reklamının yapılmasının vs. (ki özgürlük adı altında kabul edilen başka rezillikler de var) ne anlama geldiğini bilmez gibi konuşuyor.

Mevcut iktidar, "nesil" maddî ve/veya manevî değerinin korunması için zinayı serbest bıraktı mı demek istiyor? Ya da ne?

Hayrettin beye göre, bu iktidar "nesil" değerini korumak için gece gündüz demeden çalışmış, zinayı serbest hale getirmiş.

Hayrettin efendi nesilden artık neyi anlıyorsa?.. Bunu bilemiyoruz.

Gece gündüz demeden neslin korunması için çalışılmış, bunu yar da ağyar da biliyormuş, insaflı olanlar bunu itiraf ediyormuş..

İnsaf da bunların tekelinde, babalarından miras kalmış tapulu malları..

*

"İnsan hayatı"na gelince… Mevcut iktidarın insan hayatını korumak için neler yaptığını, bu iktidar döneminde neler yapıldığını şahsen çok iyi biliyorum.

Neler yapıldığı benim gibiler açısından "bi't-tecrübe sabit"tir.. Hariçten gazel okuyan, "yaşayan" kadar bilemez.

Ne demişti Mevlana: "Ben ol da bil!"

Gelelim **dinin korunmasına..** Bu ülkede bugün, **Şeriat** kavramını camilerdeki hutbelerde bile duyamıyoruz.

Daha ne olsun!

Malın korunmasına gelince.. İşte bu doğru olabilir.

Birileri servetlerini çok iyi koruyorlar.

*

Hayrettin efendi olayı çarpıtıyor..

"Böyle bir iktidara cephe almaya **Allah ve Resulü'nün razı** olacağını sanmıyorum" demek yerine, "Böyle bir iktidarı beğenmediği için zihniyet bakımından ondan da bozuk olanı desteklemek caiz olmaz" dese, anlaşılabilir.

Fakat öyle demiyor.

Dindar geçinen ve bilinenler böyle yaparsa, 'çağcıl' CHP iktidarından da herşey beklenebilir, bunu bilmiyor değiliz.

Fakat şunu da biliyoruz: CHP **amelî** bakımdan zarar verebilir, fakat milletin **itikad**ıyla oynayamaz.

Mesela Mısır'a ve Tunus'a Tayyip Erdoğan yerine **Bay Kemal** "Şeriat'i bırakın, laik olun!" mesajını verseydi yer yerinden oynardı.

"Sınırlı sorumlu müslüman" Erdoğanist yağ tulumları kim bilir nasıl da kabına sığmayan mücahitler haline gelirlerdi.

*

Tuzun koktuğu yerde diğer nesnelerin kokmasının hesabını kim nasıl sorabilir?

Daha doğrusu, tuzun kokmasından değil, tuzun yokluğundan, **yasak**lanmasından söz etmemiz gerekiyor.

Soytarılığın yerlilik-millilik-vatanseverlik katına yükseltildiği, ihlas edebiyatı ve umuma açık nefis muhasebesi gösterisi ile işe başlayacak kadar ustalaşmış kaşar riyakârlığın dindarlık zannedildiği, gerçek dindarlığın da "tehlike" kabul edilip açık ya da "örtülü" yöntemlerle önünün kesildiği bu ülkede tuz, "**değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez**" biçimde yasak.

Tuz diye, ne idüğü belirsiz kalp/sahte nesneler piyasaya sürülüyor.

Yoksa, sahici tuz asla kokmaz..

ŞEYH ŞAMİL VE KAPIKULU MOLLALARI

Hayrettin Karaman'ın bir yazısında yer alan bazı hatalı ifadeler, bana, tıpkı onun gibi düşünüp konuşan münafık tıynetli bir molla ile **Şeyh Şamil** arasında geçen olayı hatırlattı.

Şeyh Şamil'le ilgili en güvenilir kaynak, onun kâtipliğini yapan **Muhammed Tahir el-Karahî** adlı bir âlimin Arapça olarak tuttuğu notlar.. **Mehmed Âkif** bu kitabı hacca gittiği sırada Şeyh Şamil'in vârislerinden alıp Türkiye'ye getirmiş ve **Tahirü'l-Mevlevî** tercüme ederek Osmanlıca olarak (yani eski harflerle) yayınlamıştı.

Bu kitabı müstear bir isimle (E. Sadettin Doruklu, Seha Neşriyat) yeni harflere aktararak yayınlatmıştım. Ayrıca Prof. Hacı Ahmet Özdemir de, notlarla açıklamalar ekleyerek yayınlatmıştı. Bunun yanı sıra, kitabın başka bir nüshasına dayanarak Tarık Cemal Kutlu yayınlatmış bulunuyor. Yine, Fransızca çevirisinden Türkçe'ye yapılmış bir tercümesi de, İnsan Yayınları tarafından yayınlandı.

*

Söz konusu kitap, 19'uncu yüzyıl başlarında Dağıstan'ın Rus egemenliği altına girdiği dönemi anlatarak söze başlıyor. İmam Şamil gibi Gimrili olan **Gazi Muhammed**'in önce köy köy gezerek halkı direnişe davet ettiğini, sonra da, etrafında toplanan İmam Şamil gibi birkaç arkadaşıyla beraber, kendisine mukavemet eden köyleri cezalandırmaya başladığını görüyoruz.

Ne yazık ki, en çok sorun çıkaranlar da, köylerdeki imamlar ve kadılar oluyor. İlim bakımından İmam Şamil'den üstün olan Gazi Muhammed'in gece gündüz demeden çaba sarfettiği ve bir süre sonra, üzerine silahlı birlikler gönderen Ruslar'a karşı savaşmaya başladığı biliniyor.

Birkaç yıl sonra Gazi Muhammed üstün Rus güçleri tarafından kuşatılıyor ve Gimri'de şehit ediliyor. İmam Şamil ise, ağır yaralı olarak kurtulmayı başarıyor. Ancak yaraları aylarca kapanmıyor.

Ruslar, eskiden olduğu gibi Gimri'ye bir yönetici atıyorlar (Tahirü'l-Mevlevî'nin tercümesinde "müdür" diye geçiyor). Gazi Muhammed'in şehadetinden altı ay kadar sonra, bir Ramazan gecesi İmam Şamil, Gimri'de sahur vakti bazı kişilerin davul çalarak serserice oyunlar oynadıklarını görüyor ve kendi kendisine şöyle düşünüyor: "Şayet buna müdahale edip, elimle düzeltmezsem, eksik imanlı olurum." Dışarıya çıkıp yanlarına gidiyor, davullarını parçalıyor, onları da tehdit edip kovuyor.

Ancak bu kişiler, İmam Şamil'i köyün kadısına şikayet ediyorlar. Kadı da, **ulu'l-emrin izni olmadan nehy-i ani'l-münker yapma** (kötülükten men etme) gerekçesiyle İmam Şamil'e sopa vurulmasına hükmediyor. Bu sopalar sonunda İmam Şamil'in eski yaraları tekrar açılıyor. Bunun akabinde cuma günü İmam Şamil camide halka hitap ediyor, getirdiği fıkıh kitaplarını referans göstererek, nehy-i ani'l-münker konusunda kadı'nın söylediklerinin geçersiz olduğunu açıklıyor ve bundan böyle, kendisine karşı çıkan herkesle savaşacağını ilan ediyor.

*

Gelelim kapıkulu mollası, birilerine fetva üreterek dünyasını garantiye almış, banka hesaplarını şişirmiş Hayrettin efendinin son yazısına.. Şöyle diyor:

> "… İslam'ın müdahale edilmesini, bu yapılamıyorsa kalben benimsenmeyip tavır alınmasını' istediği davranışlar, farklı inançların gereği olan davranışlar değil, kimden gelirse gelsin dine ve ahlaka aykırı olduğu halde açıkta icra edilen davranışlardır. Laik düzende, bunlara müdahale etmek yasaklanıyorsa bu takdirde müdahale edilmez, birlik ve dirlik de bozulmaz."

(“İki yazara cevap (2)”, ***Yeni Şafak***, 13 Mart 2014)

Şu adamın birlik ve dirlik dediği şeye bakınız..

Bu anlattıklarına göre, neyde birlik?.. Dine aykırılıkta ve ahlâksızlıkta birlik.. Peki bu, dirlik midir?!..

Gerçek ise şudur: Laik düzende veya başka bir düzende, kötülüğü düzeltmeye kalkışırsanız, aslında dirliğe hizmet etmiş olursunuz. Ancak bunun, sizin için bir bedeli olabilir. Bu bedeli ödemeyi göze alır ve bu konuda sabırlı olursanız, ecrinizi ve sevabınızı alırsınız.

Nitekim, Lokman Suresi’nde Lokman a.s.’ın oğluna nasihatlarında iyilikle emredip kötülükten nehyetme tavsiyesini sabırlı olma öğüdü izler. Müfessirler bunu, iyilikle emredip kötülükten nehyedenlerin, sabretmelerini gerektiren zorluklarla karşılaşacak olmalarına bağlıyorlar.

“Laik düzende bunlara müdahale etmek yasaklanıyorsa, bu takdirde müdahale edilmez”miş..

Nemrut’un laik düzeninde putların kırılması yasaktı. Hz. İbrahim, putları kırdı, ceza olarak da onu yakmaya karar verdiler. Karar vermenin de ötesinde, ateşe attılar.

*

İslamî hüküm şudur: Mutlak olarak, sonucuna sabredebilmek kaydıyla, kötülüğü her surette engellemeye çalışabilirsin. Ama, sorumluluğun, gücün nisbetindedir..

Sorumluluğun güç nisbetinde olması başka bir şey, “Laik düzende, bunlara müdahale etmek yasaklanıyorsa bu takdirde müdahale edilmez, birlik ve dirlik de bozulmaz” diyerek işkembeden fetva vermek, dini tahrif etmek başka birşeydir.

FİTNEYLE MÜCADELE Mİ, FİTNEYE HİZMET Mİ?

Prof. Dr. Hayrettin Karaman, 2000'li yıllarda, makasıd-ı şerîayı (İslâm hukukunun / Şerîat'in amaçları) konu edinen bir yazısında, "canı/hayatı koruma" amacının "dini koruma" hedefinden önce geldiğini savunmuş bulunuyordu.

O zaman ona, uzun bir e-posta mesajı göndermiş, iddiasının yanlış olduğunu anlatmaya çalışmış, ayrıca, önemini ve değerini kendisinin de takdir etmekte bulunduğu İmam Şatıbî'nin ***el-Muvafakat***'ta iki yerde bu konuyu ele almış bulunduğunu ve dini korumanın canı korumaktan önemli olduğunu özellikle vurguladığını belirtmiştim. İmam Şatıbî'nin ifade ettiği gibi, dinin korunması için gerektiğinde can da feda ediliyor, cihat yapılıyordu.

Ancak Karaman, köşesinde ne bir düzeltme yayınladı, ne de eleştirilerime herhangi bir cevap verebildi.

*

Yeni Şafak gazetesinde "**Fitne ve mümin davranışı (2)**" başlığı altında 7 Mart 2014 tarihinde yayınlanan yazısında ise, yazarları arasında kendisinin de bulunduğu bir tefsir kitabında fitne ile ilgili âyeti açıklarken konuyu şu şekilde anlatmış olduklarını aktarıyor:

> "Konumuz olan âyetin '**Fitne, öldürmekten daha kötüdür**' cümlesinde geçen fitne kelimesinin, hadislerde geçen 'siyasî ve sosyal karışıklıklar' anlamıyla ilgisi olmayıp, tefsirlerde kısaca '**Allah'a ortak koşma; müşriklerin Müslümanlara uyguladıkları, inkâr ve şirke döndürmeyi amaçlayan, daha genel olarak onların imanlarını tehlikeye sokan maddî ve mânevî baskılar, İslâm ve Müslümanlar aleyhindeki tertipler ve propagandalar**' şeklinde açıklanmıştır. Âyete göre bir Müslümanın böyle bir tehlike sonucu imanını kaybetmesi, muhtemelen mâsum birini

> öldürmesinden daha büyük bir suçtur (veya kendisinin Müslüman olarak öldürülmesinden daha kötüdür).”

Böylece Karaman, yıllar sonra, farkında olmadan, eleştirilerime cevap vermiş, doğruyu kabul etmiş oluyor.

Zaten âyet açık: Fitne (imanı kaybetmeye yol açan baskılar, zulümler, hileler, tuzaklar, sinsi propagandalar, hakkı batıla karıştırma oyunları, karışıklıklar vs.), öldürmekten (can almaktan) daha kötüdür. İnsanları manen öldürmek, maddeten öldürmekten daha beterdir.

Nitekim, merhum Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır Hoca, ***Hak Dini Kur’an Dili***’nde aynı ayeti tefsir ederken şunları söylüyor:

> Gerçi öldürme, aslında fena bir şeydir. Fakat fitne de öldürmeden daha şiddetlidir, daha ağırdır. Çünkü öldürmenin zahmet olması çabuk geçer, fitneninki devam eder. Öldürme, insanı yalnız dünyadan çıkarır. Fitne ise hem dinden, hem dünyadan eder. Bunun için fitneye tutulmaktan ise o fitneyi çıkaranları öldürmek veya ölmek, yahut da çıkardıkları fitneyi kendi başlarına yıkmak elbette daha iyidir. "Ehven-i Şerreyn" (iki şerrin en zararsızı) tercih edilir" kaidesi de bu gibi naslardan çıkarılmıştır.
>
> FİTNE: Aslı, sözlükte, karışığını almak için altını ateşe koymaktır. Bundan sıkıntı ve belaya sokmak mânâsında kullanılmıştır ki burada bu mânâyadır. Yani **vatandan çıkarmak** gibi, insanları azaba uğratacak bela ve sıkıntı **öldürmekten daha ağırdır**. Ölümden daha ağır ne vardır, demeyiniz. Çünkü **ölümü temenni ettiren durum, ölümden daha ağırdır**. Bu sözün gelişinde **insanı vatanından çıkarma**nın da ona, **ölümü temenni ettirecek fitne ve sıkıntı** cümlesinden olduğuna işaret vardır. **Şirk küfrü yaymak,** [Anayasa’dan “Devletin dini, din-i İslam’dır” maddesini çıkarıp] **dinden dönmek,** [İslam Şeriati’ni yürürlükten kaldırıp] **Allah'ın yasaklarını çiğnemek**, [şapka giymiyor diye adam asıp] **genel sükuneti bozmak,**

vatandan çıkarmak hep birer fitnedirler. Müminin -Allah korusun- dönüp kâfir olması, öldürülmesinden ağırdır. Doğru yola girmiş olan müminlerden bazı kimseler, Mekke müşrikleri tarafından küfre döndürülmek için azaba uğratılıyor, onlar da, "Allah yolunda öldürülenlere 'ölüler' demeyin. Hayır onlar diridirler" (Bakara, 2/154) ilâhî emri gereğince ölmeyi göze alıp Allah'ın izni ile dayanıyorlardı. Bu şekilde haram ayda ashabdan bazılarını müşrikler öldürmüşler, bu da müslümanların gücüne gitmişti. İşte bütün bunlar "Fitne öldürmeden daha ağırdır" prensibinde özetlenerek harb ilânının sebebi kısaca ifade buyurulmuş ve müslümanlar [insanların küfre ve şirke zorlanmaları demek olan] fitneyi ortadan kaldırmak için Allah yolunda ya gazi veya şehid olmaya teşvik edilmiştir. Nüzul sebebi özel ise de söz, fitnenin mahiyetinin, öldürmenin mahiyeti ile karşılaştırılmasını ifade ettiğinden hüküm geneldir.

*

Son olarak şunu da belirtelim:

Türkiye’de bir fitne ortamında yaşadığımız açıktır. Bu ülkede din, resmî düzeyde, olduğu gibi anlatılmaz ve savunulmaz. Buna Diyanet İşleri Başkanlığı kurumu ile camiler bile dahildir. Hutbelerde Şerîat’in esamisi bile geçmez.

Siz bu ülkede hiç, “Şerîat’ın önemi, yüceliği ve değeri” konulu hutbe dinleyebildiniz mi?!

Bu durum fitne değilse, fitne nedir?

Duyuyor musun beni, Hayrettin bey!

.

SEYYİD KUTUB İSTİSMARI

Yeni Şafak gazetesi yazarı Prof. Hayrettin Karaman'ın 6 Ekim 2016 tarihli **"Seyyid Kutub'un ıslahat programında tekfir ve şiddet yoktur"** başlığını taşıyan yazısında şunları söylediği görülüyor:

> Seyyid hapihanede ıslahat programına son şeklini verirken yanında İhvan'dan yalnızca iki kişi; Muhammed Yusuf Hevâş ve Muhammed Zühdî Selman kalmış, diğerleri başka cezaevlerine gönderilmişlerdi. İkincisinin bilgi ve tecrübesi sınırlı olduğu için Seyyid daha çok M. Yusuf ile hapishanede yedi yıl karşılıklı konuşarak, tartışarak hedef ve programını -raporunda açıkladığı üzere- şu şekilde oluşturdu (Bak. Limâ-zâ A'demûnî s. 26-29):
>
> **1.** İslam'ın bugün karşı karşıya olduğu durum inanç, bilgisizlik, İslamî ahlak ve değerlerden uzaklık bakımından, **ilk geldiği durum gibi**dir. İslam düzeni ve şeriatından uzaklaşma yanında bir menfi durum da gerçek İslam'a davetin karşısındaki haçlı ve siyonist sömürgeci teşkilatların kurduğu tuzaklar ve her vasıtayı kullanarak koydukları engellerdir.
>
> **2.** Yerel islamî hareketler farkında olmadan **yerel siyasi hareketler ve talepler** ile meşgul oluyor, **asıl hedefi** ihmal ediyorlar. Yine bu yerel hareketler, halkın **İslam inancından ne kadar uzaklaştıklarını** görmezden gelerek hükümetlerden, **İslam şeriat ve düzeninin** uygulanmasını istiyorlar.

Önce, merhum Kutub'un yanında bırakılan kişiler üzerinde durmak gerekiyor.

Neden sadece iki kişi?

Ve neden o kişiler?

*

İmdi, istihbarat örgütlerinin dünya genelinde **hapis**haneleri “**devşirme**” işi için kullandıkları bilinen bir şey..

Türkiye’de de durum bu.. **Yeni MİT yasası**nda bu **hapishane** bahsi yer alıyordu.

Mısır istihbaratı, merhum Kutub’un yanında kalan iki kişiyi, onu içeride de **takip** için özel olarak seçmiş olabilir mi, olamaz mı?

Şu âlemde birtakım vaadler ve tehditler vasıtasıyla kullanılabilecek olanlar kullanılamayacak olanlardan her zaman fazladır.

Her yerde böyledir..

Mesela Türkiye’de 1990'lı yıllarda hapisteki terörist **Şemdin Sakık**’a birtakım gazeteciler aleyhinde “**andıç**”lar hazırlattıkları, **sözde itiraflar (aslında iftiralar)** yaptırdıkları hafızalarda..

Sakık söz konusu iddiaların sahibinin kendisi olmadığını ancak yıllar sonra açıklayabilmişti.

Vikipedi, "**Andıç skandalı**" başlığı altında şu bilgileri veriyor:

> **Andıç Skandalı**, 1998’de yakalanan PKK'nın üst düzey yöneticilerinden Şemdin Sakık'ın soruşturma zabtına, yalan ifadeler eklenerek basına sızdırılmasıdır. Bu ifadeler, 25 Nisan 1998 tarihinde ***Hürriyet*** ve ***Sabah*** gazetelerinde iki gün boyunca yayımlandı. Sakık'a ait olduğu söylenen itirafların yayımlanmasıyla itiraflarda adı geçen gazeteciler işlerinden çıkarıldılar ve Akın Birdal **suikasta** uğradı. Daha sonradan çıkartıldığı mahkemede Sakık, böyle bir ifade vermediğini açıkladı. 2000 yılının ekim ayında Nazlı Ilıcak, bütün bunların **Genelkurmay istihbaratında hazırlanan bir psikolojik**

savaş taktiğinin gereği olduğunu gösteren bir belgeyi gazetecilere ulaştırdı ve belgenin yayımlanmasından on gün sonra Genelkurmay, "andıç" adı verilen belgenin varlığını kabul etti.

Andıçta II. Başkan Orgeneral Çevik Bir, İstihbarat Başkan Vekili Tümgeneral Fevzi Türkeri ve İç İstihbarat Şube Müdürü Kurmay Albay Bülent Dağsalı'nın imzası bulunuyordu.

Çevik Bir ve Erol Özkasnak'ın gönderdiği sahte belgeye göre Sakık ifadesinde bazı gazetecilerin ve sivil toplum kuruluşlarının "para karşılığı PKK'ya destek verdikleri" iddia edilmişti. ***Sabah*** gazetesi sahibi Dinç Bilgin başta olmak üzere bazı medya patronları, adı geçen gazetecilerin işine son verdi. Bu gazeteciler arasında Kürt sorununda devletin resmî politikasına uyum göstermeyen **Cengiz Çandar, Ahmet Altan, Mehmet Altan, Mehmet Barlas, Mehmet Ali Birand** gibi gazeteciler bulunuyordu. Bu kişilerden Cengiz Çandar'ın yazıları durdurulurken Mehmet Ali Birand, ***Sabah***'tan atıldı ve ***Show TV***'deki 32. Gün programı askıya alındı. Belgede adı geçen Akın Birdal ise suikasta uğradı. Birdal suikasttan ağır yaralı olarak kurtuldu.

Daha sonra bu belgenin Bir ve Özkasnak tarafından "Andıç" adı verilen bir yazıyla hazırlandığı anlaşıldı. Belgenin Genelkurmay'ın bir andıcı olduğunun anlaşılmasıyla beraber olay hakkında hiçbir komutandan açıklama gelmedi. Olaydan on bir yıl sonra belgenin sahte olduğunun anlaşıldığı dönemde II. Başkan olan Orgeneral Yaşar Büyükanıt, 32. Gün programında Mehmet Ali Birand'ın sorusu üzerine *"Evet, hata idi..."* açıklaması yapmıştır.

28 Şubat davası sırasında Çevik Bir; Şemdin Sakık'ın ifadelerinin doğru olduğunu, ifade tutanağının sadece son sayfasını imzaladığı için diğer sayfaları reddetmesi konusunda fikir aldığını öne sürmüştür. Dönemin

> Genelkurmay Adli Müşaviri Erdal Şenel ise ifadelerin doğru olduğunu, ifadelerin usulüne uygun olarak alınmadığı için bu durumun TSK aleyhine kullanıldığını ifade etmiştir.

Bu ahâksız sahtekârların "He, biz böyle bir tezgâh kurduk" diyecek, suçlarını itiraf edecek halleri yok.

İfadeler doğruymuşmuş da usulüne uygun alınmamışmış..

Olay açık: Senaryoyu yazmışlar, Sakık'a "Hadi bakalım imzala" demişler.

28 Şubat'ın o meşum günlerinde meşru hükümete karşı bile "**Gerekirse silah kullanırız**" diye tehditler savurdukları bir zamanda bebek katili PKK terör örgütünün eli kanlı bir elebaşısı, "Tı, imzalamıyorum" dediğinde, "Öyle mi, lütfen imzala, kalbimizi kırıyorsun" diyecek halleri yok.

Bunu da en iyi, ömrünü "En güzel şarkıyı bir kurşun söyler" diyerek tüketmiş Sakık bilir..

*

Konuya dönersek..

Ölmüş (idam edilip şehit edilmiş), artık şahitlik yapamayacak adamın ardından iki mahkumun "Bize şunları anlatmıştı" demelerinin bir kıymeti yoktur.

Mısır İstihbaratı'nın aşağılık bir oyunu olması ihtimali yüzde 99'dur.

Aslında yüzde 100 diyeceğim ama gözümle görmediğim için bir yanılma payı bırakmak zorundayım.

Kısacası, merhum Kutub'a atfedilen sözlere güvenmek akıllı adam işi değildir.

Kendi yazdıkları dururken birilerinin "Bize şöyle şöyle demişti" diye anlattığı hikâyelere itibar etmek gerekmez.

*

Varsayalım ki aktarılanlar merhum Kutub'un görüşleri.. Bu, onları sorgulamadan kabul etmemiz için bir gerekçe olamaz.

Yazılanlardan anlaşılıyor ki Seyyid Kutub'a ait olduğu iddia edilen ıslahat programı da (iddia olunanın aksine) "yerel" hareket ve talep durumunda.. Yerel durumu temel alıyor.

Mısır için uygun olsa bile heryer için emsal teşkil etmez.

*

Bahis konusu yapılan "**asıl hedef**"e gelince…

Bireysel düzeyde asıl hedef insanın önce İslam inancını doğru bir şekilde benimsemesi, sonra da bunu yaşamına geçirmesidir..

Fakat **toplumsal düzeyde** asıl hedef, İslam şeriat ve düzeninin uygulanmasıdır.

Ki, merhum Elmalılı Hamdi Yazır Hoca'nın ***Hak Dini Kur'an Dili*** tefsirinde açıkladığı gibi, küfür kanunlarının tatbik edildiği bir ülkede, müslümanlar, **itikadî veya amelî şirk**ten kendilerini kurtarmayı da başaramazlar.

Dolayısıyla, İslam inancının sahih bir şekilde benimsenmesi hedefi ile İslam şeriat ve düzeninin uygulanması talebini birbiriyle **tokuşturmamak** gerekir.

Bu ikisi birbirini destekler ve bütünler..

Bunlar, birbiriyle çelişen hedefler değildir.

Burada Seyyid Kutub'un yaklaşımına yönelik bir çarpıtma, mugalata ve demagoji var gibi görünüyor..

*

Karaman'ın yazısına dönelim:

> **3.** Bu durumda yapılacak şey işe **tabandan başlamak**, önce insanların kafa ve kalplerinde sahih İslam bilgi ve imanını ihya etmek ve bunu kabul eden insanları aynı çerçevede eğitmektir.

Peki Hz. Musa a.s.'a Allahu Teala neden **Firavun'a gitmesi** emrini vermişti..

Neden, "**Tabandan başla!**" diye bir emir verilmemişti?

Hz. Musa, işe tabandan başlayıp, "Firavun'dan Şeriat'e uymasını, yani Allahu Teala'nın emir ve yasaklarına uymasını istemeyelim.. Biz tabanda çalışalım" niye dememişti?..

Siz bu tür yorumlarınızla **"İslam dışı" düzen yanlılarına, düzenbazlara şirin görünme** dışında birşeyi hedefliyor musunuz?

*

Karaman sözlerini şöyle sürdürüyor:

> **4. İktidarı ele geçirerek İslam düzenini topluma dayatmak yol değildir**; önce insanlar eğitilecek, onlar sahih bir İslam bilgisi, imanı ve şuuruna kavuştuktan sonra kendileri İslam düzenine talip olacaklar ve işte o zaman düzen değişecektir.

Mesela Hz. Ömer r. a. İran üzerine ordular göndermemeli, orayı fethedip İslam düzenini İran toplumuna dayatmamalıydı, öyle mi?!

Bu, "**yol değil**", öyle mi?!

Vay uyanık vay!

Sadece davetçiler göndermeli, bunlar da **Kisra'ların müsaadesi nisbetinde** insanlara "sahih bir İslam bilgisi, imanı ve şuuru" kazandırmaya çalışmalıydılar, öyle mi?

Şeriat'e tabi olunması gerektiği hususu da, sahih bir İslam bilgisi, imanı ve şuuru içine girmiyor mu peki?!

İnsanları Şeriat'e davet etmeyeceksiniz, peki neye davet edeceksiniz?

*

Okumaya devam edelim:

> **5.** Uzunca vadeli eğitim ve öğretim programı uygulanırken hareketin saldırılardan korunması, 1948 ve 1957 de İhvan'ın başına gelenlerin, keza Pakistan'daki Cemâat-i İslamiyye'ye yapılanların bir daha olmaması için hem İslam iman ve ahlakı hem de koruma/savunma vazifesi bakımından sahih ve yeterli eğitim almış **fedailerden oluşan bir koruma birliğine/birliklerine ihtiyaç** olacaktır. Bu birlikler, İslamî hareketin faaliyetlerine bir saldırı, **bir engelleme teşebbüsü olmadığı sürece sakin duracak**, günlük olaylara karışmayacaklardır. **Saldırı olduğu takdirde de vazifeleri yalnızca savunma ve koruma** olacak, bu sınırı aşmayacaktır.

Burası, saçmalığın zirve yaptığı yer.. Uçuk kaçık bir teklif.. Bunlar, naif ve safça (ya da kurnazlık gereği **saf ayağına yatan**) laflar..

Gücün varsa, yalnızca savunma ve korunma yapmazsın, başkalarını da koruyacak şekilde **adaleti hakim** kılarsın.

Ki adalet, Şeriat demektir.

Yok eğer gücün yoksa, kendini de koruyamazsın.

Kaldı ki, mevcut düzenler sana bir “fedailerden oluşan koruma birlikleri” kurma iznini ve fırsatını asla vermezler.

Ezer geçerler. Seni salça yapar, turşunu kurarlar. (İnanmıyorsan Alparslan Kuytul, Halis Bayancuk filan gibi isimlere sor.)

*

Geçelim.

Hayrettin efendi sözlerini şöyle sürdürüyor:

> **6.** İslam düzeninin uygulanması hedefi acil (hemen istenecek) bir hedef değildir; ne kadar zamana/süreye ihtiyaç varsa o kadar süre içinde öncelikle iman, şuur ve ahlak bakımlarından topluluğu sahih İslam’a taşıma faaliyeti yürütülecektir.

Eğer bunu yapacak gücün varsa, acil hedeftir..

Gücün yoksa, acil hedef değildir..

Bunlar boş laflar..

*

Okumaya devam edelim:

> **7.** Programı yürütürken İhvan’ın şiddete ve günlük olaylara bulaşmaması, hükümetlerin mücadele hedefi haline gelmemesi için orduya veya yönetimin önemli kademelerine sızma ve yerleşme gibi bir talep ve teşebbüsleri olmamalıdır.

Bunlar da, uçuk kaçık boş laflar..

Senin sahih İslam inancını yayma çaban sonuç verip de ordunun ve devletin önemli kademelerindeki adamlar seni desteklerlerse, **devlete sızmış** kabul edilirsin..

O zaman da FETÖ'den beter hale getirilmen ihtimal dahilindedir.

Ya da, ıslahat çaban sonuç vermez, devlete sızmamış olursun..

Bu lafların saçmalığına dair söylenecek çok şey var da, arif olana bir işaret kâfidir..

Bu tür yorumların Hayrettin efendi gibilerin çok hoşuna gitmesinin nedeni ise, "laik (siyasal dinsiz) düzende ıslahatçı müslüman" olarak huzur ve refah içinde yaşamalarına imkân veriyor olması..

Hem ıslahatçı müslüman oluyorsun, hem de mevcut düzen yanlılarının gönlüne su serpiyor, onları rahatlatıyorsun..

Çift katlı ekmek kadayıfı..

*

Evet, adam ilahiyatçı.. Fıkıhçı..

Ve, Seyyid Kutub'a ait olduğu iddia edilen ıslahat programını Şeriat terazisinde tartacakken, Şeriat'in konumunun ona ait olduğu iddia edilen programa göre değerlendirilmesinin önünü açacak ifadeler kullanıyor.

Sabitesi Şeriat hükümleri olacakken, Seyyid Kutub'a ait olduğu iddia edilen indî değerlendirmeler, spekülasyonlar oluyor.